

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

T143520

ปัญหาพิเศษ

รูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

RUBBER PRODUCTION MODEL OF FARMERS 11 PROVINCES
IN NORTHEAT THAILAND

สุชญา เต็มงามธนา

SUCHAYA TEMNGAMTHANA

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....143520
วันเดือนปี 10 มี.ค. 2559

b. 12799592
i.

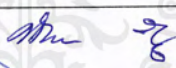
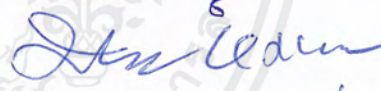

หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (พัฒนการเกษตร)
ภาควิชาพัฒนการเกษตรและการจัดการทรัพยากร
คณะเทคโนโลยีการเกษตร
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2559

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะเทคโนโลยีการเกษตร
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองปัญหาพิเศษ

หัวข้อปัญหาพิเศษ รูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัดในภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ
Rubber Production Model of Farmers 11 Provinces in Northeast
Thailand

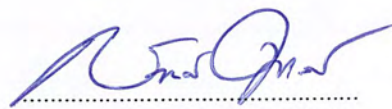
นักศึกษา นางสาวสุชญา เต็มงามธนา
รหัสประจำตัว 55040636
ปริญญา วิทยาศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชา พัฒนาการเกษตร
อาจารย์ที่ปรึกษา ดร.นริสา ทรงไตรย์

คณะกรรมการสอบปัญหาพิเศษ	ลายมือชื่อ
รศ.ดร.ทิพวรรณ ลิ้มงูร	
รศ.ดร.ปัญญา หมั่นเก็บ	
ดร.สุณีพร สุวรรณมณีพงศ์	
ดร.นริสา ทรงไตรย์	

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาพัฒนาการเกษตร

วันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2559

ผศ.ดร.สมศักดิ์ คูหาสวรรค์เวช

หัวหน้าภาควิชาพัฒนาการเกษตรและการจัดการทรัพยากร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อปัญหาพิเศษ	รูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
นักศึกษา	นางสาวสุชญา เต็มงามธนา
รหัสประจำตัว	55040636
ปริญญา	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (พัฒนาการเกษตร)
สาขาวิชา	พัฒนาการเกษตร
พ.ศ.	2559
อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษ	ดร.นริสา ทรงไทรย์

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการผลิต ผลผลิตและผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างคือเกษตรกรผู้ผลิตยางพารา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 11 จังหวัด จำนวน 626 คน

ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ส่วนใหญ่ใช้ ระบบกรีด 2 วัน เว้น 1 วัน ใช้รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยมากที่สุดพบทั้งหมด 11 จังหวัด โดยในจังหวัดศรีสะเกษมากที่สุด รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด พบเพียงในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมาเท่านั้น โดยในจังหวัดบุรีรัมย์มากที่สุด รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดนครราชสีมามากที่สุด มีสาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา คือ ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย จำนวนผลผลิตเฉลี่ย ในรูปน้ำยางสดจำนวน 11780.67 กิโลกรัมต่อปี ผลผลิตยางแผ่นดิบโดยเฉลี่ยรวม 8014.64 กิโลกรัมต่อปี จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 293.36 กิโลกรัม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ปัญหาพิเศษเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการผลิตยางก้อนถ้วยของเกษตรกร 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเล่มนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของท่านอาจารย์ ผศ.ดร.อัครงค์ เมฆโหรา อาจารย์ผู้ที่ผลักดันและสนับสนุนให้เกิดการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ขึ้น

ขอขอบพระคุณ ดร.นริสา ทรงไตรย์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ ชี้แนะแนวทางในการศึกษาค้นคว้า ตลอดจนตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณ รศ.ดร.ทิพวรรณ ลิ้มกู่ รศ.ดร.ปัญญา หมั่นเก็บ และ ดร.สุญีพร สุวรรณมณีพงศ์ กรรมการสอบหัวข้อและโครงร่างปัญหาพิเศษที่ได้กรุณาให้คำชี้แนะในการจัดทำปัญหาพิเศษเล่มนี้

ขอขอบพระคุณ เกษตรกรชาวสวนยาง จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าในการทำงาน และให้ความร่วมมือในการทำวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ นายกิตติพงศ์ ภูระหงษ์ นางสาวเกศกนก ผ่องสุขใจ นายพงศ์วุฒิ ยากลิ้นหอม นายพัชร์ ปัญญาวงศ์งาม และนางสาวอุษณิษา นันทะวงษ์ คณะผู้ร่วมการศึกษาวิจัย ที่คอยอดทนอดกลั้น และให้ความช่วยเหลือแก่กันตลอดมา

สุดท้ายขอขอบพระคุณคุณพ่อ และคุณแม่ ที่อยู่เบื้องหลังในความสำเร็จ และได้ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน และให้กำลังใจตลอดมา

ผู้ศึกษาจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

สุชญา เต็มงามธนา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	I
กิตติกรรมประกาศ	II
สารบัญ	III
สารบัญตาราง	V
สารบัญภาพ	VI
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
1.4 ขอบเขตและข้อจำกัดของการศึกษา	3
1.5 นิยามศัพท์ปฏิบัติการ	3
บทที่ 2 การตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้อง	
2.1 การปลูกยางพารา	4
2.2 ภาพรวมสถานการณ์และแนวโน้มยางพารา	10
2.3 การผลิตและการแปรรูปยางพารา	11
2.4 การผลิต การใช้ และการส่งออกยางพารา	16
2.5 ตลาด และราคายางพารา	23
2.6 ลักษณะทั่วไปของพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	24
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
2.8 กรอบแนวความคิดในการศึกษา	29
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	30
3.2 เครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูล	32
3.3 วิธีทดสอบเครื่องมือ	32
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	33
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	34
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	34
3.7 ระยะเวลาที่ทำการวิจัย	34

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและวิจารณ์ผล	
4.1 ข้อมูลพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา	35
4.2 ข้อมูลการจัดการผลิตผลผลิตและราคาที่ได้รับ	64
4.3 ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของ เกษตรกรไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพาราพ.ศ. 2552 – 2556	77
4.4 วิจารณ์ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล	83
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	84
5.2 ข้อเสนอแนะ	87
บรรณานุกรม	88
ภาคผนวก	90
ประวัติผู้วิจัย	100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 เวลาและอัตราการใช้ปุ๋ยสูตรสำเร็จที่ใช้กับต้นยางก่อนเปิดกรีด	7
2.2 พื้นที่ปลูกยางในภาคตะวันออกเฉียงตอนล่าง(รายจังหวัด) ในปี พ.ศ.2554 - 2556	10
2.3 การผลิต การใช้ การส่งออกยางธรรมชาติและสต็อกยางของไทย ปี พ.ศ.2548 – 2557	17
2.4 ผลผลิตยางพาราไทยจำแนกตามประเภท ในปี พ.ศ. 2548 – 2557	17
2.5 เนื้อที่กรีดยาง ผลผลิตยาง และผลผลิตยางต่อไร่ในภาคตะวันออกเฉียงตอนล่าง (รายจังหวัด) ในปี พ.ศ. 2556 – 2558	18
2.6 ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติในประเทศแยกตามประเภทผลิตภัณฑ์	19
2.7 ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติในประเทศแยกตามประเภท	20
2.8 ปริมาณการส่งออกยางแยกตามประเภท	22
3.1 การเลือกเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผ่านการอบรม 3 หลักสูตรจาก สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางในปี พ.ศ. 2557	31
3.2 แผนการดำเนินงานและขั้นตอนการวิจัย	34
4.1 ลักษณะพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	43
4.2 ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	57
4.3 ข้อมูลการจัดการผลิตที่เกษตรกรได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	67
4.4 ข้อมูลผลผลิตน้ำยางสดของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	70
4.5 ข้อมูลผลผลิตยางแผ่นดิบของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	72
4.6 ข้อมูลผลผลิตยางก้อนถ้วยของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	75
4.7 ข้อมูลราคาที่ได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย	76
4.8 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพารา ต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556	79
4.9 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพารา ต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556	81
4.10 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพารา ต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556	82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย	29

บทที่ 1

บทนำ

(Introduction)

1.1 ความสำคัญของปัญหา (Statement and Significance)

ยางพารา เป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศไทย ที่มีการผลิตมากเป็นอันดับ 1 ของโลก ซึ่งประเทศไทย ถือว่าเป็นผู้ผลิตและผู้ส่งออกอันดับหนึ่งของโลก จากสถานการณ์ที่ผ่านมาจนถึง ณ ปัจจุบัน ถือว่าไทยยังคงเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจของยางพารา โดยประเทศไทย มีเนื้อที่ปลูกยางพารา ในปี 2556 ทั้งสิ้น ประมาณ 22.2 ล้านไร่ โดยผลผลิตยางพาราส่วนใหญ่ อยู่ที่ภาคใต้ ซึ่งมีพื้นที่เพาะปลูก 13.9 ล้านไร่ คิดเป็น ร้อยละ 62.8 ของประเทศ (จังหวัดสงขลามากที่สุด) และปัจจุบันมีการขยายพื้นที่การปลูกสู่ภูมิภาคอื่น ๆ มากขึ้น โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีพื้นที่ 4.4 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 19.8 ซึ่งเป็นอันดับ 2 ของประเทศ รองลงมาได้แก่ ภาคกลาง และภาคเหนือ มีพื้นที่ 2.6 และ 1.2 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 11.8 และ 5.5 ของประเทศ ตามลำดับ

ปัจจุบันการผลิตยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นับเป็นสินค้าเกษตรที่มีความสำคัญของภาค หากเปรียบเทียบกับข้อมูลการเพาะปลูกเมื่อ 10 ปีที่ผ่านมา พบว่า มีพื้นที่ปลูกยางพารา ในปี 2554 เมื่อเทียบต่อประเทศ มีเพียงร้อยละ 4.4 เท่านั้น แต่ปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ 19.8 ของประเทศ ถือว่าเป็นรายได้ใหม่ให้กับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และมีพื้นที่เพาะปลูก เป็นอันดับ 2 รองจากการปลูกข้าวเจ้าวนปี เนื่องจากได้รับแรงจูงใจจากผลตอบแทนต่อไร่ที่สูงกว่าพืชอื่น ๆ หลายชนิด ส่งผลให้เกษตรกรหันมาปลูกยางพารา แทนการเพาะปลูกมันสำปะหลัง และอ้อย มากขึ้น ซึ่งในอดีต ข้าวเจ้าวนปี มันสำปะหลัง และอ้อย เป็น พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของภาค และสร้างรายได้ให้กับภาค แต่ในปัจจุบันนับว่ายางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของภาค หากพิจารณาในด้านราคา พบว่าราคายางพาราในปัจจุบันมีแนวโน้มปรับลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยราคายางพารา ในปี 2554 นับเป็นราคาที่สูงสุดในประวัติศาสตร์ ตามราคาตลาดโลก ซึ่งเฉลี่ยทั้งปี อยู่ที่กิโลกรัมละ 119.2 บาท แต่หลังจากนั้น ราคากลับมีแนวโน้มลดลงต่อเนื่องจนถึงปีปัจจุบัน โดยเฉลี่ย 7 เดือนแรกของปี 2557 อยู่ที่กิโลกรัมละ 61.4 บาท ซึ่งเป็นระดับราคาที่ไม่คุ้มกับต้นทุนการผลิต จึงเป็นปัญหาที่สำคัญที่ภาครัฐยังไม่สามารถแก้ไขให้สำเร็จได้ แม้ว่ารัฐบาลพยายามเข้ามาพยุงราคาพารา ตั้งแต่ต้นปีงบประมาณ ปี 2555 เป็นต้นมา รัฐบาลได้อนุมัติงบประมาณ 4.5 หมื่นล้านบาท เพื่อรักษาเสถียรภาพราคายางพารา มา 2 ระลอกแล้วก็ตาม แต่ราคายางในพื้นที่ยังมีราคาต่ำ เนื่องจากราคาตลาดโลกยังคงลดลงอย่างต่อเนื่อง จากภาวะเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัว โดยเฉพาะประเทศจีนซึ่งเป็นประเทศผู้ใช้อย่างพาราที่ใหญ่ที่สุดในโลก ประกอบกับปริมาณผลผลิตจากประเทศเพื่อนบ้านและในประเทศจีนเองที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น ทำให้จีนชะลอคำสั่งซื้อยางในตลาดโลกส่งผลกระทบต่อราคายางภายในประเทศตกต่ำลงอย่างต่อเนื่อง (สถานการณ์ยางพาราและการปรับตัวของเกษตรกร, 2558) การส่งออกยางพาราของประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นยางแปรรูปขึ้นต้นถึงร้อยละ 90 ส่วนที่ใช้ภายในประเทศ เพียงร้อยละ 10 เท่านั้น แสดงให้เห็นว่าราคายางพารา ได้ถูกกำหนดโดยผู้ซื้อจากต่างประเทศ หากสถานการณ์เศรษฐกิจโลก ประสบภาวะถดถอยหรือตกต่ำจะส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ราคายางพาราภายในประเทศ ให้ตกต่ำไปด้วย ในขณะที่ต้นทุนยางพารามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้รายได้ของเกษตรกรมีความผันผวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และได้ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของเกษตรกร โดยเฉพาะภาระหนี้สิน ที่ต้องชำระผลกระทบต่อฐานะทางเศรษฐกิจและปากท้องของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเกษตรกร ที่มีภาระหนี้สิน ซึ่งได้ก่อหนี้สินไว้ในช่วงที่ราคายางพาราอยู่ในเกณฑ์ดี เช่น ขยายพื้นที่ปลูกยาง ซื้อมานพาทะปลูกบ้านใหม่หรือซ่อมแซมบ้าน เป็นต้น จากปัญหาความเดือดร้อนดังกล่าว ทำให้เกษตรกรรวมตัวกันเรียกร้อง หรือประท้วงให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือแก้ปัญหาของตลาดยางพารา

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นจะเห็นได้ว่า อีกสาเหตุประการหนึ่ง คือ การผลิตยางพาราและการส่งออกของไทยส่วนใหญ่เป็นยางแปรรูปขั้นต้น ทำให้ต้องพึ่งพิงความต้องการใช้ยางขั้นต้นจากตลาดโลกเป็นหลัก ดังนั้นหากต้องการแก้ไขปัญหาในระยะยาว จะต้องพัฒนากระบวนการผลิตยางพาราในประเทศเพื่อสร้าง มูลค่าเศรษฐกิจให้มากขึ้น โดยมีแนวทางดังนี้ 1) การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของเกษตรกรให้มีประสิทธิภาพ สูงขึ้นและมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำลง 2) ขยายกระบวนการผลิตจากอุตสาหกรรมยางแปรรูปขั้นต้นไปสู่ อุตสาหกรรมปลายน้ำเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มยางพาราให้มากขึ้น 3) ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้ายางพาราในรูป End Products และให้ตรงกับความต้องการของ ตลาด ซึ่งรวมถึงการวิจัยเพื่อ ปรับปรุงกระบวนการผลิต เช่น ปรับปรุงผลิตภัณฑ์เดิม และพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ให้มีความหลากหลาย เพื่อ สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับวัตถุดิบจากต้นยางพารา และให้ตรงกับความต้องการของตลาดและ ให้ได้มาตรฐานสากล (สถานการณ์ยางพาราและการปรับตัวของเกษตรกร, 2558) จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา รูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.2 วัตถุประสงค์ (Objective off the Study)

1.2.1 เพื่อศึกษารูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.2.2 เพื่อศึกษาผลผลิตและผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.2.3 เพื่อศึกษาแนวทางสำหรับเกษตรกรชาวสวนยางพาราหน่วยงาน ต่าง ๆ ของรัฐองค์กรเอกชน และประชาชน และบุคคลที่สนใจนำไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อการผลิต และเป็นประโยชน์ต่อประกอบการตัดสินใจแก่ผู้ที่สนใจธุรกิจการปลูกยางพาราในอนาคต

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Significance of the Study)

1.3.1 เพื่อทราบถึงรูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.3.2 เพื่อทราบถึงผลผลิตและผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.3.3 เพื่อเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางสำหรับเกษตรกรชาวสวนยางพาราหน่วยงาน ต่าง ๆ ของรัฐ องค์กรเอกชน และประชาชน และบุคคลที่สนใจทั่วไป นำไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อการผลิต และเป็นประโยชน์ต่อประกอบการตัดสินใจแก่ผู้ที่สนใจธุรกิจการปลูกยางพาราในอนาคต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 ขอบเขตและข้อจำกัดของการศึกษา (Scope and Limitation)

1.4.1 พื้นที่ดำเนินการของโครงการได้แก่พื้นที่ที่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

1.4.2 ขอบเขตของระยะเวลาการศึกษา ใช้ระยะเวลา 5 เดือน ระหว่างเดือนมิถุนายน ถึงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2558

1.5 นิยามคำศัพท์ปฏิบัติการ (Operation Definition of Terms)

รูปแบบการผลิตยางพารา หมายถึง การนำผลผลิตและปัจจัยในการผลิตมาแปลงสภาพโดยผ่านกระบวนการผลิตตามลำดับขั้นตอน ของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

ผลผลิต หมายถึง น้ำยางสด ยางก้อนถ้วย ยางแผ่น ของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปี หมายถึง ผลรวมของผลผลิตในหน่วยพื้นที่ 1ไร่ ภายในระยะเวลา 1 ปี ของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

เกษตรกร หมายถึง เกษตรกรชาวสวนยางที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง(สกย.) ของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Literature Review)

ในการวิจัยเรื่องรูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การปลูกยางพารา
2. ภาพรวมสถานการณ์และแนวโน้มยางพารา
3. การผลิตและการแปรรูปยางพารา
4. การผลิต การใช้ และการส่งออกยางพารา
5. ตลาด และราคายางพารา
6. ลักษณะทั่วไปของพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวความคิดในการศึกษา

2.1 การปลูกยางพารา

2.1.1 แหล่งปลูก

1) สภาพพื้นที่

เป็นพื้นที่ราบหรือมีความลาดเอียงต่ำกว่า 35 องศา ถ้าความลาดเอียงเกิน 15 องศา ต้องทำขั้นบันได พื้นที่สูงจากระดับน้ำทะเลไม่เกิน 200 เมตร (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2) ลักษณะดิน

หน้าดินลึกไม่น้อยกว่า 1 เมตร เป็นดินร่วนเหนียวหรือร่วนทราย และไม่มีชั้นหิน ชั้นดินดาน หรือชั้นกรวดอัดแน่นในระดับสูงกว่า 1 เมตรจากพื้นดิน การระบายน้ำดี ระดับน้ำใต้ดินลึกกว่า 1 เมตร ไม่เป็นที่ลุ่มน้ำขัง หรือพื้นที่นา มีค่าความเป็นกรด-ด่าง (pH) ที่เหมาะสมประมาณ 4.5-5.5 ไม่เป็นดินเค็ม ดินต่ง ดินเกลือ (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

3) สภาพภูมิอากาศ

ปริมาณน้ำฝน ไม่ต่ำกว่า 1,250 มิลลิเมตรต่อปี การกระจายตัวของฝนดี และมีจำนวนฝนตกเฉลี่ยประมาณ 120 - 150 วัน ช่วงแล้งไม่เกิน 4 เดือน อุณหภูมิเหมาะสม ระหว่าง 26-30 องศาเซลเซียส (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

4) แหล่งน้ำ

อาศัยน้ำฝน (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.1.2 พันธุ์ยาง

1) ปัจจัยที่พิจารณาในการเลือกพันธุ์ยาง

1. ความต้องการของเกษตรกร ที่จะเลือกพันธุ์ยางปลูกว่าต้องการผลผลิตน้ำยางหรือเนื้อไม้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การระบาดของโรค ให้เกษตรกรหลีกเลี่ยงปลูกพันธุ์ยางที่อ่อนแอต่อโรครระบาดในเขตพื้นที่ที่ปลูก

3. พื้นที่ที่มีความลาดชันสูง ความลึกของหน้าดินตื้น ระดับน้ำใต้ดินสูงให้พิจารณาตามข้อจำกัดของพันธุ์ที่ระบุไว้แต่ละพันธุ์

4. ความแรงลม พื้นที่ปลูกที่มีลมแรงควรหลีกเลี่ยงการปลูกพันธุ์ที่ไม่ต้านทานลม (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2) พันธุ์ยางแนะนำ

พันธุ์ยางชั้น 1 ที่แนะนำในเขตปลูกยางใหม่ตามคำแนะนำของสถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร มีดังนี้

กลุ่ม 1 พันธุ์ยางเพื่อผลผลิตน้ำยาง เป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตน้ำยางสูงเป็นหลัก การเลือกปลูกพันธุ์ยางกลุ่มนี้ ควรมุ่งเน้นผลผลิตน้ำยาง ได้แก่ สถาบันวิจัยยาง 408, สถาบันวิจัยยาง 251 สถาบันวิจัยยาง 226, BPM24, RRIM 600

กลุ่ม 2 พันธุ์ยางเพื่อผลผลิตน้ำยางและเนื้อไม้ เป็นพันธุ์ที่ให้ทั้งผลผลิตน้ำยางและเนื้อไม้ โดยให้ผลผลิตน้ำยางสูงและมีการเจริญเติบโตดี ลักษณะลำต้นตรง และให้ปริมาณเนื้อไม้ในส่วนลำต้นสูง ได้แก่ พันธุ์ RRIM 118, PB 235

กลุ่ม 3 พันธุ์ยางเพื่อผลผลิตเนื้อไม้ เป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตเนื้อไม้สูงเป็นหลัก มีการเจริญเติบโตดีมาก ลักษณะลำต้นตรง ให้ปริมาณเนื้อไม้ในส่วนลำต้นสูงมาก ผลผลิตน้ำยางจะอยู่ในระดับต่ำกว่าพันธุ์ยางในกลุ่ม 1 และ กลุ่ม 2 เหมาะสำหรับเป็นพันธุ์ที่จะปลูกเป็นสวนป่าเพื่อการผลิตเนื้อไม้ ได้แก่ ฉะเชิงเทรา 50, AVROS 2037, BPM 1

สำหรับพันธุ์ยางชั้น 1 กลุ่ม 1 ที่แนะนำให้ปลูกในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีดังนี้

1. สถาบันวิจัยยาง 408 (RRIT 408)

ผลผลิต 8 ปี กรีดเฉลี่ย 352 กิโลกรัม/ไร่/ปี การเจริญเติบโตก่อนเปิดกรีดดีและระหว่างกรีดเจริญเติบโตปานกลาง เปลือกเดิมหนาและเปลือกงอกใหม่หนาปานกลาง ควรใช้ระบบกรีดครั้งลำต้นวันเว้นวัน หรือครั้งลำต้น วันเว้นสองวัน ความต้านทานโรค ใบร่วงไฟทอปโทรา ใบจุดก้างปลา ค่อนข้างต้านทาน ราแป้ง ใบจุดคอลเลโทตริกัมเส้นดำและราสีชมพูต้านทานปานกลาง ไม่แนะนำให้ปลูกในพื้นที่ที่มีหน้าดินตื้น และไม่แนะนำให้ใช้ระบบกรีดถี่มากกว่าวันเว้นวัน เพราะต้นยางจะแสดงอาการเปลือกแห้งมาก

2. สถาบันวิจัยยาง 251 (RRIT 251)

ผลผลิต 8 ปี กรีดเฉลี่ย 343 กิโลกรัม/ไร่/ปี การเจริญเติบโตปานกลาง เปลือกเดิมและเปลือกงอกใหม่หนาปานกลาง ควรใช้ระบบกรีดครั้งลำต้น วันเว้นวัน ค่อนข้างต้านทานโรคเส้นดำต้านทานโรคใบร่วงที่เกิดจากเชื้อไฟทอปโทรา โรคราแป้ง โรคใบจุดนูน และโรคราสีชมพูปานกลาง ไม่แนะนำให้ปลูกในพื้นที่ลาดชัน

3. สถาบันวิจัยยาง 226 (RRIT226)

ผลผลิต 10 ปี กรีดเฉลี่ย 317 กิโลกรัม/ไร่/ปี การเจริญเติบโตก่อนเปิดกรีดดี และระหว่างกรีดเจริญเติบโตปานกลาง เปลือกเดิมบางและเปลือกงอกใหม่หนาปานกลาง ควรใช้ระบบกรีดครั้งลำต้น วันเว้นวัน ความต้านทานโรค ราสีชมพู ค่อนข้างต้านทาน ใบร่วงไฟทอปโทรา ใบจุดคอลเลโทตริกัม ใบจุดก้างปลา และเส้นดำ ต้านทานปานกลาง ราแป้งค่อนข้างอ่อนแอ ไม่แนะนำให้ปลูกในพื้นที่ลาดชันและพื้นที่ที่มีความชื้นสูง พื้นที่ที่มีหน้าดินตื้นและพื้นที่ที่มีระดับน้ำใต้ดินสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. BPM 24

ผลผลิต 10 ปีกีร์ตเฉลี่ย 276 กิโลกรัม/ไร่/ปี การเจริญเติบโตปานกลาง เปลือกเดิมหนามาก เปลือกงอกใหม่หนาปานกลาง ควรใช้ระบบกรีตครั้งลำต้น วันเว้นวัน หากใช้ระบบกรีตถี่จะทำให้ต้น ยางแสดงอาการเปลือกแห้งเพิ่มมากขึ้น ข้อสังเกต : ในระยะยางอ่อนจะแตกกิ่งเล็กๆ จำนวนมาก ลำ ต้นและกิ่งจะมีรอยแผลน้ำยางไหล ซึ่งจะหายไปในระยะต่อมา

5. RRIM 600

ผลผลิต 10 ปีกีร์ตเฉลี่ย 263 กิโลกรัม/ไร่/ปี ผลผลิตเพิ่มขึ้น ปานกลาง เมื่อใช้สารเคมีเร่งน้ำ ยาง ผลผลิตลดลงมากในช่วงผลัดใบในพื้นที่แห้งแล้ง การเจริญเติบโตปานกลาง เปลือกเดิมบางและ เปลือกงอกใหม่หนาปานกลาง ควรใช้ระบบกรีตครั้งลำต้น วันเว้นวัน อ่อนแอต่อโรคใบร่วงที่เกิดจาก เชื้อไฟทอปโทรา และโรคราสีชมพูด้านทานโรคราแป้ง, โรคใบจุดคอลเลโทตริกัมปานกลาง, โรคเส้น ดำ และใบจุดก้างปลาอ่อนแอ ข้อสังเกต : ไม่ควรปลูกในพื้นที่ที่มีโรคใบร่วงไฟทอปโทรา, โรค เส้นดำ และโรคใบจุดก้างปลาอย่างรุนแรง (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.1.3 การเตรียมพื้นที่ปลูกยาง

ทำการไถพลิก และไถพรวนอย่างน้อย 2 ครั้ง พร้อมทั้งเก็บตอไม้ เศษไม้ และเศษวัชพืชออก ให้หมด เพื่อปรับสภาพพื้นที่ให้เหมาะสมสำหรับปลูกสร้างสวนยาง สำหรับพื้นที่ลาดเอียงมากกว่า 15 องศา จะต้องมีกรวางแนวปลูกตามชั้นบันได (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.1.4 การวางแนวปลูก

1) การกำหนดระยะปลูก การกำหนดระยะปลูกที่เหมาะสมสำหรับการปลูก ยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนือควรเป็น 2.5x7 เมตร หรือ 3x7 เมตร โดยมีต้นยาง 91 ต้น/ไร่ หรือ 76 ต้น/ไร่ ตามลำดับ สำหรับระยะปลูกยางในพื้นที่ลาดเทควรเป็น 3x8 เมตร (คู่มือการปลูก ยางพารา, 2555)

2) การกำหนดแถวหลัก การกำหนดระยะปลูกของต้นยางควรวางแถวหลักตาม แนวทิศตะวันออก หรือ ตะวันตก ควรวางแถวหลักให้ขวางทางการไหลของน้ำ เพื่อลดการชะล้างหน้า ดินและการพังทลายของดิน (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

3) การขุดหลุม เมื่อปักไม้ชะมบตามระยะปลูกแล้ว ทำการขุดหลุมด้านใดด้านหนึ่ง ของไม้ชะมบโดยตลอด หลุมที่ขุดต้องมีขนาด 50x50x50 เซนติเมตร ควรใช้ปุ๋ยหินฟอสเฟต (0-3-0) อัตรา 170-200 กรัม รองกันหลุมและปุ๋ยอินทรีย์ 3-5 กิโลกรัม/หลุม ใส่ไว้ด้านบน (คู่มือการปลูก ยางพารา, 2555)

2.1.5 วิธีปลูก

การปลูกยาง ควรเลือกยางชำถุง 1-2 ฉัตร แก่เต็มที่ และควรใช้มีดเขี่ยดินออกประมาณ 2-3 เซนติเมตร นำไปวางในหลุมแล้วกรีตด้านข้างของถุงให้ขาดออกจากกัน แต่ยังไม่ดึงถุงออก กลบ ดินจนเกือบเต็มหลุมแล้วจึงดึงถุงพลาสติกออก ระวังอย่าให้ดินในถุงพลาสติกแตก กลบดินจนเสมอ ปากหลุมและอัดดินให้แน่น โดยให้ดินบริเวณโคนต้นยางสูงกว่าเล็กน้อยเพื่อไม่ให้น้ำขังในหลุมปลูก (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.1.6 ฤดูปลูก

ปลูกในช่วงต้นฤดูฝน ระหว่างเดือน พฤษภาคม-กรกฎาคมโดยหันแผ่นตาไปทางทิศตะวันตก ให้รอยต่อระหว่างรากกับตาอยู่เหนือระดับผิวดินเล็กน้อย และควรปลูกซ่อมก่อนหมดฤดูฝนอย่างน้อย

2 เดือน และไม่ควรปลูกซ่อมเมื่อต้นยางอายุ 2 ปีขึ้นไป แต่ถ้าจะปลูกซ่อมควรใช้ต้นยางที่มีอายุใกล้เคียงกัน (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.1.7 การดูแลรักษา

1) การใส่ปุ๋ย

ระยะก่อนเปิดกรีด เนื่องจากดินปลูกยางพาราของประเทศ ส่วนใหญ่มีปริมาณอินทรีย์วัตถุในดินอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดินในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในเขตปลูกยางใหม่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สถาบันวิจัยยางได้แนะนำให้ใช้ปุ๋ยอินทรีย์ เพื่อเพิ่มอินทรีย์วัตถุในดินช่วยอุ้มความชื้น ปรับปรุงโครงสร้างของดิน และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ปุ๋ยเคมีร่วมกับการใส่ปุ๋ยเคมีสูตร 20-10-12 สำหรับดินร่วนเหนียวสูตร 20-10-17 สำหรับดินร่วนทรายอัตราและเวลาใส่ปุ๋ยตามอายุของต้นยาง (ตารางที่ 2.1)

ระยะหลังเปิดกรีด เมื่อต้นยางเปิดกรีดได้แล้ว ยังมีความจำเป็นต้องใส่ปุ๋ยต่อไปทุกปี เพื่อให้ผลผลิตสูงสม่ำเสมอ โดยการใช้ปุ๋ยเคมีสูตร 30-54-18 อัตรา 1 กิโลกรัม/ต้น/ปี แบ่งใส่ 2 ครั้ง ในช่วงต้นฤดูฝนและปลายฤดูฝน ใส่ปุ๋ยบริเวณกึ่งกลางระหว่างแถวยางที่มีรากดูดอาหารหนาแน่นแล้ว คราดกลบ และควรใส่ปุ๋ยอินทรีย์ อัตรา 2 - 3 กิโลกรัม/ต้น/ปี ร่วมกับปุ๋ยเคมีอัตราแนะนำ (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

ตารางที่ 2.1 เวลาและอัตราการใส่ปุ๋ยสูตรสำเร็จที่ใช้กับต้นยางก่อนเปิดกรีด

ปีที่	อายุต้นยาง (เดือน)	20-10-12 ดินร่วนเหนียว (กรัม/ต้น)	20-10-17 ดินร่วนทราย (กรัม/ต้น)
1	2	60	70
	5	80	110
	11	100	120
2	14	110	130
	16	120	130
	23	180	210
3	28	180	210
	36	180	210
4	40	180	210
	47	200	280
5	52	200	280
	59	200	280
6	64	200	330
	71	200	330
7	76	200	330
	84	200	330

ที่มา : คู่มือการปลูกยางพารา, 2555

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) การตัดแต่งกิ่งยางอ่อน

1. ไม่ควรตัดแต่งกิ่งในช่วงต้นฤดูแล้ง
2. ตัดกิ่งแขนงให้ชิดลำต้นในระดับต่ำกว่า 2 เมตร เริ่มตั้งแต่อายุ 1 ปี
3. ไม่นิยมตัดยางลงมาตัดแต่ง เพราะจะทำให้เปลือกแตก น้ำยางไหลหรือหักได้
4. ใช้ปูนขาว หรือปูนแดง หรือสีทาบริเวณแผลที่ตัด (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

3) การทำแนวป้องกันไฟ

1. ทำการขุดตากวัชพืชและเก็บเศษซากเหลือของพืชออกให้หมดเป็นแนวกว้างไม่ต่ำกว่า 3 เมตร รอบบริเวณสวน
2. ปราบวัชพืชบริเวณแถวยางและระหว่างแถวยางก่อนเข้าหน้าแล้ง
3. กรณีต้นยางที่ถูกไฟไหม้เล็กน้อย แนะนำให้ใช้ปูนขาวทาลำต้นทันทีเพื่อป้องกันความร้อนจากแสงแดด โรค และแมลงที่อาจเข้าทำลายได้
4. ถ้าต้นยางในสวนได้รับความเสียหายจากไฟไหม้เป็นจำนวนมาก จนไม่อาจรักษาหน้ายางได้เกิน ร้อยละ 40 ของแปลง ควรจะทำการปลูกใหม่ทั้งแปลง (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.1.8 โรคยางพาราที่สำคัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1) ช่วงยางแตกใบอ่อน พบโรคราแป้ง (*oidium*) มาก ใบอ่อนจะบิดงอ มีสีดำนแล้วร่วง ใบเปสลาดจะมีแผลขอบเขตไม่แน่นอน บริเวณแผลจะมีขุยของเส้นใยสีขาวเทาบนด้านล่างของแผ่นใบ ใบแก่แผลจะมีรอยสีเหลืองขีด เฉพาะบริเวณที่เชื้อราเข้าทำลาย ดอกยางจะมีปุ๋ยเชื้อราสีขาวปกคลุมก่อนที่จะดำแล้วร่วง ป้องกันรักษาโดยการปลูกพันธุ์ต้านทานโรค และปล่อยให้ใบร่วง ซึ่งต้นยางจะแตกใบใหม่ออกมาแล้วทำการใส่ปุ๋ยบำรุง หรือใช้สารป้องกันกำจัดโรค

2) ช่วงฤดูฝน พบโรคราสีชมพูมาก ซึ่งในระยะแรก เปลือกบริเวณคาคบจะปริแตกมีน้ำยางไหล และมีเส้นใยเชื้อราสีขาวคล้ายใยแมงมุมบนรอยแผล ระยะต่อมาถ้ามีสภาพแวดล้อมเหมาะสม เส้นใยของเชื้อราจะรวมกันตามผิวเปลือกมองเห็นเป็นสีชมพู เมื่อน้ำยางแห้งจะมีราดำเกิดขึ้นเห็นเป็นทางสีดำ ใต้บริเวณแผลจะมีการแตกกิ่งใหม่ขึ้น ใบยางจะเปลี่ยนเป็นสีเหลือง และเกิดอาการตายหรือหักโค่นบริเวณที่เป็นโรค ป้องกันรักษาได้โดยกาปลูกพันธุ์ต้านทานโรค ดูแลรักษาสวนให้มีอากาศถ่ายเทได้สะดวก ไม่ปลูกพืชอาศัยเป็นพืชร่วมยาง เช่น ขนุน และใช้สารป้องกันกำจัดโรค นอกจากนี้ยังพบ โรคเส้นดำ โดยจะเกิดบริเวณเหนือรอยกรีดเป็นรอยขีด ต่อมาเป็นรอยบุ๋มขยายตัวตามแนวขนานกับลำต้น เมื่อเดือนเปลือกออกให้ลึกถึงเนื้อไม้ จะเห็นลายเส้นสีดำบนเนื้อไม้ ป้องกันรักษาโดยการปลูกพันธุ์ต้านทานโรค ตัดแต่งกิ่งก้านและกำจัดวัชพืชในสวนยางให้โล่งเตียน เพื่อลดความชื้นและความรุนแรงของโรคไม่ควรเปิดกรีดยางในช่วงฤดูฝน เพื่อป้องกันการเกิดโรคเส้นดำ และใช้สารป้องกันกำจัดโรค (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.1.9 การกรีดยาง

เพื่อให้ให้น้ำยางมากที่สุด ต้นยางเสียหายน้อยที่สุด ยืดอายุการกรีดให้นานที่สุด และสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด มีหลักการกรีดและระบบกรีด ดังนี้

1. การเปิดกรีด ควรเปิดกรีดเมื่อจำนวนต้นยางที่มีขนาดเส้นรอบต้นไม่ต่ำกว่า 50 เซนติเมตร ที่ระดับความสูง 150 เซนติเมตรจากพื้นดิน โดยจำนวนต้นที่ได้ขนาดเปิดกรีดไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนต้นยางทั้งหมด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ใช้ระบบกรีตครั้งลำต้น วันเว้นวัน
3. เปิดกรีตครั้งลำต้น หน้าแรกที่ระดับ 120 เซนติเมตรและเปิดกรีตหน้าต่อไปที่ระดับความสูง 150 เซนติเมตรจากพื้นดินรอยกรีตทำมุม 30 องศากับแนวระนาบ และเอียงจากซ้ายบนลงมาขาล่าง
4. ตัดรางรองรับน้ำยาง ห่างจากรอบกรีตด้านหน้าลงมาประมาณ 30 เซนติเมตร และติดตั้งลวดรับถ้ายน้ำยางลงมาประมาณ 10 เซนติเมตร ถ้าไม่กรีตอย่างควรคว่ำถ้ายไว้ เพื่อมิให้สิ่งสกปรกตกลงไปในถ้ายรับน้ำยาง
5. กรีตให้ลึกใกล้เนื้อไม้มากที่สุด แต่ต้องไม่ถึงเนื้อไม้
6. เปลือกที่กรีตแต่ละครั้งไม่ควรหนาเกิน 2.5 มิลลิเมตร
7. ควรกรีตตอนเช้าตรู่
8. ควรกรีตไม่เกิน 500 ต้น/คน/วัน
9. หมั่นลับมีดกรีตยางให้คมอยู่เสมอ
10. หยุดกรีตในช่วงยางผลัดใบจนถึงใบที่ผลิใหม่เป็นใบแก่ (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.1.10 ปัญหาที่พบบ่อยในการปลูกยางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1) **ฤดูแล้ง ไฟไหม้สวนยาง วิธีป้องกัน** ก่อนถึงฤดูแล้งควรมีการทำแนวกันไฟกว้างไม่ต่ำกว่า 3 เมตร รอบบริเวณสวนยาง กรณีไฟไหม้ต้นยางเล็กน้อย แนะนำให้ใช้ปูนขาวทาลำต้นทันทีเพื่อป้องกันความร้อนจากแสงแดด โรคและแมลงที่อาจเข้าทำลายได้ การขาดน้ำในยางเล็ก วิธีป้องกันและแก้ไข โดยใช้วัสดุที่ทำได้ในท้องถิ่น เช่น ฟางข้าวคลุมบริเวณโคนต้นยางเป็นวงกลมห่างจากโคนต้นยาง 5-10 เซนติเมตรให้รัศมีคลุมพื้นที่โคนต้นยางประมาณ 1 เมตร คลุมหนา 10 เซนติเมตร เพื่อรักษาความชื้นของดินในช่วงฤดูแล้ง

2) **ฤดูฝน โรครากเน่าเนื่องมาจากน้ำขัง ป้องกันและแก้ไขโดยการทำร่องระบายน้ำ**

ต้นยางที่เกิดอาการเปลือกแห้ง หรือที่เกษตรกรเรียกว่า “ต้นหน้าตาย” เป็นอาการผิดปกติด้านสรีระวิทยาของท่อน้ำยาง โดยต้นยางที่เป็นต้นหน้าตายจะมีเซลลูล์โอส (Tylose) เกิดขึ้นเป็นกลุ่มก้อนกระจายอยู่ทั่วไปในท่อน้ำยาง ทำให้เปลือกยางแข็ง และเมื่อกรีตยางแล้วไม่มีน้ำยางไหลออกมา ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดอาการเปลือกแห้งที่แท้จริงยังไม่สามารถระบุได้ ปัจจุบันเกษตรกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบปัญหาต้นเปลือกแห้งเป็นจำนวนมาก โดยทั่วไปปัจจัยหลักที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอาการเปลือกแห้งเกิดจาก

- การกรีตถี่ หรือกรีตยางติดต่อกันหลาย ๆ วัน โดยไม่พักกรีต
- การกรีตยางต้นที่มีขนาดลำต้นต่ำกว่า 50 เซนติเมตร
- เกษตรกรขาดการดูแล ไม่ใส่ปุ๋ยให้เพียงพอกับความต้องการใช้ของต้นยางเมื่อเปิดกรีตแล้ว รวมถึงในขณะที่เป็นยางอ่อนซึ่งทำให้ต้นยางไม่สมบูรณ์ ส่งผลมาจนถึงเมื่อต้นยางกรีตแล้ว
- สภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพพื้นที่ และความอุดมสมบูรณ์ของดิน

ในปัจจุบันนี้ยังไม่พบวิธีการรักษา และยังไม่พบสารเคมี หรือตัวยาใด ๆ ที่ใช้รักษาต้นยางที่เป็นอาการเปลือกแห้งให้กลับมาเป็นปกติได้ แต่สามารถทำการดูแลรักษาเบื้องต้นได้โดยการหมั่นสังเกตหน้ายาง หากพบว่าต้นยางเริ่มมีอาการหน้าตายในบางส่วน ควรเปิดกรีตต่ำลงมาจนพบเปลือกปกติ แล้วกรีตตามปกติต่อไป และกรีตล้อมส่วนที่เป็นหน้าตายไว้ ขูดเปลือกบริเวณที่เป็นหน้าตายออกแต่อย่าให้ถูกเยื่อเจริญแล้วทาด้วยสารเคมีป้องกันกำจัดเชื้อราพวกเมตาแลกซิล หรือแซนโดแฟน-เอ็ม เพื่อป้องกันไม่ให้อาการหน้าตายลุกลามไปทั่วหน้ากรีตต่อไป แต่ถ้าหน้าตายลุกลามไปทั่วหน้ากรีตแล้ว

การชุดเปลือกที่เป็นหน้าตายออกทั้งหมดอาจทำให้เสียเวลาและแรงงาน ดังนั้นจึงอาจหลีกเลี่ยงได้โดยการกรีดยางเหนือรอยกรีดขึ้นไป ซึ่งบริเวณเหนือรอยกรีดจะมีน้ำยางไหลตามปกติ เนื่องจากท่อน้ำยางถูกตัดด้วยรอยกรีดอาการหน้าตายไม่สามารถลุกลามขึ้นไปด้านบนได้ ต้นยางที่แสดงอาการเปลือกแห้งชั่วคราวต้องหยุดกรีด 6-12 เดือน จะสามารถเปิดกรีดเอาน้ำยางได้อีกหลังจากหยุดกรีด (คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.1.11 การลงทุน

การปลูกยางพาราในพื้นที่ 1 ไร่ระยะปลูก 3x7 เมตร โดยมีต้นยาง 76 ต้นได้ผลผลิตน้ำยาง 263 กิโลกรัม/ไร่

ต้นทุนการผลิตยางพารา บาท/กิโลกรัม

1. ต้นทุนช่วงยางไม่ได้ผลผลิต	8.32	บาท
2. ต้นทุนช่วงยางให้ผลผลิต	7.62	บาท
3. ต้นทุนการกรีด เก็บน้ำยาง และการทำยางแผ่น	30.57	บาท
4. ค่าที่ดิน	4.06	บาท

รวมต้นทุน 50.57 บาท

(คู่มือการปลูกยางพารา, 2555)

2.2 ภาพรวมสถานการณ์และแนวโน้มยางพารา

2.2.1 การปลูกยางพารา ปัจจุบันไทยเป็นประเทศที่มีพื้นที่ปลูกยางมาก เป็นอันดับที่ 2 ของโลกรองจากประเทศอินโดนีเซีย โดยในปี 2556 ประเทศไทย มีเนื้อที่ปลูกยาง ทั้งสิ้น ประมาณ 22.2 ล้านไร่ โดยภาคใต้ มีพื้นที่มากที่สุดของประเทศ ประมาณ 13.9 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 62.8 ของประเทศ รองลงมา ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีพื้นที่ประมาณ 4.4 ล้านไร่ ภาคกลาง 2.6 ล้านไร่ และภาคเหนือ 1.2 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 19.8, 11.8 และ 5.5 ของประเทศ ตามลำดับ และในปี 2556 มีเนื้อที่ยางพารากรีดได้ ทั้งประเทศ ประมาณ 15.1 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 68.0 ของพื้นที่ปลูกยางพารา โดยมีผลผลิต ประมาณ 3.9 ล้านตัน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.6 จากปี 2555 หากพิจารณาผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่มีแนวโน้มลดลง เนื่องจาก เกิดภาวะฝนทิ้งช่วง และภัยแล้ง ส่งผลให้ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ ในปี 2557 อยู่ที่ 254 กิโลกรัมต่อไร่ ลดลง จาก 262 กิโลกรัมต่อไร่ ในปี 2556 (สำนักพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2558)

ตารางที่ 2.2 พื้นที่ปลูกยาง 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียง ในปี พ.ศ. 2554 - 2556

จังหวัด	หน่วย : ไร่		
	2554	2555	2556
ขอนแก่น	52,364	60,886	66,086
ยโสธร	70,198	90,803	94,702
กาฬสินธุ์	155,240	117,595	128,624
ศรีสะเกษ	231,208	267,195	273,279
อำนาจเจริญ	52,222	40,752	48,833
ร้อยเอ็ด	33,023	54,814	57,579

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.2 (ต่อ) พื้นที่ปลูกยาง 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียง ในปี พ.ศ. 2554 - 2556

จังหวัด	หน่วย : ไร่		
	2554	2555	2556
สุรินทร์	103,094	175,405	189,144
บุรีรัมย์	210,223	255,786	267,573
มุกดาหาร	136,083	143,448	151,185
อุบลราชธานี	202,223	357,222	372,552
นครราชสีมา	41,157	56,031	60,250

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร, 2558

2.3 การผลิตและการแปรรูปยางพารา

2.3.1 การผลิตน้ำยาง

แหล่งผลิตน้ำยางใหญ่ที่สุดในโลกคือ แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คิดเป็นร้อยละ 90 ของแหล่งผลิตทั้งหมด ส่วนที่เหลือมาจากแอฟริกากลาง ซึ่งพันธุ์ยางที่ผลิตในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ พันธุ์ฮีเวียบราซิลเลียนซิส (*Hevea brasiliensis*) น้ำยางที่กรีดได้จากต้นจะเรียกว่าน้ำยางสด (field latex) น้ำยางที่ได้จากต้นยางมีลักษณะเป็นเม็ดยางเล็ก ๆ กระจายอยู่ในน้ำ (emulsion) มีลักษณะเป็นของเหลวสีขาว มีสภาพเป็นคอลลอยด์ มีปริมาณของแข็งประมาณร้อยละ 30-40 pH 6.5-7 น้ำยางมีความหนาแน่นประมาณ 0.975-0.980 กรัมต่อมิลลิลิตร มีความหนืด 12-15 เซนติพอยส์ ส่วนประกอบในน้ำยางสดแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นเนื้อยาง 35 เปอร์เซ็นต์ ส่วนที่ไม่ใช่ยาง 65 เปอร์เซ็นต์ ส่วนที่เป็นน้ำ 55 เปอร์เซ็นต์ ส่วนของลูทอยด์ 10 เปอร์เซ็นต์

น้ำยางสดที่กรีดได้จากต้นยาง จะคงสภาพความเป็นน้ำยางอยู่ได้ไม่เกิน 6 ชั่วโมง เนื่องจากแบคทีเรียในอากาศ และจากเปลือกของต้นยางขณะกรีดยางจะลงไปในน้ำยาง และกินสารอาหารที่อยู่ในน้ำยาง เช่น โปรตีน น้ำตาล ฟอสโฟลิปิด โดยแบคทีเรียจะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นหลังจากแบคทีเรียกินสารอาหาร คือ จะเกิดการย่อยสลายได้เป็นก๊าซชนิดต่าง ๆ เช่น ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ก๊าซมีเทน เริ่มเกิดการบูดเน่าและส่งกลิ่นเหม็น การที่มีกรดที่ระเหยง่ายเหล่านี้ในน้ำยางเพิ่มมากขึ้น จะส่งผลให้ค่า pH ของน้ำยางเปลี่ยนแปลงลดลง ดังนั้นน้ำยางจึงเกิดการสูญเสียสภาพ ซึ่งสังเกตได้จาก น้ำยางจะค่อย ๆ หนืดขึ้น เนื่องจากอนุภาคของยางเริ่มจับตัวเป็นเม็ดเล็ก ๆ และจับตัวเป็นก้อนใหญ่ขึ้น จนน้ำยางสูญเสียสภาพโดยน้ำยางจะแยกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นเนื้อยาง และส่วนที่เป็นเซรุ่มดังนั้นเพื่อป้องกันการสูญเสียสภาพของน้ำยางไม่ให้อนุภาคของเม็ดยางเกิดการรวมตัวกันเองตามธรรมชาติ จึงมีการใส่สารเคมีลงไปในน้ำยางเพื่อเก็บรักษาน้ำยางให้คงสภาพเป็นของเหลว โดยสารเคมีที่ใช้ในการเก็บรักษาน้ำยางเรียกว่า สารป้องกันการจับตัว (Anticoagulant) ได้แก่ แอมโมเนีย โซเดียมซัลไฟด์ ฟอรัมาลดีไฮด์ เป็นต้น เพื่อที่รักษาน้ำยางไม่ให้เสียสูญเสียสภาพ

การนำยางธรรมชาติไปใช้งานมีอยู่ 2 รูปแบบคือ รูปแบบน้ำยาง และรูปแบบยางแห้ง ในรูปแบบน้ำยางนั้นน้ำยางสดจะถูกนำมาแยกน้ำออกเพื่อเพิ่มความเข้มข้นของเนื้อยางขึ้นตอนหนึ่งก่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้วยวิธีการต่าง ๆ แต่ที่นิยมใช้ในอุตสาหกรรมคือการใช้เครื่องหมุนเหวี่ยง (Centrifuge) ในขณะที่การเตรียมยางแท่งนั้นมักจะใช้วิธีการใส่กรดแอสติคลงในน้ำยางสด การใส่กรดแอสติคเจือจางลงในน้ำยางทำให้น้ำยางจับตัวเป็นก้อน เกิดการแยกชั้นระหว่างเนื้อยางและน้ำ ส่วนน้ำที่ปนอยู่ในยางจะถูกกำจัดออกไปโดยการรีดด้วยลูกกลิ้ง 2 ลูกกลิ้ง วิธีการหลัก ๆ ที่จะทำให้น้ำยางแห้งสนิทมี 2 วิธีคือ การรมควันยาง และการทำยางเครพ แต่เนื่องจากยางผลิตได้มาจากเกษตรกรจากแหล่งที่แตกต่างกัน ทำให้ต้องมีการแบ่งชั้นของยางตามความบริสุทธิ์ของยางนั้นๆ (การผลิตยางธรรมชาติ, 2547)

2.3.2 การเก็บน้ำยาง

เมื่อกรีดยางแล้ว น้ำยางก็จะไหลไปตามรอยที่ทำไว้ผ่านลึนร่องน้ำยางและไหลลงด้วยรองรับน้ำยางในที่สุด ภายหลังจากกรีดยางไปแล้วประมาณ 3 ชั่วโมง ส่วนมากน้ำยางก็จะหยุดไหลก็จะเริ่มเก็บน้ำยางได้ ซึ่งผู้เก็บน้ำยางโดยปกติจะเป็นคนเดียวกับคนกรีดยาง จะถือถังหิ้วหรือหาบไปเก็บน้ำยาง เก็บน้ำยางในถ้วยแล้วเทลงไปในถังหรือปับที่ถือ หลังเทน้ำยางจากถ้วยก็จะใช้ไม้ปาดน้ำยางกวาดน้ำยางออกจากถ้วยให้หมด แล้วนำถ้วยไปเก็บคว่ำไว้บนห้วงลวดที่ใช้ตาด้วย เพื่อไม่ให้ถ้วยสกปรก และป้องกันฝุ่นละอองตกลงไปในถ้วย น้ำยางที่เก็บได้จะถูกนำมารวบรวม แล้วลำเลียงไปส่งยังโรงงานทำยางแผ่นอีกต่อหนึ่ง สำหรับสวนขนาดใหญ่ แต่หากเป็นสวนขนาดเล็กก็จะหาบหรือหิ้วไปทำแผ่นที่บ้าน

ปัจจุบันในบางท้องที่จะมีพ่อค้ามารับซื้อน้ำยางสด ๆ เลย ในกรณีที่เจ้าของสวนไม่ประสงค์จะทำยางแผ่นเองก็สามารถขายเป็นน้ำยางไปได้ โดยพ่อค้าดังกล่าวจะมีรถบรรทุกประกอบขึ้นเป็นถังสำหรับใส่น้ำยางออกไปรับ ซื้อถึงสวน ขั้นตอนการซื้อขายจะคิดจากน้ำหนักของน้ำยางสดทั้งหมด และหาความเข้มข้นของน้ำยางโดยจะมีเครื่องมือวัดค่าออกมาแล้ว หาค่าเฉลี่ยเป็นน้ำหนักยางแห้งต่อราคารออกมาเป็นกิโลกรัม ซื้อขายในราคาเท่ากับราคารายวันของตลาดในแต่ละวัน (สำนักวิจัยและพัฒนาการจัดการที่ดิน, 2548)

2.3.3 การรักษาสภาพน้ำยาง

เมื่อ ได้น้ำยางสดจากต้นยางหากไม่มีการรักษาสภาพน้ำยางจุลินทรีย์ในอากาศ จะปะปนในน้ำยางและใช้สารกลุ่มน้ำตาล เป็นอาหารทำให้เกิดความเป็นกรด นั่นคือมีอนุมูลลวกเกิดขึ้นและเกิดปฏิกิริยาสะเทินกับอนุมูลลวกรอบ ๆ ผิวอนุภาคยาง ทำให้น้ำยางเสียสภาพก่อนจะนำไปแปรรูป ดังนั้นจึงต้องมีการรักษาสภาพน้ำยางโดยการเติมสารเคมี เช่น สารละลายแอมโมเนีย ร้อยละ 0.05 ต่อน้ำหนักน้ำยาง สารละลายโซเดียมคลอไรด์ ร้อยละ 0.02 – 0.05 ต่อน้ำหนักน้ำยาง

การรักษาสภาพน้ำยางชั้นในปัจจุบันมีใช้อยู่ 5 ระบบคือ

1. น้ำยางชั้นแอมโมเนียสูง ใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.7
2. น้ำยางชั้นแอมโมเนียต่ำ ใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.2 ร่วมกับสารละลายโซเดียมเพนตะคลอโรไฟเนต (sodium pentachlorophenate) ปริมาณร้อยละ 0.2
3. น้ำยางชั้นแอมโมเนียต่ำ ใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.2 ร่วมกับสารละลายกรดบอริกปริมาณร้อยละ 0.24

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. น้ำยาล้างแชมพูแชมพูใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.2 ร่วมกับซิงค์ไธโอไกลโคไซด์ ปริมาณร้อยละ 0.2

5. น้ำยาล้างแชมพูแชมพูใช้สารละลายแอมโมเนียปริมาณร้อยละ 0.2 ร่วมกับเตทตระเมทิลไทยแรมไดซัลไฟด์ ปริมาณร้อยละ 0.013 และซิงค์ออกไซด์ ปริมาณร้อยละ 0.013 (สำนักวิจัยและพัฒนาการจัดการที่ดิน, 2548)

2.3.4 การทำยางแผ่น

หลังจากที่เก็บน้ำยางจากสวนนำเข้ามารวบรวมยังถังรวมน้ำยาง ในบริเวณโรงงานหรือบริเวณที่จะทำยางแผ่นแล้ว จะต้องรีบทำยางแผ่นทันที เพราะสิ่งแวดล้อมทั่วไป เช่นความร้อนจากอากาศจะช่วยให้ยางเกิดบูดหรือรัศตัวขึ้นทุกขณะ สำหรับอุปกรณ์ที่เช่นเดียวกันจะต้องเตรียมไว้ให้พร้อมและล้างทำความสะอาดก่อนทุกครั้ง แม้อุปกรณ์เหล่านั้นจะสะอาดอยู่แล้วก็ตาม อุปกรณ์ดังกล่าวที่จำเป็นต้องใช้ได้แก่

- จักรรีดยาง ทั้งรีดเรียบและรีดดอก
- ถังรวมน้ำยาง
- กรดฟอร์มิกหรือกรดซัลฟูริก
- โองใส่ น้ำ
- ตะก
- เครื่องกรองน้ำยางเบอร์ 40 และ 60
- ใบพายกวนน้ำยาง
- ที่ตวงน้ำยางขนาด 3 ลิตร
- โต๊ะสำหรับนวดแผ่นยาง
- อ่างเคลือบสำหรับผสมน้ำกรด (สำนักงานตลาดกลางยางพาราจังหวัดหนองคาย, 2558)

2.3.5 ขั้นตอนและวิธีทำยางแผ่น

1. ผสมน้ำยางกับน้ำโดยอัตราส่วน 1 : 1 ถ้าเป็นน้ำยางที่ได้จากต้นยางอ่อนยังมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งต่ำอยู่อาจจะ ผสมส่วนของน้ำน้อยลงเหลือน้ำยาง 3 ส่วนต่อน้ำ 2 ส่วน โดยปริมาณก็ได้

2. นำส่วนผสมของน้ำยางนี้เทผ่านตะแกรงกรอง 2 ชั้น เบอร์ 40 และ 60

3. ตวงส่วนผสมของน้ำยางที่ผ่านการกรองแล้วนี้ใส่ในตะกอลูมิเนียม ตะกอละ 5 ลิตร หรือกว่านิดหน่อย

4. ผสมน้ำกรดฟอร์มิก โดยใช้น้ำกรด 2 ช้อนสักระสี (ช้อนกลาง) ต่อน้ำ 3 ครอบงม ใส่ น้ำกรดที่ผสมแล้วนี้ 1 ครอบงมต่อน้ำยาง 1 ตะก (น้ำกรดที่ผสมแล้วไม่ควรเก็บไว้เกิน 2 วัน)

5. ก่อนเทน้ำกรดที่ผสมแล้วใส่น้ำยางควรใช้ที่สำหรับกวนน้ำยาง พายกวนน้ำยางในตะกที่ จะใส่กรดสัก 1-2 เทียวก่อน แล้วจึงค่อย ๆ เทส่วนผสมของน้ำกรดลงไปตามความยาวของตะก แล้ว ใช้ไม้พายกวนอีก 5-6 เทียว

6. ในระหว่างการทอจะมีฟองอากาศเกิดขึ้นมากมาย ให้ช้อนฟองอากาศออกให้หมด ซึ่งฟองอากาศนี้สามารถทำน้ำขึ้นได้

7. หลังจากตักฟองอากาศออกหมดแล้ว ควรปิดฝาตะกุงเพื่อป้องกันสิ่งสกปรกลงไป นำไปตั้งทิ้งไว้ประมาณ 30-45 นาที ยางในตะกุงก็จะแข็งตัว

8. เมื่อยางแข็งตัวดีแล้ว ก่อนนำไปแช่นวดควรรินน้ำหล่อไว้ทุกตะกุงเพื่อสะดวกในการเลาะยางออกจากข้างตะกุง

9. คว่ำตะกุงลงบนแท่นนวด ยางจะหลุดออกจากตะกุง จากนั้นทำการนวดด้วยมือหรือไม้ นวดก็ได้ตามถนัด นวดให้ยางเป็นแผ่นบางลงมีความหนาประมาณ 1 เซนติเมตร

10. นำยางที่นวดจนบางแล้วนี้ เข้าเครื่องรีดเรียบ 3 ครั้ง ให้แผ่นยางหนาประมาณ 3-4 มิลลิเมตร แล้วจึงนำเข้าเครื่องรีดดอก 1 ครั้ง จะได้ยางแผ่นดิบที่มีขนาดพอเหมาะ ความหนาประมาณ 2-3 มิลลิเมตร

11. นำยางที่ผ่านเครื่องรีดดอกแล้วไปล้างน้ำให้สะอาด โดยจุ่มลงในโอ่งหรือถังน้ำเพื่อล้างกรดออก ยางแผ่นที่ทำด้วยกรดฟอร์มิคควรแช่น้ำประมาณ 30 นาที แล้วจึงนำไปผึ่งลมในที่ร่ม ไม่มีฝุ่น อากาศถ่ายเทได้สะดวก เมื่อยางแห้งก็สามารถเก็บไว้ขายได้ หรือถ้าหากมีโรงรมควัน เมื่อน้ำหยดไหลหลังจากผึ่งไว้สักครู่ก็สามารถนำเข้าโรงรมได้เลย ซึ่งจะใช้เวลาในการรมควันประมาณ 4 วัน ที่อุณหภูมิระหว่าง 110-145 องศาฟาเรนไฮต์ จะได้ยางที่สุกสม่ำเสมอ (สำนักวิจัยและพัฒนาการจัดการที่ดิน, 2548)

2.3.6 ลักษณะของยางแผ่นชั้นดี

1. เป็นสีเหลืองผืนผ้า ไม่คอดกิว ยาวประมาณ 70-80 เซนติเมตร หนาประมาณ 3-4 มิลลิเมตร หนัก 0.8-1 กิโลกรัม

2. สะอาดปราศจากฟองอากาศ

3. มีสีใสสม่ำเสมอทั้งแผ่นไม่มีขาว

4. มีความยืดหยุ่นดี ไม่ฉีกขาดง่าย และมีรอยดอกยางเห็นเด่นชัด (สำนักวิจัยและพัฒนาการจัดการที่ดิน, 2548)

2.3.7 การผลิตยางแท่ง

ประเทศไทยเริ่มผลิตยางแท่งเมื่อปีพ.ศ. 2511 เพื่อปรับปรุงรูปแบบให้มีขนาดเหมาะสมกับการใช้ในภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีการตรวจสอบคุณภาพทางวิทยาศาสตร์ และจำแนกชั้นตามข้อกำหนดมาตรฐาน วัตถุประสงค์ที่ใช้ผลิตยางแท่งใช้ได้ทั้ง น้ำยางสดที่ต้องทำให้จับตัวก่อนและยางแห้งที่จับตัวแล้ว เช่น ยางแผ่นดิบ เศษยางกันถ้วย ขั้นตอนที่สำคัญในการผลิตคือ ตัดย่อยยางดิบให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ อย่างรวดเร็ว ล้าง อบให้แห้ง และอัดเป็นแท่งสีเหลืองขนาด 33.3 กิโลกรัม (สำนักวิจัยและพัฒนาการจัดการที่ดิน, 2548)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.8 การผลิตยางก้อนถ้วย

การผลิตยางก้อนเป็นการแปรรูปน้ำยางเพื่อนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางแท่ง ยางก้อนที่ผลิตไม่ได้คุณภาพมีสิ่งสกปรกปนอยู่มาก ทำให้ต้นทุนการผลิตยางแท่งสูงตามไปด้วย เนื่องจากต้องเสียเวลาและพลังงานในการกำจัดสิ่งสกปรกที่ติดมากับก้อนยาง การผลิตยางก้อนที่มีคุณภาพจะทำให้ขายได้ราคาดี ยางก้อนที่ได้มาตรฐานต้องมีลักษณะเป็นรูปถ้วย สะอาด ไม่มีสิ่งปะปน ไม่มีกลิ่น สีสวย การผลิตยางก้อนถ้วยเป็นวิธีการที่ง่าย สะดวก ประหยัดค่าใช้จ่ายในการผลิต ใช้เวลา และแรงงานน้อย ต้นทุนการผลิตต่ำ

การผลิตยางก้อนถ้วยต้องวางแผนการผลิตให้สอดคล้องกับระบบกรีตที่ชาวสวนใช้ ปริมาณน้ำยางต่อต้นในแต่ละครั้งกรีต ขนาดของแปลงกรีต เปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งของน้ำยางที่กรีตได้ ข้อมูลเหล่านี้จะใช้ในการคำนวณปริมาณการใช้กรีต การเตรียมวัสดุอุปกรณ์และกำหนดเวลาในการทำงาน จำนวนแรงงานที่ใช้ เป็นต้น

การจำหน่ายยางก้อนนั้นขึ้นอยู่กับผู้รับซื้อว่าจะมีมาตรฐานหรือต้องการคุณภาพแบบใด ยกตัวอย่างบางพื้นที่ในจังหวัดหนองคาย ซื้อขายยางก้อนถ้วยกันสดๆ ทั้งที่ยังชุ่มน้ำอยู่ที่พ่อค้าก็ยังรับซื้อ แต่ในบางพื้นที่อาจไม่เหมือนกันพ่อค้าอาจต้องการเฉพาะยางก้อนที่แห้งดีแล้วเท่านั้น ชาวสวนยางจึงควรศึกษาก่อนการผลิตจำหน่าย (สมดุศลย์ พวกเกาะ, 2558)

จากงานวิจัยของ ณพรัตน์ พิชิตชลชัย และคณะ (2550) พบว่า การผึ่งยางในวันแรก เปอร์เซ็นต์ความชื้นในก้อนยางจะลดลงมากที่สุด คือประมาณ 12-16% และหลังจากผึ่งยางก้อนไป 7 วัน ค่าความชื้นลดลงน้อยมาก หรือมีค่าเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งคงที่นั่นเอง ทั้งนี้ เนื่องจาก บริเวณผิวของยางก้อนแห้งและเคลือบก้อนยาง ทำให้ความชื้นที่ยังมีเหลืออยู่ไม่สามารถระเหยออกไปได้อีก

2.3.9 การแปรรูปยางพาราของประเทศไทย

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2532) รายงานว่า ผลผลิตยางของประเทศไทยได้แก่ น้ำยางสด ยางแผ่นดิบ และเศษยางหรือขี้ยาง สำหรับน้ำยางสดและยางแผ่นจะนำมาแปรรูปได้ 5 ชนิด คือ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง ยางเครพ น้ำยางข้น และยางแผ่นผึ่งแห้ง

1. ยางแผ่นรมควัน การผลิตยางธรรมชาติของไทยส่วนใหญ่เป็นยางแผ่นรมควันถึงร้อยละ 78.30 ของปริมาณยางทั้งหมด (2525-2530) สามารถจัดชั้นคุณภาพได้เป็น 7 ระดับ ยางแผ่นรมควันที่ผลิตได้สูงที่สุดจะเป็นยางแผ่นรมควันชั้น 3 ร้อยละ 56.07 รองลงมาได้แก่ยางแผ่นรมควันชั้น 4 ร้อยละ 10.56, ชั้น 2 ร้อยละ 7.32, ชั้น 5 ร้อยละ 2.38, ชั้น 1 ร้อยละ 1.77 และชั้น 1 พิเศษร้อยละ 0.16 ส่วนที่เหลือจะเป็นยางที่ต่ำกว่าชั้น 5 เศษยางแผ่นรมควันและยางแผ่นรมควันไม่ทราบชั้น เหตุที่ไทยผลิตยางแผ่นรมควันชั้น 3 ได้มากเนื่องมาจากวัตถุดิบ คือ ยางแผ่นดิบ ที่ได้มาส่วนใหญ่ได้มาจากสวนยางขนาดเล็ก ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ความสกปรกของเนื้อยางมีมาก ทำให้เสียเวลาในการรมควัน ยางแผ่นรมควันสามารถนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางจำพวกยางรถยนต์ ยางรถจักรยานยนต์ ยางรถจักรยาน ทั้งยางนอกและยางใน ยางเครื่องบิน ท่อยาง ยางรัดของ และสายพานตัววี

2. ยางแท่ง ปริมาณการผลิตยางแท่งนั้น เป็นอันดับสองรองจากการผลิตยางตามปกติใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเทศทั้งหมด ตั้งแต่ปี 2525-2530 ผลิตได้เฉลี่ยต่อปี ร้อยละประมาณ 14.66 ของผลผลิตทั้งหมด ยางแท่งที่ผลิตได้ในปี 2530 สามารถจัดชั้นมาตรฐานเป็นยางแท่ง (Technically specified Rubber-TSR, TTR) TTR 20 ร้อยละ 12.70 ซึ่งผลิตจากยางแผ่นดิบชั้น 3 ขี้ยางและเศษยางแผ่น และยางแท่ง TTR 5L ร้อยละ 1.18 ซึ่งผลิตจากวัตถุดิบน้ำยางสด (Latex) ส่วนที่เหลือจะเป็นยางแท่ง TTR 5, TTR10 และ TTR 50 ซึ่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตยางแท่งจะแตกต่างกันในแต่ละระดับชั้น ยางแท่งสามารถแปรรูปเป็น ผลิตภัณฑ์จำพวกยางรถยนต์ ยางเครื่องบิน และยางสำหรับรถของต่าง ๆ

3. ยางเครพ ช่วงระยะเวลา 6 ปี ตั้งแต่ปี 2525-2530 ปริมาณการผลิตยางเครพโดยเฉลี่ยต่อปีประมาณร้อยละ 4.95 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด ผลผลิตที่ได้ส่วนใหญ่จะเป็นยางเครพสีน้ำตาลที่ผลิตได้จากขี้ยาง ในปี 2530 มีปริมาณการผลิตเป็นประมาณร้อยละ 3.10 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด ผลผลิตที่ได้จะอยู่ในระดับยางเครพสีน้ำตาลบาง ชั้น 2 ร้อยละ 3.07 สีน้ำตาลเข้มหนา ชั้น 3 ร้อยละ 0.02 และชนิดอื่นอีก ร้อยละ 0.01 สำหรับยางเครพชนิดขาวซึ่งผลิตจากน้ำยางสดที่เป็นยางเครพคุณภาพดีไทยยังผลิตไม่ได้ สำหรับผลิตภัณฑ์ยางที่ทำจากยางเครพ ได้แก่ ยางรถชนิดต่างๆ เป็นต้น

4. น้ำยางข้น ปริมาณการผลิตน้ำยางข้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมาก จากปริมาณการผลิตเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.24 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด ในปี 2525 เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.90 ของปริมาณการผลิตทั้งหมดในปี 2530 เนื่องจากอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางหลายประเภทที่มีศักยภาพในการส่งออก มีการใช้น้ำยางข้นเป็นวัตถุดิบสำคัญ เช่น การผลิตถุงมือยาง ถุงยางอนามัย เส้นยางยืด เบาะพองน้ำ อุปกรณ์ทางการแพทย์ อื่นๆ เป็นต้น

5. ยางแผ่นผึ่งแห้ง เป็นยางดิบแห้งชนิดหนึ่งเช่นเดียวกับยางแผ่นรมควันแต่ทำแห้งโดยกรรมวิธีผึ่งลมร้อน หรืออบในห้องอบยาง โดยใช้ความร้อนที่ไม่มีควัน ปริมาณการผลิตยางผึ่งแห้งในช่วงปี 2525-2530 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากปริมาณการผลิตเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.28 ของปริมาณการผลิตทั้งหมดในปี 2525 เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.76 ของปริมาณการผลิตทั้งหมดในปี 2530 ยางแผ่นผึ่งแห้งจะใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางรัดของเป็นส่วนใหญ่ ปัจจุบันยางชนิดนี้ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นยางที่สามารถนำมาทดแทนยางแท่ง TTR 5L ได้

2.4 การผลิต การใช้ และการส่งออกยางพารา

2.4.1 การผลิต

ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติมากที่สุดในโลก ศักยภาพการผลิตยางของไทยมีมากกว่าปีละ 4 ล้านตัน โดยระหว่างปี 2548 ปริมาณการผลิตยางเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จาก 2,937,158 ตัน เป็น 4,323,975 ตัน เมื่อปี 2557 (ตารางที่ 2.3) (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2558)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.3 การผลิต การใช้ การส่งออกยางธรรมชาติ และสต็อกยางของไทย ปี พ.ศ.2548 - 2557
หน่วย : เมตริกตัน

ปี	การผลิต	การใช้	การส่งออก	สต็อก
2548	2,937,158	334,649	2,632,398	204,256
2549	3,136,993	320,885	2,771,673	249,895
2550	3,056,005	373,659	2,703,762	230,390
2551	3,089,751	397,595	2,675,283	251,721
2552	3,164,379	399,415	2,726,193	293,659
2553	3,252,135	458,637	2,866,447	227,252
2554	3,569,033	486,745	2,952,381	361,557
2555	3,778,010	505,052	3,121,332	516,675
2556	4,170,428	520,628	3,664,941	502,855
2557	4,323,975	541,003	3,770,649	516,75

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร, 2558

เมื่อพิจารณาสัดส่วนประเภทยางแปรรูปขึ้นตอนที่ผลิตได้ พบว่าไทยผลิตยางแท่งมากที่สุด รองลงมา เป็นยางผสม ยางแผ่นรมควัน น้ำยางข้น และยางประเภทอื่นๆตามลำดับ (ตารางที่ 2.4) (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2558)

ตารางที่ 2.4 ผลผลิตยางพาราไทยจำแนกตามประเภท ปี พ.ศ. 2548 - 2557

ปี	หน่วย : เมตริกตัน					รวม
	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น ²	ยางผสม ²	อื่นๆ	
2548	1,005,700	1,240,265	585,300	36,715	69,178	2,937,158
2549	1,028,930	1,192,055	697,980	138,163	79,865	3,136,993
2550	957,337	1,218,326	663,926	151,437	64,979	3,056,005
2551	973,273	1,282,036	587,047	154,485	92,910	3,089,751
2552	837,294	1,058,892	703,817	487,160	77,216	3,164,379
2553	813,033	1,235,802	552,841	520,355	130,104	3,252,135
2554	892,249	1,455,094	713,804	428,276	79,610	3,569,033
2555	771,993	1,505,651	757,364	693,210	49,792	3,778,010
2556	912,676	1,579,788	775,662	804,784	97,518	4,170,428
2557	824,030	1,793,945	776,597	858,818	70,585	4,323,975

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร, 2558

ตารางที่ 2.5 เนื้อที่กรีดยาง ผลผลิตยาง และผลผลิตยางต่อไร่ 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียง ปี พ.ศ. 2556-2558

จังหวัด	เนื้อที่กรีดยาง (ไร่)			ผลผลิต (ตัน)			ผลผลิตต่อเนื้อที่กรีดยาง (กก.)		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
ขอนแก่น	45,511	50,686	54,446	10,111	10,912	11,107	222	215	204
ยโสธร	44,307	52,908	58,857	9,646	11,265	11,536	218	213	196
กาฬสินธุ์	82,554	91,111	97,061	17,432	19,424	19,412	211	213	200
ศรีสะเกษ	167,527	181,774	194,544	38,177	40,853	41,049	228	225	211
อำนาจเจริญ	23,538	30,641	37,388	5,119	6,666	5,197	217	218	139
ร้อยเอ็ด	27,095	37,752	44,297	5,680	7,663	7,885	210	203	178
สุรินทร์	70,934	81,917	93,776	14,462	16,343	17,161	204	200	183
บุรีรัมย์	150,828	157,921	161,765	32,445	33,299	33,000	215	211	204
มุกดาหาร	117,600	134,202	146,989	26,897	29,958	30,574	229	223	208
อุบลราชธานี	255,662	292,942	323,694	57,215	62,925	64,415	224	215	199
นครราชสีมา	17,091	26,627	29,163	3,510	5,158	5,279	205	194	181

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2558

2. 4.2 การใช้

ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติในประเทศไทย ในปี 2557 มีปริมาณการใช้ยางธรรมชาติเพื่อนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ยางประเภทต่างๆ ประมาณ 541,003 ตัน เนื่องจาก อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางของประเทศ เป็นธุรกิจขนาดย่อม โดยผลิตภัณฑ์ยางที่มีการใช้ยางธรรมชาติมากที่สุด 5 อันดับแรก ในปี 2557 ได้แก่

1. ยางรถยนต์ 329,051 ตัน ของการใช้ยางธรรมชาติทั้งหมด
2. เส้นด้ายยางยืด 79,168 ตัน ของการใช้ยางธรรมชาติทั้งหมด
3. ถุงมือยาง 58,865 ตัน ของการใช้ยางธรรมชาติทั้งหมด
4. ยางล้อรถจักรยานยนต์ 23,811 ตัน ของการใช้ยางธรรมชาติทั้งหมด
5. ยางรัดของ 15,353 ตัน ของการใช้ยางธรรมชาติทั้งหมด

(สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2558)

ตารางที่ 2.6 ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติในประเทศไทยแยกตามประเภทผลิตภัณฑ์

ประเภทผลิตภัณฑ์	หน่วย : เมตริกตัน			
	2554	2555	2556	2557
ยางยานพาหนะ	292,963	317,654	320,567	329,051
ยางรถจักรยานยนต์	20,858	21,958	23,417	23,811
หลอดดอก	-	1,057	1,274	2,128
ยางรัดของ	10,954	10,032	14,815	15,353
อะไหล่รถยนต์	1,016	1,247	1,078	2,802
พื้นรองเท้า	1,403	1,018	1,079	1,146
รองเท้า	3,765	3,032	3,146	4,769
ท่อยาง	569	739	867	712
สายพาน	1,557	1,513	1,573	2,499
ยางยืด	66,054	67,078	66,603	79,168
ถุงมือยาง	67,413	66,381	69,645	58,865
ถุงยางอนามัย	9,353	5,285	5,469	6,464
ผลิตภัณฑ์ฟองน้ำ	260	262	233	234
กาว	1,961	2,274	1,510	2,985
เครื่องมือทางการแพทย์	650	684	841	952
อื่นๆ	7,969	4,838	8,511	10,064
รวม	486,745	505,052	520,628	541,003

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร, 2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.7 ปริมาณการใช้างงรรมชาติในประเทศแยกตามประเภท

ปี	หน่วย : เมตริกตัน						
	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น	ยางแผ่นสิ่งแข็ง	ยางเครพ	ยางผสมอื่นๆ	รวม
2548	82,425	129,224	92,676	13,681	3,383	-	334,649
2549	70,276	104,168	131,974	7,840	1,258	-	320,885
2550	96,308	116,292	149,659	3,372	1,012	-	373,659
2551	162,225	135,029	81,788	1,660	5,978	1,454	397,595
2552	119,450	107,315	100,262	4,998	1,290	62,455	399,415
2553	119,693	140,759	115,205	4,142	372	74,708	458,637
2554	109,337	147,683	159,958	532	1,453	63,092	486,745
2555	127,453	164,774	134,040	758	1,768	70,707	505,052
2556	146,301	169,184	130,394	557	1,299	70,343	520,628
2557	171,466	189,232	119,762	579	1,351	27,277	541,003

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร, 2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. 4.3 การส่งออก

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ โดยในปี 2554 มีมูลค่าการส่งออกประมาณ 4 แสนล้านบาท เป็นสินค้าเกษตรที่มีมูลค่าการส่งออกเป็นอันดับ 1 ของหมวดสินค้าเกษตร และเป็นอันดับ 8 ของสินค้าการส่งออกของประเทศ จึงเป็นแหล่งสร้างรายได้ให้กับเกษตรกรชาวสวนยางพารา และเป็นแหล่งวัตถุดิบ ให้แก่ อุตสาหกรรมยางทั้งในระดับกลางน้ำ และปลายน้ำ อาทิ โรงรมควัน โรงงานยางแท่ง น้ำยางข้น โรงงานผลิตยางยานพาหนะ ถุงมือยาง โรงงานเฟอร์นิเจอร์ไม้ เป็นต้น และมีแนวโน้มปริมาณการผลิตยางพาราเพิ่มขึ้น แต่มูลค่าการส่งออก มีแนวโน้มลดลง จากข้อมูลการส่งออกของกระทรวงพาณิชย์ พบว่า ในปี 2554 ยางพารา มีการส่งออก อยู่อันดับ 3 ของสินค้าการส่งออกของประเทศ และมีแนวโน้มลดลง อยู่อันดับ 8 ในปี 2556 (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2558)

รูปแบบผลิตภัณฑ์ยางพารา ที่มีการส่งออกมากที่สุด คือ ยางแท่ง รองลงมา ได้แก่ ยางผสม ยางแผ่นรมควัน น้ำยางข้น และยางประเภทอื่นๆตามลำดับ นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีการส่งออก ยางคอมปาว ซึ่งเป็นยางที่ผสมกับสารเคมีในปริมาณที่มากด้วยเช่นกัน โดยในปี 2556 มีสูงถึงร้อยละ 19.1 ของปริมาณการส่งออกยางแปรรูปขึ้นต้น (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2558)

ตารางที่ 2.8 ปริมาณการส่งออกแยกตามประเภท

ปี	หน่วย : เมตริกตัน					
	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น	ยางผสม	อื่นๆ	รวม
2548	920,972	1,109,327	488,675	36,700	76,724	2,632,398
2549	938,984	1,069,345	555,905	129,564	77,875	2,771,673
2550	861,326	1,103,848	510,489	105,151	77,948	2,703,762
2551	796,549	1,132,135	509,375	165,164	72,060	2,675,283
2552	694,510	950,574	595,550	417,499	68,060	2,726,193
2553	719,442	1,106,412	556,050	427,661	56,879	2,866,447
2554	747,284	1,300,814	519,628	339,942	44,713	2,952,381
2555	642,241	1,318,417	554,862	565,229	40,583	3,121,332
2556	793,613	1,392,262	681,970	713,299	83,797	3,664,941
2557	715,354	1,574,605	674,919	744,739	61,032	3,770,649

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร, 2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 ตลาด และราคาขายพารา

2.5.1 ตลาด

ตลาดซื้อขายยางพาราในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีทั้งตลาดประมูลสหกรณ์ภายใต้การดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ตลาดประมูลสหกรณ์ที่กลุ่มเกษตรกรตั้งขึ้นเอง ไม่ได้อยู่ภายใต้การดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ตลาดประมูลลานรับซื้อยางของกลุ่มชาวเกษตรกรที่ยังไม่ได้เป็นสหกรณ์ ร้านรับซื้อของเอกชน หรือบางพื้นที่เกษตรกรขนยางพาราไปขายที่โรงงานแปรรูปยางพาราเองสำหรับเกษตรกรที่อยู่ใกล้โรงงาน ซึ่งตลาดรับซื้อแต่ละแบบจะมีการดำเนินการที่แตกต่างกันดังนี้

1) **ตลาดประมูลของสหกรณ์ภายใต้การดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง** และไม่ได้อยู่ภายใต้การดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ตลาดรับซื้อยางพาราทั้ง 2 ส่วนนี้ จะดำเนินการคล้ายกัน มีเจ้าหน้าที่สหกรณ์เป็นคนดูแลจัดการ มีลานรวบรวมยางพาราทั้งยางแผ่น และยางก้อนถ้วยแล้วแต่พื้นที่ๆ มีการผลิต โดยจะนัดรวบรวมยางประมาณทุกๆ 10 วัน และสหกรณ์จะติดต่อไปยังผู้รับซื้อยางพาราประมาณ 5-7 ราย ให้มายืนซองเสนอราคาประมูลถ้าหากใครให้ราคาสูงกว่าก็จะได้เป็นผู้ซื้อยางพาราจากสหกรณ์ในรอบนั้นไป วิธีนี้จะได้ราคาที่สูงกว่าตลาดอื่นๆ แต่ทั้งนี้สหกรณ์ก็ต้องดูแลคัดคุณภาพยางพาราเกษตรกรที่นำมาด้วยว่าได้คุณภาพระดับใด และหากลานประมูลของสหกรณ์ใดที่มียางพาราจำนวนมากก็จะยิ่งทำให้มีแนวโน้มที่จะได้ราคาสูงตามไปด้วยเนื่องจากมีอำนาจต่อรองสูงกว่า

2) **ตลาดประมูลลานรับซื้อยางของกลุ่มชาวเกษตรกรที่ยังไม่ได้เป็นสหกรณ์** ตลาดยางพาราแบบนี้จะเป็นลักษณะของคณะกรรมการที่เกษตรกรตั้งขึ้นเองมีหน้าที่รวบรวม ดูแลคุณภาพยางพาราเกษตรกรนำมาขาย โดยใช้พื้นที่ส่วนรวมของชุมชนในการรวบรวมยาง โดยคณะกรรมการอาจจะติดต่อไปยังผู้รับซื้อให้มายืนซองประมูล หรือบางแห่งอาจจะใช้วิธีโทรไปสอบถามราคาจากผู้รับซื้อ ว่ารายใดให้ราคาสูงกว่าก็จะติดต่อให้มารับซื้อเลย วิธีนี้ค่อนข้างเสี่ยงที่จะเกิดการทุจริตในการติดต่อกับผู้รับซื้อได้ ซึ่งจะทำให้เกษตรกรได้ขายยางพาราในราคาที่ต่ำกว่าที่ควรจะเป็น

3) **ร้านรับซื้อของเอกชน** ร้านรับซื้อของเอกชนจะเป็นการรับซื้อยางพาราโดยกำหนดราคาเลย ซึ่งผู้ซื้อเหล่านี้อาจจะเป็นผู้ซื้อที่ไปประมูลตามลานประมูลต่างๆ นั้นเอง แต่จะให้ราคาที่ต่ำกว่าตลาดประมูล 2-4 บาท เนื่องจากเกษตรกรที่นำยางพารามาจำหน่ายตรงนี้ไม่สามารถต่อรองได้ โดยการลงพื้นที่สำรวจเกษตรกรในหลายๆ พื้นที่ ระบุว่าผู้รับซื้อหลายๆ รายจะรับซื้อในราคาที่ไม่แตกต่างกันดูเหมือนว่าคุยกันไว้แล้วว่าหากรับซื้อรายย่อยให้ซื้อในราคาเท่ากัน ทำให้เกษตรกรในพื้นที่ที่ไม่มีตลาดประมูลค่อนข้างจะเสียเปรียบพ่อค้าคนกลาง ไม่สามารถต่อรองราคาได้เลย แต่ทั้งนี้ในบางพื้นที่ที่มีลานประมูลเกษตรกรบางรายก็ยังนำไปขายที่ร้านรับซื้อเนื่องจากหากไปขายที่ลานประมูลต้องเสียเวลาในการรอคอยค่อนข้างใช้เวลานานบางที่เสียเวลาทั้งวัน เกษตรกรที่ไม่ต้องการเสียเวลาตรงนี้ก็ไปขายที่ร้านเลย

4) **โรงงานรับซื้อโดยตรง** ในบางพื้นที่ที่มีโรงงานแปรรูปยางพาราอยู่ใกล้เกษตรกรอาจจะนำยางพาราไปขายที่โรงงานเอง ทั้งแบบรายย่อย และแบบรวมกันหลายๆ ราย ซึ่งก็จะได้ราคาที่สูงกว่าขายผ่านพ่อค้าคนกลาง แต่ถ้านำมาขายที่โรงงานก็จะมีมาตรการคัดคุณภาพยางพาราที่ค่อนข้างเข้มงวดกว่าข้างนอก ถ้าหากเกษตรกรรายใดต้องการนำมาจำหน่ายก็ต้องควบคุมคุณภาพยางพาราให้ดีด้วยเช่นกันเพื่อที่จะได้ราคาที่สูงขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบแล้วตลาดที่เป็นลักษณะประมูลจะได้ราคาที่สูงกว่าแต่ทั้งนี้ในบางพื้นที่มีข้อจำกัดในเรื่องของปริมาณผลผลิตยางพาราในพื้นที่ไม่มากพอ พอที่เกษตรกรจะรวมกลุ่มเพื่อสร้างตลาดประมูลยางพาราเองได้ และในบางพื้นที่ที่มีผลผลิตยางพาราเป็นจำนวนมากผู้รับซื้อก็จะพยายามเปิดตลาดประมูลรับซื้อเองเพื่อที่จะเป็นการตัดปริมาณยางของกลุ่มต่างๆ ไม่ให้มีปริมาณมากเกินไปไม่ทำให้ตลาดประมูลมีอำนาจต่อรองมาก ดังนั้นในเรื่องนี้สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ควรลงพื้นที่ชี้แจงเกษตรกรให้เข้าใจว่าในแต่ละพื้นที่ไม่ควรจะมีตลาดประมูลมากเกินไป (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2558)

2.5.2 ราคายางพารา

1) ราคายางแผ่นดิบรมควัน ถูกกำหนดจากราคายางแผ่นดิบรมควันโลก และราคาขายซื้อขายล่วงหน้าตลาดโตเกียว ซึ่งราคายางแผ่นดิบรมควันโลกจะถูกกำหนดจากราคายางสังเคราะห์เฉลี่ยโลก และ ปริมาณสต็อกยางธรรมชาติโลกอีกทอดหนึ่ง ขณะที่ราคาซื้อขายล่วงหน้าตลาดโตเกียว จะถูกกำหนดจากราคายางตลาดสิงคโปร์ และราคายางเฉลี่ยของไทย ซึ่งในตลาดซื้อขายล่วงหน้าโตเกียวจะมีธุรกรรมเก็งกำไรอยู่สูง

2) ราคาน้ำยางข้น จะถูกกำหนดโดย ราคาน้ำยางข้นของโลกและราคาขายซื้อขายล่วงหน้าในตลาดโตเกียว ซึ่งราคาน้ำยางข้นโลกจะถูกกำหนดจากราคายางสังเคราะห์เฉลี่ยโลก และ ปริมาณสต็อกยางธรรมชาติโลกอีกทอดหนึ่ง

3) ปริมาณความต้องการยางพาราโลก จะถูกกำหนดจากความต้องการยางของประเทศอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เช่น จีน ญี่ปุ่น สหรัฐ และอินเดีย ซึ่งเป็นประเทศที่นำเข้ายางธรรมชาติรายใหญ่ของโลกรวมถึงความต้องการยางจากที่อื่นๆ (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2558)

2.6 ลักษณะทั่วไปของพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยมีพื้นที่ประมาณ 105.5 ล้านไร่ หรือประมาณ 1 ใน 3 ของประเทศมีอาณาเขตทิศเหนือและทิศตะวันออกจดประเทศสาธารณประชาธิปไตยประชาชนลาว ทิศใต้จดประเทศกัมพูชา ทิศตะวันออกจดภาคเหนือ และภาคกลางของประเทศไทย พื้นที่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย 20 จังหวัด โดยแบ่งออกเป็น อีสานตอนบน 10 จังหวัด คือ จังหวัดกาฬสินธุ์ ขอนแก่น นครพนม มุกดาหาร มหาสารคาม เลย สกลนคร อุดรธานี หนองบัวลำภู และหนองคาย ส่วนอีสานตอนล่าง มี 10 จังหวัด คือ จังหวัดร้อยเอ็ด ยโสธร อุบลราชธานี อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ สุรินทร์ ชัยภูมิ บึงกาฬ และนครราชสีมา มีพื้นที่ทั้งหมด 170,226 ตารางกิโลเมตร (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2554)

2.6.1 ขอบเขตของภาค

ทิศเหนือ ติดกับประเทศลาว ดินแดนที่อยู่เหนือสุดคือ อำเภอบึงกาฬ จังหวัดหนองคาย มีแม่น้ำโขงเป็นพรมแดนธรรมชาติ

ทิศตะวันออก ติดต่อกับประเทศลาวดินแดนที่อยู่ตะวันออกสุดคือ อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี มีแม่น้ำโขงเป็นพรมแดนธรรมชาติ

ทิศตะวันตก ติดต่อกับภาคกลาง ดินแดนที่อยู่ตะวันตกสุดคือ อำเภอนาแห้ว จังหวัดเลย มีเทือกเขาเพชรบูรณ์และดงพญาเย็นเป็นพรมแดนกันเขตแดน

ทิศใต้ ติดต่อกับประเทศกัมพูชาและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดินแดนที่อยู่ใต้สุดคือ อำเภอ

ครบุรี จังหวัดนครราชสีมา มีภูเขาพนมดงรัก และสันกำแพงเป็นพรมแดนกั้นเขตแดน (ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2558)

2.6.2 ลักษณะภูมิประเทศของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลักษณะภูมิประเทศภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นที่ราบสูงเกิดจากการยกตัวขอแผ่นดิน 2 ด้าน คือ ด้านตะวันตกและด้านใต้ของภาคทำให้มีความลาดเอียงไปทางตะวันออกเฉียงใต้มีลักษณะคล้ายกระทะ แบ่งเป็น 2 เขตใหญ่ ได้แก่

1) บริเวณแอ่งที่ราบ

- แอ่งที่ราบโคราช เกิดขึ้นบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำมูลและชี ลักษณะเป็นที่ราบสูงสลับกับเนินเขา
- แอ่งสกลนคร อยู่ทางตอนเหนือของภาคตั้งแต่แนวเขาภูพานไปจนถึงแม่น้ำโขง มีแม่น้ำสงครามและห้วยน้ำก่ำไหลผ่าน

2) บริเวณเขตภูเขา

- ภูเขาทางด้านตะวันตกของภาค วางตัวแนวเหนือ-ใต้ ได้แก่ ภูเขาเพชรบูรณ์ และภูเขาดงพญาเย็น
- ภูเขาทางตอนใต้ของภาค ได้แก่ ภูเขาสันกำแพง ภูเขาพนมดงรัก
- ภูเขาที่แบ่งระหว่างแอ่งโคราชและแอ่งสกลนคร ได้แก่ทิวเขาภูพาน

(ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2558)

2.6.3 แม่น้ำที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- 1) แม่น้ำมูล มีความยาวประมาณ 641 กิโลเมตร เป็นแม่น้ำสายสำคัญของอีสาน ต้นน้ำอยู่ที่ทิวเขาสันกำแพง แล้วไหลลงสู่แม่น้ำโขงที่จังหวัดอุบลราชธานี
- 2) แม่น้ำชี มีความยาวประมาณ 765 กิโลเมตร เป็นแม่น้ำสายที่ยาวที่สุดในประเทศไทย มีต้นกำเนิดที่ทิวเขาเพชรบูรณ์ และไหลไปรวมกับแม่น้ำมูลที่จังหวัดอุบลราชธานี (ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2558)

2.6.4 ลักษณะภูมิอากาศของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลักษณะภูมิอากาศในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีลักษณะแบบทุ่งหญ้าสะวันนา (Aw) คือ มีอากาศร้อนชื้นสลับกับฤดูแล้ง มีฝนตกปานกลาง

- ฤดูหนาว ช่วงเดือนตุลาคม-กุมภาพันธ์ อากาศหนาวเย็นเนื่องจากได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดที่มีอุณหภูมิต่ำสุด ได้แก่จังหวัดเลย
- ฤดูร้อน ช่วงเดือนกุมภาพันธ์-พฤษภาคม อากาศจะร้อนและแห้งแล้งมาก เพราะอยู่ไกลจากทะเล จังหวัดที่มีอุณหภูมิสูงสุดคือ อุตรดิตถ์ (ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2558)

2.6.5 ทรัพยากรธรรมชาติในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- 1) ทรัพยากรดิน ดินในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นดินทรายและขาดธาตุอาหาร ใต้ดินมีเกลือหินทำให้ดินเค็มและแห้ง ไม่เหมาะในการเพาะปลูกพืช และทำนา
- 2) ทรัพยากรน้ำ เนื่องจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นดินปนทรายไม่สามารถอุ้มน้ำได้ จึงทำให้ขาดแคลนน้ำเป็นสำคัญ จึงต้องอาศัยการชลประทานเข้ามาช่วยมีการสร้างเขื่อนหรืออ่าง
 - ฤดูฝน ช่วงเดือนพฤษภาคม - ตุลาคม เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากพายุดีเปรสชัน จังหวัดที่มีปริมาณน้ำฝนมากที่สุดคือ นครพนม และจังหวัดที่มีฝนตกน้อยที่สุดคือ นครราชสีมาเก็บน้ำขนาดใหญ่เพื่อเก็บกักน้ำ

3) เขื่อนสำคัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เชื้อนสิรินธร อยู่ในจังหวัดอุบลราชธานี
 - เชื้อนจุฬารักษ์ อยู่ในจังหวัดชัยภูมิ
 - เชื้อนอุบลรัตน์ อยู่ในจังหวัดขอนแก่น
 - เชื้อนลำปาว อยู่ในจังหวัดกาฬสินธุ์
 - เชื้อนลำตะคอง อยู่ในจังหวัดนครราชสีมา
 - เชื้อนลำพระเพลิง อยู่ในจังหวัดนครราชสีมา
- (ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2558)

2.6.6 สภาพพื้นที่และภูมิอากาศ

พื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการปลูกยางพาราควรสูงจากระดับน้ำทะเลไม่เกิน 200 เมตร ซึ่งยางพาราจะเจริญเติบโตเป็นปกติคือ สามารถกรีดยางได้เมื่ออายุประมาณ 6 ปี เมื่อความสูงเพิ่มขึ้นทุกๆ 100 เมตร จะทำให้ต้นยางเจริญเติบโตช้ากว่าปกติ 6 เดือน แต่ในปัจจุบันพบว่าสามารถปลูกยางได้จนถึงระดับความสูงจากระดับน้ำทะเลไม่เกิน 600 เมตร และควรเป็นพื้นที่ราบหรือมีความลาดเทเล็กน้อยไม่ควรเกิน 35 องศา การปลูกยางในพื้นที่ที่มีความลาดเทสูงขึ้นจะเกิดการชะลอทางผิวหน้าดินสูงจนอาจเกิดแผ่นดินถล่มได้ง่ายหากมีปริมาณฝนตกหนักมาก ติดต่อกันหลายวัน อุณหภูมิที่เหมาะสมสำหรับการปลูกยางพาราเฉลี่ยตลอดปี 28 องศาเซลเซียส และไม่ควรถูกปลูกในแหล่งปลูกที่มีอุณหภูมิต่ำกว่า 15 องศาเซลเซียส เพราะจะทำให้ต้นยางชะงักการเจริญเติบโตดังนั้นการปลูกยางบนที่สูงจึงมีผลต่อกาเจริญเติบโตของต้นยางทั้งนี้เนื่องจากที่ระดับความสูงเพิ่มขึ้นทุกๆ 100 เมตร จะทำให้อุณหภูมิลดลง 0.5 องศาเซลเซียส ยางพาราเจริญเติบโตได้ดีในแหล่งที่มีฝนตกสม่ำเสมอตลอดปี และมีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย 2,000 มิลลิเมตรต่อปี แหล่งปลูกยางพาราของประเทศไทยทั้งภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สวนใหญ่มี ปริมาณน้ำฝนมากกว่า 1,400 มิลลิเมตรต่อปี อย่างไรก็ตามในพื้นที่ที่มีปริมาณน้ำฝนต่ำกว่านี้คือมี ปริมาณน้ำฝน 1,200-1,400 มิลลิเมตรต่อปี เช่น ในพื้นที่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือและ ภาคเหนือก็สามารถปลูกยางพาราได้แต่ทั้งนี้ต้องมีจำนวนวันฝนตก 120-150 วันต่อปี (ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2558)

2.6.7 ลักษณะดิน

ดินที่เหมาะสมต่อการปลูกยางพาราควรมีคุณสมบัติทางกายภาพและทางเคมีเหมาะสม ซึ่งคุณสมบัติทางกายภาพได้แก่ ความลึกของหน้าดินปกติต้นยางจะต้องการดินที่มีหน้าดินลึกไม่น้อยกว่า 1 เมตร โดยไม่มีชั้นของหินแข็งหรือดินดานขัดขวางการเจริญเติบโตของรากมีการระบายน้ำดีไม่มีน้ำขัง และระดับน้ำใต้ดินลึกกว่า 1 เมตร ลักษณะโครงสร้างของดินควรเป็นดินที่มีลักษณะเป็นก้อนเหลี่ยมมุมมน มีความร่วนเหนียวพอเหมาะ อุ่มน้ำได้ดีเนื้อดินควรเป็นดินเหนียว ร่วนเหนียว ร่วนหรือร่วนปนทราย กล่าวคือ ควรมีอนุภาคดินเหนียวอย่างน้อยประมาณ 35 เปอร์เซ็นต์ เพื่อให้ดินสามารถเก็บความชื้นและดูดซับธาตุอาหารได้ดีและมี อนุภาคดินทรายประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ เพื่อให้ดินมีการระบายอากาศดี ดินที่มีเนื้อดินเหมาะสมต่อการปลูกยาง ความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ 4.5-5.5 และไม่เป็นดินเกลือ (ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ, 2558)

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิราวัฒน์ เวชแพศย์และคณะ (2549) สามารถวิเคราะห์ให้เห็นระบบการผลิตยางพาราในพื้นที่ศึกษาได้ตามประเด็นต่างๆ ได้แก่ 1) ตัวเกษตรกรผู้ปลูกหรือเจ้าของสวน 2) สภาพพื้นที่ปลูก 3) การปลูกยาง 4) การให้ปุ๋ย 5) ดูแลรักษาสวนยาง 6) พืชแซมและเลี้ยงสัตว์ในสวนยาง 7) การ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์การเจริญเติบโต 8) ผลผลิตและการจัดการผลผลิต 9) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ต้นทุน รายได้ของการทำสวนยาง เกษตรกรหรือเจ้าของสวนยางในจังหวัดอุบลฯ โดยเฉพาะที่กรี๊ดได้แล้วนั้น ส่วนใหญ่สามารถจัดการการผลิตและการตลาดได้ดี และมีแนวโน้มที่มีผู้ปลูกตามและจะขยายการผลิตเพิ่มขึ้นมาก ปัญหาการปลูกสำคัญอยู่ที่ใหลยางรอดตายมากที่สุดช่วงแรก จากภัยของ สภาพแห้งแล้ง น้ำท่วมขัง ไฟไหม้ และวัชควาย ในช่วงยางเริ่มปลูก การลงทุนช่วงแรกและราคาขายที่ไม่ผันผวนผู้ปลูกยางที่ประสบความสำเร็จ จะขยัน มีความรู้ มีแรงงาน และมีเงินทุน เพียงพอสำหรับปุ๋ย และอุปกรณ์ เครื่องมือการทำแผ่นยาง ในการวิเคราะห์การเจริญเติบโต และผลผลิตของยาง เกี่ยวข้องกับปัจจัยแวดล้อมหลายอย่างร่วมกัน แต่สามารถให้ผลผลิตได้ดีกับดินหลายสภาพ ตั้งแต่ที่นาถึงที่ลาดชัน แม้ในดินลูกรังหรือทรายจัดที่ปลูกที่ขึ้นไม่ได้ดี จากการวิเคราะห์ระดับแปลง พบว่าผลผลิตสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับเส้น รอบวง และอายุยาง และมีแนวโน้มจะสัมพันธ์เชิงบวกกับเนื้อดินเหนียว และการเพิ่มความรู้เรื่องการใส่ปุ๋ยและปรับปรุงเทคนิคหรือรูปแบบการกรี๊ด และดูแลรักษาต้นยาง น่าจะทำให้ผลผลิตยางดีขึ้นได้อีก

พสุธา ระวังสุขและอมรรรัตน์ จำนง (2550) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางพัฒนาตลาดยางพาราไทยพบว่าประเทศไทยเป็นผู้ผลิตและส่งออกยางธรรมชาติมากที่สุดในโลก แต่ศูนย์กลางการค้ายางอยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ และตลาดสินค้ายางเป็นของผู้ซื้อ ทำให้ไทยที่เป็นผู้ผลิตรายใหญ่อยู่ในฐานะผู้รับราคา จึงทำให้ราคาขายภายในประเทศผันผวนและขาดเสถียรภาพ ส่งผลกระทบต่อเกษตรกรและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นไทยจึงควรจะต้องมียุทธศาสตร์ด้านการตลาดยางพาราอย่างชัดเจน เพื่อช่วยลดปัญหาดังกล่าว และเพื่อลดการพึ่งพาดตลาดต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยในการลดความผันผวนของราคาขาย และส่งผลดีต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจยางทั้งระบบ

สุภาภรณ์ พวงชมพูและคณะ (2555) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะการผลิตและการตลาดยางก้อนถ้วยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนผลการศึกษาพบว่า ผลผลิตยางก้อนถ้วยเฉลี่ยอยู่ที่ 7,869.30 กิโลกรัมต่อคนต่อปี และต้นทุนการผลิตยางก้อนถ้วย เฉลี่ยอยู่ที่ 9,032.40 บาทต่อคนต่อปี เกษตรกรมีการจำหน่ายผลผลิตยางพาราอยู่ 2 วิธี วิธีแรกการนำจำหน่ายด้วยตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 23.8 ของครัวเรือนทั้งหมด ส่วนการจำหน่ายในวิธีที่ 2 คือการรวมกลุ่มจำหน่ายคิดเป็นร้อยละ 76.2 การรวมกลุ่มมีทั้งในรูปแบบกลุ่มยางพาราและสหกรณ์กองทุนสวนยาง โดยกลุ่มยางพาราทั้ง 5 กลุ่ม เกิดจากการรวมกลุ่มของ เกษตรกรผู้ผลิตยางก้อนถ้วยซึ่งยึดกฎกติกาที่กลุ่มตั้งขึ้นมาโดยไม่มีผลทางกฎหมาย เช่น กลุ่มน้ำโสมยางพารา กลุ่มยางพารา บ่อทอง เป็นต้น ส่วนสหกรณ์กองทุนสวนยางทั้ง 6 สหกรณ์เป็นการจัดตั้งโดยเป็นนิติบุคคลทางกฎหมายซึ่งกฎกติกาที่มีผลตาม กฎหมายและมีการจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายได้แก่ สหกรณ์กองทุนสวนยางบ้านชัยพร-หนองยาวจำ กัด สหกรณ์กองทุน สวนยางนาตง จำกัด เป็นต้น แต่ละกลุ่มยางพาราและสหกรณ์กองทุนสวนยาง มีการจัดการที่แตกต่างกันบ้างในเรื่องของ ปริมาณเงินค่าสมัครหุ้นและปริมาณเงินที่ปันผลคืนให้กับสมาชิกการให้กู้ยืมเงิน หรือการจัดการในด้านอื่นๆ แต่ในเรื่องวิธีการ ผลิตและการตลาดจะไม่แตกต่างกันมากนัก โดยเกษตรกรจะนำผลผลิตยางก้อนถ้วยมาที่ลานประมูลก่อนหรือหลังประมูลยางขึ้นอยู่กับราคากลางระหว่างพ่อค้าและกลุ่มยางพาราและสหกรณ์กองทุนสวนยาง ในการประมูลถ้าพ่อค้าคนใดให้ราคาประมูล สูงที่สุดก็เป็นผู้ได้รับซื้อยางก้อนถ้วยไป จากนั้นพ่อค้าจะนำผลผลิตทั้งหมดที่ได้ไปส่งต่อยังโรงงานยางก้อนถ้วยในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ในส่วนของปัญหาที่พบมากที่สุดคือในเรื่องของราคาขายก้อนถ้วยที่มีความผันผวน ซึ่งเป็นปัญหาที่มีผลกระทบมากที่สุดของเกษตรกร ส่วนปัญหาอื่นๆ มีผลกระทบที่ไม่รุนแรงมากนักเหมือนปัญหาการผลิต ดังนั้นหน่วยงานของรัฐบาลควรให้ความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ช่วยเหลือด้านของราคายางก้อนถ้วย ส่งเสริมและให้ความรู้ แก่เกษตรกรทั้งในเรื่องของการผลิต การตลาด และการรวมกลุ่มเพื่อจำหน่ายผลผลิตมากขึ้น

รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการสำรวจผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรในความดูแลของ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (2557) ผลการศึกษาพบว่า การเกษตรของเกษตรกรที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ซึ่งสามารถจำแนกตามกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอายุยางพารา ได้แก่

(1) กิจกรรมการปลูกยางพารา ช่วงอายุยาง 0-1 ปี พบว่าในปัจจุบันครัวเรือนมีพื้นที่ปลูกยางพาราเฉลี่ย 14.71 ไร่ พันธุ์ยางพาราที่ใช้พบว่าเกษตรกรยังคงใช้ยางพันธุ์ RRIM600 เป็นส่วนใหญ่ ร้อยละ 84.63 และวัสดุปลูกยางพาราส่วนใหญ่เกษตรกรใช้ยางชำถุงร้อยละ 85.19 ส่วนใหญ่แหล่งที่ได้รับพันธุ์ยางจากแปลงเอกชน ร้อยละ 99.65 สำหรับระยะปลูกพบว่าหลากหลายในแต่ละภาค ซึ่งส่งผลให้จำนวนต้นต่อไร่โดยเฉลี่ย 74.61 ต้นต่อไร่ สำหรับลักษณะที่ตั้งสวนยางพาราพบว่าทั้งประเทศ พื้นที่ปลูกยางในพื้นที่ราบลุ่มน้ำท่วมขังและไม่ขังมีร้อยละ 43.66 ที่ดอน ลูกคลื่นลอนลาด หรือที่ราบสูง ร้อยละ 38.06 ในขณะที่สูงและที่ลาดชัน พบร้อยละ 18.18 เมื่อพิจารณาที่ตั้งสวนตามพื้นที่พัฒนาชนบทพบว่าที่ตั้งสวนส่วนใหญ่อยู่ในเขตชนบทร้อยละ 70.10 ส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรที่ได้เข้าร่วมโครงการล้านไร่และโครงการรักษาเสถียรภาพยาง (2) กิจกรรมการจัดการสวนยางพารา ช่วงอายุยาง 2ปี ถึง เปิดกรีดในปัจจุบัน สำหรับกิจกรรมการจัดการสวนยางพารา ช่วงอายุยาง 2 ปี ถึง เปิดกรีดในปัจจุบัน ได้แก่การใช้ปัจจัยการผลิต เช่นการใช้ปุ๋ย มีความหลากหลายสูตรปุ๋ย ซึ่งส่วนใหญ่ใส่ปุ๋ยปีละ 2.25 ครั้ง มีปริมาณการใช้ 56 กิโลกรัมต่อไร่ สำหรับราคาปัจจัยการผลิตพบว่าราคาปุ๋ยโดยเฉลี่ย 1074.60 บาท ต่อกระสอบ (50กิโลกรัม) ค่าแรงในการใส่ปุ๋ยเฉลี่ย 374 บาทต่อไร่ สำหรับโรคและแมลงศัตรูพืชพบว่าโดยเฉลี่ยพบร้อยละ 42.25 ซึ่งวิธีการป้องกันและกำจัดด้วยสารเคมีมากที่สุดร้อยละ 68.42 ความถี่การจัดการเฉลี่ย 2.15 ครั้งต่อปี กรณีใช้สารเคมีมีการใช้โดยเฉลี่ย 8.76 ลิตรต่อไร่ และค่าแรงในการป้องกันกำจัดเฉลี่ยอยู่ที่ 342.59 บาทต่อไร่ ในการกำจัดวัชพืชพบว่าส่วนใหญ่มีการกำจัดวัชพืชร้อยละ 89.14 และใช้สารเคมีส่วนใหญ่ร้อยละ 66.38 ความถี่ในการกำจัดวัชพืช เฉลี่ย 2 ครั้งต่อปี สำหรับค่าแรงเฉลี่ย 334.52 บาทต่อไร่ และพบว่าส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีการตัดแต่งกิ่งร้อยละ 89.81 (3) กิจกรรมการกรีดยางพารา ช่วงอายุยางเปิดกรีดจนถึงปัจจุบัน สำหรับกิจกรรมการกรีดยางพารา ช่วงอายุยางเปิดกรีดจนถึงปัจจุบัน พบว่าโดยเฉลี่ยเปิดกรีดเมื่ออายุต้นยาง 7.08 ปี อายุต้นยางในปัจจุบันเฉลี่ยทั้งประเทศ 11.79 ปี ระบบกรีดที่ใช้หลากหลายแต่อย่างไรก็ตามระบบกรีดที่พบมากที่สุดมี 4 ระบบใหญ่ๆได้แก่ ระบบกรีด 1/2S 2d3, 1/3S 2d3, 1/2S3d4, และ 1/3S3d4 ตามลำดับ และมีจำนวนวันกรีดเฉลี่ย 144.25 วันต่อปี และพบว่าเกษตรกรโดยส่วนใหญ่เปิดกรีดพื้นที่ที่พ้นการสงเคราะห์ (อาจไม่เกิน 3 เดือนนับจากวันพ้นสงเคราะห์) ร้อยละ 74.53 ซึ่งสวนยางที่เปิดกรีดมีขนาดต้นยางที่ได้ขนาดเปิดกรีดตามมาตรฐานกรมวิชาการเกษตรส่วนใหญ่ร้อยละ 80.27

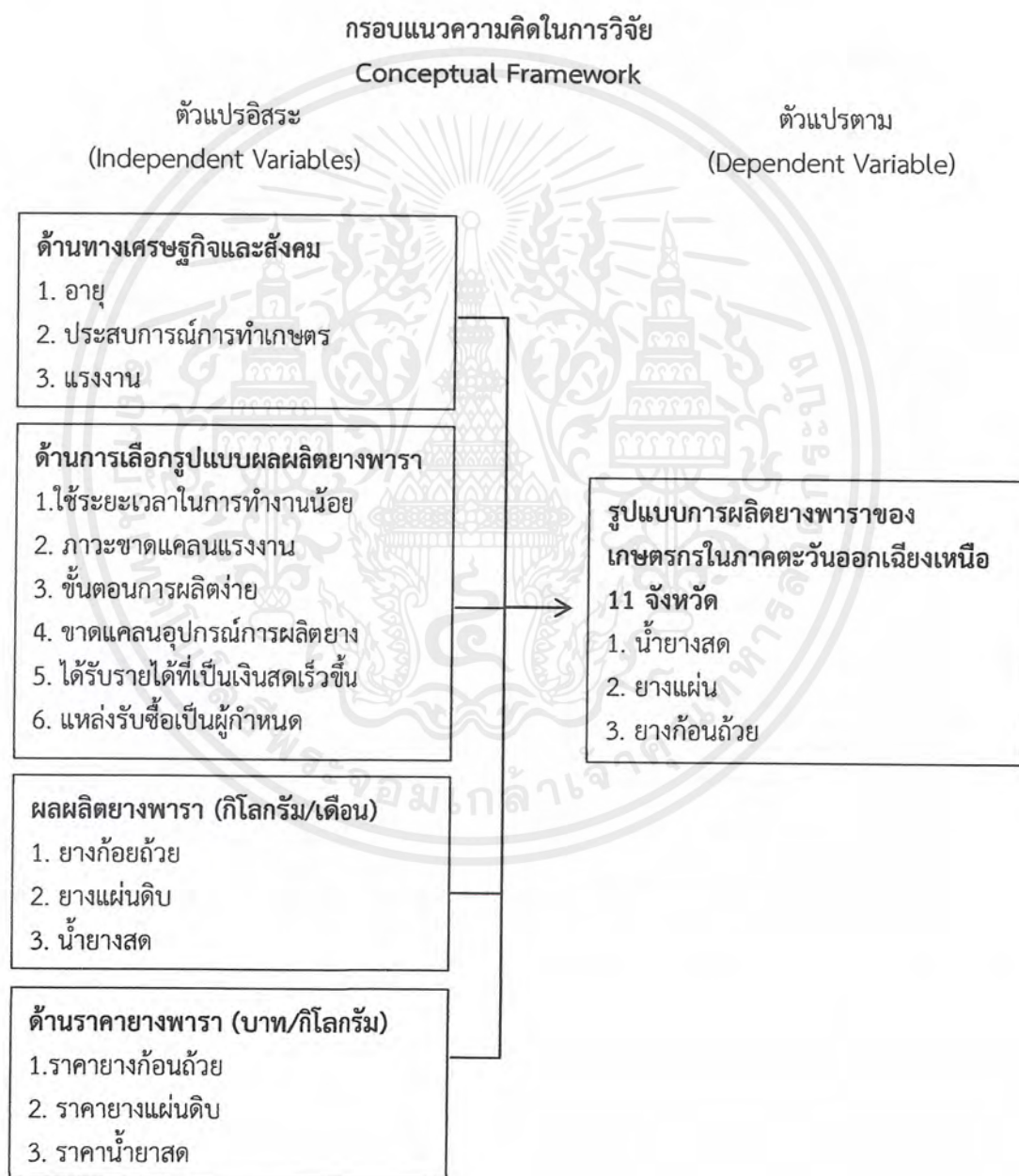
สุคนธ์ทิพย์ เวียนมานะ และคณะ (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณผลผลิตยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการศึกษาพบว่ามีเพียง 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณผลผลิตยางพารา ซึ่งได้แก่ พื้นที่ปลูก อายุของเกษตรกร และจำนวนแรงงาน โดยอายุของเกษตรกรเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในเชิงลบ หมายความว่าถ้าเกษตรกรเป็นผู้สูงอายุ จะทำให้กำลังและคุณภาพในการกรีดยางลดลงตามสมรรถภาพของร่างกาย ซึ่งส่งผลต่อการลดลงของปริมาณน้ำยาง ส่วนพื้นที่ปลูกและจำนวนแรงงานเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวก หมายความว่าเมื่อมีพื้นที่ปลูกหรือจำนวนแรงงานเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้มีปริมาณผลผลิตยางพาราเพิ่มขึ้น จากข้อมูลข้างต้นทำให้เห็นว่าปัจจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหล่านี้ส่งผลโดยตรงต่อผลผลิตยางพาราและทำให้เห็นถึงความสำคัญในการพัฒนาทักษะของเกษตรกร และแรงงานในวัยหนุ่มสาวเพื่อให้เกิดความชำนาญในการรื้อยางมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้เกษตรกรผู้ผลิตยางพาราได้รับผลผลิตที่เพิ่มขึ้นและมีรายได้เพิ่มมากขึ้น

2.8 กรอบแนวความคิดในการศึกษา

ในการศึกษารูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในด้านต่างๆ ดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

(Research Methodology)

การศึกษารูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เกษตรกรชาวสวนยางพาราที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) ในพื้นที่ดำเนินการของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางของประเทศไทย 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ เกษตรกรชาวสวนยางที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) 11 จังหวัด ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

กำหนดเกษตรกรที่เป็นสมาชิกของสกย. 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อนำจำนวนสมาชิกทั้งหมดมาสุ่มเลือกจำนวนตัวอย่างตามสูตร ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) โดยให้ความคลาดเคลื่อน 0.05 ดังนั้นจำนวนสมาชิกทั้งหมด ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรหาขนาดแบบสัดส่วนจากประชากร 40,511 ราย โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง แบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) จากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง จากสูตร ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการคำนวณสูตร (Taro Yamane)

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ	n	คือ	จำนวนตัวอย่าง หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	N	คือ	จำนวนหน่วยทั้งหมด หรือขนาดของประชากรทั้งหมด
	e^2	คือ	ความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง (Sampling Error)

ในที่นี้ได้กำหนดให้ความคลาดเคลื่อนในกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ ± 0.05 เนื่องจากประชากรอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน มีความเหมือนกันในด้านกายภาพ พื้นที่การเพาะปลูก การเข้าถึงปัจจัยการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิต ตลาดและผลผลิต จึงแทนค่าสูตร จากจำนวนประชากรเกษตรกรชาวสวนยางพารา 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดขอนแก่น ร้อยเอ็ด สุรินทร์ บุรีรัมย์ อุบลราชธานี ศรีสะเกษ อำนาจเจริญ โยธาธร กาฬสินธุ์ นครราชสีมา และ มุกดาหาร จำนวน 40,511 ราย

$$\text{แทนค่าในสูตร} \quad N = \frac{40,511}{1 + 40,511(0.05)^2} = 396.08$$

ดังนั้น ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้ คือ 396 ตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายที่ให้ข้อมูล โดยขอความอนุเคราะห์ข้อมูลรายชื่อเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางพารา และพื้นที่การสงเคราะห์แล้ว(อยู่ในระหว่างเปิดกรีตให้ผลผลิต) โดยแต่สวนยางกำลังให้ผลผลิตและมีอายุยางตั้งแต่เริ่มเปิดกรีตจนถึงอายุยาง 25 ปี และขอความอนุเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับบริบทสวนยางพาราแต่ละรายแล้วทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยมีเงื่อนไข การเลือกกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายที่ให้ข้อมูล คัดเลือกเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผ่านการอบรม 3 หลักสูตรจากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางพาราในปี พ.ศ.2558 ในด้านการกรีดยางพารา การผสมปุ๋ย และการผลิตยางพารา ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรชาวสวนยางพารา 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนไม่น้อยกว่า 396 ราย

ตารางที่ 3.1 การเลือกเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผ่านการอบรม 3 หลักสูตรจากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางในปี พ.ศ. 2557

จังหวัด	กลุ่มตัวอย่าง (ราย)
1. จังหวัดขอนแก่น	35
2. จังหวัดยโสธร	45
3. จังหวัดกาฬสินธุ์	52
4. จังหวัดศรีสะเกษ	72
5. จังหวัดอำนาจเจริญ	35
6. จังหวัดร้อยเอ็ด	38
7. จังหวัดสุรินทร์	74
8. จังหวัดบุรีรัมย์	82
9. จังหวัดมุกดาหาร	39
10. จังหวัดอุบลราชธานี	100
11. จังหวัดนครราชสีมา	54
รวม	625

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 เครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง การสำรวจสวนยางพารา และการเสวนากลุ่มด้วยแบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ประกอบด้วย 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลโครงสร้างเศรษฐกิจสังคม

ตอนที่ 2 ข้อมูลการผลิต การตลาด ผลผลิต และรายได้

ตอนที่ 3 ประเด็นปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะในการผลิต และการตลาด (โดยเฉพาะราคา และผลิตภาพการผลิตที่ตกต่ำ) การปรับตัวของเกษตรกรในการผลิตและการตลาด ประเด็นปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการขายผลผลิต และเป็นสาเหตุที่ทำให้ผลผลิตต่อไร่ของเกษตรกรตกต่ำ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแผนการเพิ่มผลผลิตที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ยางพารา และข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลที่เป็นประเด็นสำคัญ

ลักษณะของคำถามมี 2 ลักษณะ คือ คำถามปลายเปิด และคำถามปลายปิด

1) คำถามปลายปิด (Closed-ended Questionnaire) จะเป็นคำถามที่ผู้วิจัยกำหนดคำตอบไว้ล่วงหน้าแล้วให้ผู้ตอบเลือกตอบในประเด็นที่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริงของผู้ตอบเพื่อนำไปใช้ในการวิจัย

2) คำถามปลายเปิด (Open-ended Questionnaire) จะเป็นคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้ตอบด้วยการแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี

3.3 วิธีทดสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยทำการทดสอบหาความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสัมภาษณ์ดังนี้

3.3.1 นำแบบสัมภาษณ์ไปหาความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสัมภาษณ์ที่เรียบร้อยแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งได้แก่อาจารย์ที่ปรึกษาและคณะกรรมการ การทดสอบเครื่องมือ จะทำการทดสอบเครื่องมือโดยทดสอบความถูกต้องของเครื่องมือหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity Test) โดยศึกษาตรวจสอบความถูกต้องเชิงโครงสร้างคำถาม ความสอดคล้องของข้อความคำถามกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและตรวจสอบความถูกต้องเพื่อนำมาทำการปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดสอบสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลจริง

3.3.2 ความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสัมภาษณ์นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปนำมาตรวจสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability Test) โดยนำไปทดสอบเบื้องต้น (pre-test) กับประชากรจำนวน 30 คน กับกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่อื่นที่ไม่ใช่กลุ่มที่จะทำการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อทำการตรวจสอบความเชื่อถือได้โดยวิธีของครอนบาช (Cronbach' s Reliability Coefficient Alpha) เพื่อทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือ (Alpha Coefficient) (บุญเรียง ขจรศิลป์, 2547) จากผลการทดสอบค่าความเชื่อถือได้ ค่าสัมประสิทธิ์ค่าความเชื่อถือของคำถามเกี่ยวกับยางพารา .9717 ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ .9717 จึงได้นำแบบสัมภาษณ์ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2558-วันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 โดยทำการเก็บข้อมูลเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 625 ราย เก็บรวบรวมโดยการสัมภาษณ์ได้จำนวนทั้งสิ้น 625 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

(1) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการศึกษาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เกี่ยวกับเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลที่มีผู้รวบรวมไว้แล้ว เช่น หนังสือ ตำรา บทความ งานเอกสารต่างๆ รวมทั้งผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิทยานิพนธ์ และข้อมูลจากเว็บไซต์ต่างๆ เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการตรวจสอบความถูกต้องและอ้างอิง

(2) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามโดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (Indepth Interview) ในการสัมภาษณ์กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ชาวสวนยางที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) 11 จังหวัด ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างเกษตรกรที่ศึกษา เกษตรกรชาวสวนยางพารา จำนวน 625 ราย โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการทดสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปสัมภาษณ์เกษตรกรสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล (Individual Interview) และการสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม (Group Interview) ขั้นตอนการดำเนินการศึกษาได้กำหนดขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นเตรียมการ โดยขอความอนุเคราะห์ข้อมูลรายชื่อเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่อยู่ในความดูแลของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางพารา และพื้นที่การสงเคราะห์แล้ว (อยู่ในระหว่างเปิดกรีตให้ผลผลิต) โดยแต่สวนยางกำลังให้ผลผลิตและมีอายุตั้งแต่เริ่มเปิดกรีตจนถึงอายุ 25 ปี และขอความอนุเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับบริบทสวนยางพาราแต่ละรายแล้วทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยมีเงื่อนไข

2) ขั้นการประชุมเตรียมความพร้อมการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการประชุมซักซ้อมความเข้าใจในแผนการปฏิบัติงาน ประชุมศึกษาเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ติดต่อประสานงานกับสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางเพื่อตกลงวันเวลา และสถานที่ในการเก็บข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3) ขั้นการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามแผนที่กำหนดไว้ โดยวิธีสัมภาษณ์ใช้แบบสัมภาษณ์ เกษตรกรในพื้นที่จำนวน 625 ราย ทำการเสวนากลุ่มย่อยประมาณ 3-5 รายเน้นที่เจ้าหน้าที่ที่ดูแลในเขตพื้นที่ในแต่ละจังหวัดและผู้นำหรือประธานกลุ่มผู้ผลิตยางพาราแต่ละกลุ่มในแต่ละจังหวัดเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยปัญหาและอุปสรรคในการผลิตและการตลาดตลอดจนข้อเสนอแนะ

4) ขั้นดำเนินการรวบรวม วิเคราะห์ และการจัดทำรายงานสรุปผลการศึกษาวิจัย ทำการตรวจสอบข้อมูล และความถูกต้อง ครบถ้วนของข้อมูล ทุกวันที่เก็บรวบรวมข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้วจากการศึกษาข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ และตรวจสอบความถูกต้องความเรียบร้อยแล้วโดยนำไปประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณค่าทางสถิติที่ต้องการจัดทำตารางวิเคราะห์ข้อมูลแปลความหมายที่ได้จากการประมวลผลข้อมูล สรุปผลการวิจัยและทำรายงานการวิจัย

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive method) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ เพื่อคำนวณค่าสถิติที่ต้องการ

3.7 ระยะเวลาที่ทำการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้ทำการวิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยเริ่มตั้งแต่เดือนมิถุนายน ถึง เดือน ตุลาคม พ.ศ.2558 ซึ่งใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลและลงภาคสนามเป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 5 เดือน

ตารางที่ 3.2 แผนการดำเนินงานและขั้นตอนการวิจัย

ลำดับกิจกรรม	ปี 2558				
	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.
1.กำหนดหัวข้อปัญหาพิเศษ	↔				
2.ค้นคว้าและตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้อง	↔				
3.สร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	↔				
4.ส่งโครงร่างปัญหาพิเศษให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง	↔				
5.เสนอโครงร่างปัญหาพิเศษ	↔				
6.เก็บข้อมูลภาคสนาม	↔				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4 ผลการศึกษา (Results)

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยเรื่อง “รูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ผู้วิจัยได้นำข้อมูลตัวอย่างที่เก็บรวบรวมมาได้จำนวน 626 ชุด ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ แล้วมาทำการวิเคราะห์ ด้วยวิธีการทางสถิติตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ไว้ 3 ส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่เกษตรกรได้รับ

ส่วนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกร

4.1 ข้อมูลพื้นฐานทางสังคม และเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

4.1.1 ข้อมูลพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ข้อมูลพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพาราประกอบไปด้วย อายุ เพศ ระดับการศึกษา อาชีพ ประสบการณ์การทำเกษตร (ตารางที่ 4.1) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) อายุ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 36.00 มีอายุ 31-40 ปี รองลงมา ร้อยละ 21.00, ร้อยละ 19.00 และร้อยละ 15.00 มีอายุ 41-50 ปี, มีอายุ 21-30 ปี และมีอายุน้อยกว่า 21 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 9.00 มีอายุมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 28.60 มีอายุ 21-30 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 22.90, ร้อยละ 17.10 มีอายุ 41-50 ปี, 31-40 ปี และมีอายุน้อยกว่า 21 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 45.70 มีอายุมากกว่า 50 ปี รองลงมา มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 22.90 มีอายุ 31-40 ปี และมีอายุ 41-50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 8.60 มีอายุน้อยกว่า 21-30 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 31.60 มีอายุ 21-30 ปี รองลงมา ร้อยละ 26.30 และร้อยละ 15.80 มีอายุ 21-30 ปี และมีอายุ 41-50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 13.20 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 42.20 มีอายุมากกว่า 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 24.40, ร้อยละ 20.00 และร้อยละ 11.10 มีอายุ 21-30 ปี, มีอายุ 31-40 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.20 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 30.80 มีอายุ 31-40 ปี รองลงมา ร้อยละ 25.60 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 17.90 มีอายุมากกว่า 50 ปี, มีอายุ 21-30 ปี และมีอายุ 41-50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 7.70 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 54.70 มีอายุ 41-50 ปี รองลงมา ร้อยละ 17.30 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 12.00 มีอายุ 31-40 ปี, มีอายุน้อยกว่า 21 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 4.00 มีอายุ 21-30 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 38.90 มีอายุ 31-40 ปี รองลงมา ร้อยละ 31.90, ร้อยละ 12.50 และร้อยละ 11.10 มีอายุ 41-50 ปี, มีอายุ 21-30 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 5.60 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 37.80 มีอายุ 41-50 ปี รองลงมา ร้อยละ 28.00, และร้อยละ 18.30 มีอายุ 31-40 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 15.90 มีอายุ 21-30 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 33.30 มีอายุ 31-40 ปี และมีอายุ 41-50 ปี รองลงมา ร้อยละ 21.60 และร้อยละ 7.80 มีอายุ 21-30 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.90 มีอายุน้อยกว่า 20 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 42.60 มีอายุมากกว่า 50 ปี รองลงมา ร้อยละ 27.80, ร้อยละ 16.70 และร้อยละ 11.10 มีอายุ 41-50 ปี, มีอายุ 31-40 ปี และมีอายุ 21-30 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.90 มีอายุน้อยกว่า 21 ปี

2) เพศ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 61.00 เป็นเพศหญิง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 62.90 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 60.00 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 55.30 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 62.20 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 79.50 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 52.00 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 59.70 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 51.20 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 56.90 เป็นเพศชาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 59.30 เป็นเพศชาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) ระดับการศึกษา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 37.00 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา ร้อยละ 29.00, ร้อยละ 18.00 และร้อยละ 12.00 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.00 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส. และระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 37.10 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 28.60, ร้อยละ 17.10 และร้อยละ 11.40 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับปริญญาตรี ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 5.70 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 54.30 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 22.90, ร้อยละ 11.40 และร้อยละ 8.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส.

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 34.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา 28.90, ร้อยละ 18.40 และร้อยละ 13.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.60 จบการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และระดับอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 35.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 24.40, ร้อยละ 17.80 และร้อยละ 15.60 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประถมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสามกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.20 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส. ระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 28.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา ร้อยละ 23.10 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 20.50 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประถมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 7.70 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 44.00 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา ร้อยละ 26.70, ร้อยละ 14.70, ร้อยละ 9.30 และร้อยละ 4.00 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับ ปวช./ปวส. ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.30 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 38.90 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 37.50, ร้อยละ 9.70, ร้อยละ 6.90, ร้อยละ 4.20

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับ ปวช./ปวส. ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.80 จบการศึกษาระดับอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 34.10 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลาย รองลงมา ร้อยละ 31.70, ร้อยละ 18.30 และร้อยละ 12.20 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.70 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 33.30 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 31.40, ร้อยละ 19.60 และร้อยละ 7.80 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประถมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 3.90 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส. และระดับปริญญาตรี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 42.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 33.30, ร้อยละ 14.80 และร้อยละ 5.60 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 1.90 จบการศึกษาระดับ ปวช./ปวส. และระดับปริญญาตรี

4) อาชีพหลัก

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 63.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 36.00 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.00 ประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 65.70 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 25.70, ร้อยละ 5.70 ประกอบอาชีพทำนา และประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 ประกอบอาชีพทำสวน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 77.10 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 20.00 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 ประกอบอาชีพทำสวน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 68.40 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 28.90 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.60 ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 77.80 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 22.20 ประกอบอาชีพทำนา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 59.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 33.30 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.60 ประกอบอาชีพทำไร่ และประกอบอาชีพค้าขาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 62.70 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 34.70 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.80 ประกอบอาชีพทำสวน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 94.40 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.80 ประกอบอาชีพทำสวน และประกอบอาชีพทำนา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 72.00 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 24.40, ร้อยละ 2.40 ประกอบอาชีพทำนา และประกอบอาชีพทำไร่ ตามลำดับ น้อยที่สุด ร้อยละ 1.20 ประกอบอาชีพทำสวน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 96.10 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 3.90 ประกอบอาชีพทำนา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 88.90 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา รองลงมา ร้อยละ 9.30 ประกอบอาชีพทำไร่ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.90 ประกอบอาชีพทำนา

5) อาชีพรอง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 39.80 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 38.70, ร้อยละ 12.90, ร้อยละ 5.40 และร้อยละ 2.20 ประกอบอาชีพทำสวน ประกอบอาชีพไร่ ประกอบอาชีพอื่น ๆ และประกอบอาชีพค้าขาย และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.10 ประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ร้อยละ 50.00 ประกอบอาชีพทำสวน รองลงมา ร้อยละ 35.70 และร้อยละ 10.70 ประกอบอาชีพทำนา และประกอบอาชีพทำไร่ ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.60 ประกอบอาชีพค้าขาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 68.80 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 21.90 และร้อยละ 6.30 ประกอบอาชีพทำสวน และประกอบอาชีพทำไร่ และน้อยที่สุด ร้อยละ 3.10 ประกอบอาชีพค้าขาย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 54.10 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 29.70 ประกอบอาชีพทำสวน และน้อยที่สุด ร้อยละ 16.20 ประกอบอาชีพทำไร่

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 56.50 ประกอบอาชีพทำสวน รองลงมา ร้อยละ 26.10 ประกอบอาชีพทำนา และน้อยที่สุด ร้อยละ 17.40 ประกอบอาชีพทำไร่

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 55.20 ประกอบอาชีพทำสวน รองลงมา ร้อยละ 20.00 และร้อยละ 17.20 ประกอบอาชีพทำนา และประกอบอาชีพทำไร่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 3.40 ประกอบอาชีพค้าขาย และประกอบอาชีพอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 45.50 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 40.90 และร้อยละ 9.10 ประกอบอาชีพทำสวน และประกอบอาชีพทำไร่ ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสามกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 1.50 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ประกอบอาชีพค้าขาย และประกอบอาชีพอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 80.00 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 8.90, ร้อยละ 5.40 และร้อยละ 3.60 ประกอบอาชีพทำไร่ ประกอบอาชีพทำสวน และประกอบอาชีพค้าขาย ตามลำดับ และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.80 ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 56.60 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 27.60, ร้อยละ 11.80 และร้อยละ 2.60 ประกอบอาชีพทำสวน ประกอบอาชีพทำไร่ และประกอบอาชีพค้าขาย และน้อยที่สุด ร้อยละ 1.30 ประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 52.30 ประกอบอาชีพทำนา รองลงมา ร้อยละ 36.40 และร้อยละ 6.80 ประกอบอาชีพทำไร่ และประกอบอาชีพทำสวน ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 2.30 ประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์ และประกอบอาชีพอื่น ๆ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 56.80 ประกอบอาชีพทำไร่ รองลงมา ร้อยละ 13.50, ร้อยละ 13.50, ร้อยละ 10.80 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 8.1 ประกอบอาชีพทำสวน ประกอบอาชีพอื่น ๆ ประกอบอาชีพทำสวนยางพารา และประกอบอาชีพค้าขาย และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.70 ประกอบอาชีพทำนา

6) ประสพการณ์การทำเกษตร

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ร้อยละ 35.00 มีประสพการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี รองลงมา ร้อยละ 23.00, ร้อยละ 19.00 และร้อยละ 14.00 มีประสพการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี มีประสพการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี และมีประสพการณ์การทำเกษตร 4-50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 9 มีประสพการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 25.70 มีประสพการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี และมีประสพการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี รองลงมา ร้อยละ 20.00 มีประสพการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 14.30 มีประสพการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี และมีประสพการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ร้อยละ 28.60 มีประสพการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี รองลงมา ร้อยละ 25.70, ร้อยละ 22.90 และร้อยละ 20.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 2.90 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ร้อยละ 34.20 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี รองลงมา ร้อยละ 26.30 และร้อยละ 23.70 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 7.90 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร ร้อยละ 33.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี รองลงมา ร้อยละ 31.10, ร้อยละ 15.60 และร้อยละ 13.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 6.70 มีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ร้อยละ 43.60 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี รองลงมา ร้อยละ 20.5 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 12.80 มีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 10.30 มีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 33.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี รองลงมา ร้อยละ 20.00 และร้อยละ 17.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี ตามลำดับ และน้อยที่สุดมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 14.70 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ร้อยละ 29.20 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี รองลงมา ร้อยละ 26.40, ร้อยละ 16.70 และร้อยละ 15.30 มีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 12.50 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ร้อยละ 24.40 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี รองลงมา ร้อยละ 23.20 และมีสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 19.50 มีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 13.40 มีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ร้อยละ 39.20 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี รองลงมา ร้อยละ 23.50, ร้อยละ 17.60 และร้อยละ 13.70 มีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตร มีประสบการณ์การทำเกษตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้อยกว่า 21 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 5.90 มีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ร้อยละ 37.00 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี รองลงมาทั้งสองกลุ่มเท่ากัน ร้อยละ 20.40 และร้อยละ 14.80 มีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี มีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตรมากกว่า 50 ปี และน้อยที่สุด ร้อยละ 7.40 มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 ลักษณะพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางสังคม	จังหวัด อุบลราชธานี (n = 100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n = 35)	จังหวัด ขอนแก่น (n = 35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n = 38)	จังหวัด ยโสธร (n = 45)	จังหวัด มุกดาหาร (n = 39)	จังหวัด สุรินทร์ (n = 75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n = 72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n = 82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (n = 54)
1. อายุ											
1.1 น้อยกว่า 21 ปี	15	1	0	5	1	3	94	4	0	2	1
1.2 21 - 30 ปี	19	10	3	12	11	7	3	9	13	11	6
1.3 31 - 40 ปี	36	6	8	10	9	12	13	28	23	17	9
1.4 41 - 50 ปี	21	8	8	6	19	7	41	23	31	17	15
1.5 มากกว่า 50 ปี	9	10	16	5	5	10	9	8	15	4	23
2. เพศ											
2.1 ชาย	39	22	21	21	28	31	39	43	42	29	32
2.2 หญิง	61	13	14	17	17	8	29	29	40	22	22
3. ระดับการศึกษา											
3.1 ประถมศึกษาตอนต้น	29	13	19	11	16	8	20	28	26	17	18
3.2 ประถมศึกษาตอนปลาย	37	10	8	13	8	11	33	27	28	10	23
3.3 มัธยมศึกษาตอนต้น	12	6	3	7	7	8	7	5	10	4	8
3.4 มัธยมศึกษาตอนปลาย	18	2	4	11	11	9	11	7	15	16	3
3.5 ปวช./ปวส.	2	0	1	1	1	0	3	3	0	2	1
3.6 ปริญญาตรี	2	4	0	1	1	3	1	0	3	2	1
3.7 สูงกว่าปริญญาตรี	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0
3.8 อื่น ๆ	0	0	0	0	0	0	0	2	0	0	0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางสังคม	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด
	อุบลราชธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n = 45)	มุกดาหาร (n = 39)	สุรินทร์ (n = 75)	ศรีสะเกษ (n = 72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	จังหวัด นครราชสีมา (n = 54)	
4. อาชีพลัก												
4.1 ทำสวนยางพารา	63	23	27	26	35	23	47	68	59	49	48	
4.2 ทำสวน	0	1	1	0	0	0	1	2	1	0	0	
4.3 ทำนา	36	9	7	11	10	13	26	2	20	2	1	
4.4 ทำไร่	0	0	0	0	0	1	0	0	2	0	5	
4.5 เลี้ยงสัตว์	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
4.6 ค้าขาย	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	
4.7 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0	2	0	1	0	0	0	0	0	0	0	
4.8 อื่น ๆ	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.2 ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราประกอบไปด้วย แรงงาน ลักษณะการถือครองที่ดิน รายได้ของครัวเรือน และรายจ่ายของครัวเรือน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) แรงงาน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา ด้านแรงงาน แรงงานในครัวเรือน แรงงานจ้าง (ตารางที่ 4.2) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด เกษตรกรมีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.82 คน เป็นเพศชาย 1.51 คน เป็นเพศหญิง 1.31 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.42 คน เป็นเพศชาย 1.32 คน เป็นหญิง 1.12 คน และทำงานอยู่นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 0.31 คน เป็นเพศชาย 0.16 คน เป็นหญิง 0.15 คน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.73 คน เป็นเพศชาย 0.50 คน เป็นหญิง 0.21 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 284.04 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 279.63 บาท

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 12.80 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 87.20

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 13.60 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 86.40

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีจำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 63.70 และมีจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 36.30

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 15.50 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 14.40 เพอร์เซ็นต์ และเป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 3.70 ตามลำดับ และน้อยที่สุด การอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 2.40

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 6.90 รองลงมา เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 3.40 เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 3.00 เลือกจำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 1.80 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 1.40 ตามลำดับ และน้อยที่สุด เลือกอายุต้นยาง ร้อยละ 0.20

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 3.11 คน เป็นเพศชาย 1.65 คน เป็นเพศหญิง 1.46 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.60 คน เป็นเพศชาย 1.38 คน เป็นหญิง 1.21 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.21 คน เป็นเพศชาย 0.11 คน เป็นหญิง 0.11 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีแรงงานจ้างรวมเฉลี่ย 0.34 คน เป็นเพศชาย 0.27 คน เป็นหญิง 0.07 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 281.25 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 256.25 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 19.00 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 81.00 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 19.00 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 81.00

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตรร้อยละ 63.00 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตรร้อยละ 37.00

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือร้อยละ 16.00 รองลงมาจำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อยร้อยละ 15.00 เป็นผู้สูงอายุร้อยละ 4.00 ตามลำดับ และน้อยที่สุด การอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 2.00

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด จำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 2.00 รองลงมา ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 1.00 เลือกลงเงินไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 1.00 ความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 1.00 และอายุต้นยาง 1.00 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.80 คน เป็นเพศชาย 1.63 คน เป็นเพศหญิง 1.17 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.49 คน เป็นเพศชาย 1.54 คน เป็นหญิง 0.94 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.31 คน เป็นเพศชาย 0.14 คน เป็นหญิง 0.14 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.97 คน เป็นเพศชาย 0.71 คน เป็นหญิง 0.26 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 287.50 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 265.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 8.60 ไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 91.40 และไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 5.70 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือนร้อยละ 94.30

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตรร้อยละ 31.40 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตรร้อยละ 68.60

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 25.70 และบุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือร้อยละ 25.70 รองลงมา เป็นผู้สูงอายุร้อยละ 8.60 และการอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่นร้อยละ 8.60 ตามลำดับ

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด เลือกลงเงินไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 11.40 รองลงมา จำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 2.90 และเลือกเป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.90 ตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.71 คน เป็นเพศชาย 1.40 คน เป็นเพศหญิง 1.34 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.09 คน เป็นเพศชาย 1.11 คน เป็นหญิง 1.10 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.57 คน เป็นเพศชาย 0.26 คน เป็นหญิง 0.34 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.34 คน เป็นเพศชาย 0.23 คน เป็นหญิง 0.11 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 300.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 310.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนเลือกไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 2.90 และเลือกไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 97.10 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 17.10 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 82.90

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 68.60 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 31.40

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 22.90 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 5.70 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 2.90

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 5.70 และเงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 5.70 รองลงมา เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.90

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.95 คน เป็นเพศชาย 1.55 คน เป็นเพศหญิง 1.39 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.76 คน เป็นเพศชาย 1.45 คน เป็นหญิง 1.32 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.18 คน เป็นเพศชาย 0.11 คน เป็นหญิง 0.08 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.45 คน เป็นเพศชาย 0.26 คน เป็นหญิง 0.18 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 291.67 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 200.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 7.90 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 92.10 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 21.10 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 78.90

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 60.50 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 39.50

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 23.70 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 13.20 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 2.60

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 7.90 เพอร์เซ็นต์ จำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 7.90 และเป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 7.90 ตามลำดับ และน้อยที่สุด เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 2.60 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 2.60

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.53 คน เป็นเพศชาย 1.47 คน เป็นเพศหญิง 1.04 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 1.98 คน เป็นเพศชาย 1.22 คน เป็นหญิง 0.84 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.51 คน เป็นเพศชาย 0.27 คน เป็นหญิง 0.22 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.38 คน เป็นเพศชาย 0.29 คน เป็นหญิง 0.09 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 280.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 300.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 20.00 และเลือกไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 80.00 และไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 26.70 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 73.30

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 68.90 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 31.10

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 15.60 และบุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 15.60

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง 11.10 รองลงมา เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 4.40 และน้อยที่สุด เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 2.20 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 2.20

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.59 คน เป็นเพศชาย 1.41 คน เป็นเพศหญิง 1.21 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.03 คน เป็นเพศชาย 1.03 คน เป็นหญิง 0.92 คน และทำงานอยู่นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 0.26 คน เป็นเพศชาย 0.15 คน เป็นหญิง 0.13 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 1.46 คน เป็นเพศชาย 0.31 คน เป็นหญิง 0.79 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 300.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 300.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 12.80 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 87.20 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 12.80 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 87.20

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 74.40 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 25.60

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 15.40 รองลงมา จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 10.30

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 5.10 รองลงมา ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 2.60

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.99 คน เป็นเพศชาย 1.67 คน เป็นเพศหญิง 1.33 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.44 คน เป็นเพศชาย 1.36 คน เป็นหญิง 1.11 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.47 คน เป็นเพศชาย 0.28 คน เป็นหญิง 0.20 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.47 คน เป็นเพศชาย 0.40 คน เป็นหญิง 0.09 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 283.33 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 284.78 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีสมาชิกในครัวเรือนเลือกไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 14.70 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 85.30 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 9.30 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 90.70

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 77.30 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 22.70

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 15.40 รองลงมา จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 10.30

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 4.00 เพอร์เซ็นต์ รองลงมา ความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 2.70 และเป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.70 และน้อยที่สุด เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 1.30

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.78 คน เป็นเพศชาย 1.53 คน เป็นเพศหญิง 1.29 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.58 คน เป็นเพศชาย 1.47 คน เป็นหญิง 1.21 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.15 คน เป็นเพศชาย 0.06 คน เป็นหญิง 0.08 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.51 คน เป็นเพศชาย 0.33 คน เป็นหญิง 0.25 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 300.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 283.33 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 16.70 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 83.30 และไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 6.90 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 93.10

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 65.30 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 34.70

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 16.70 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 12.50 และการอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 8.00 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 2.80

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด จำนวนแรงงานกรีดยาง 8.30 รองลงมา ฝีมือการกรีดยาง 5.60 เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ 5.60 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน 1.40 ตามลำดับ และน้อยที่สุด เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.80

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.78 คน เป็นเพศชาย 1.47 คน เป็นเพศหญิง 1.37 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.59 คน เป็นเพศชาย 1.35 คน เป็นหญิง 1.26 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.22 คน เป็นเพศชาย 0.12 คน เป็นหญิง 0.10 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 1.05 คน เป็นเพศชาย 0.98 คน เป็นหญิง 0.07 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 275.00 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 281.58 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 17.10 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 82.90 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 12.20 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 87.80

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 37.80 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 62.20

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 28.00 รองลงมา จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 23.20 และเป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 7.30 และน้อยที่สุด การอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 3.70

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 7.30 รองลงมา เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 4.90 และน้อยที่สุด เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 2.40

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.67 คน เป็นเพศชาย 1.29 คน เป็นเพศหญิง 1.37 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.27 คน เป็นเพศชาย 1.20 คน เป็นหญิง 1.16 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.29 คน เป็นเพศชาย 0.14 คน เป็นหญิง 0.16 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.51 คน เป็นเพศชาย 0.27 คน เป็นหญิง 0.24 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 283.33 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 300.00 บาท

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 5.90 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 94.10 และไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 13.70 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 86.30

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 84.30 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 15.70

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 7.80 รองลงมา บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 3.90 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 2.00 และการอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 2.00

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 5.90 และเงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 2.00

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.69 คน เป็นเพศชาย 1.43 คน เป็นเพศหญิง 1.20 คน โดยทำงานอยู่ในภาคการเกษตรเฉลี่ย 2.30 คน เป็นเพศชาย 1.24 คน เป็นหญิง 1.06 คน และทำงานอยู่นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 0.43 คน เป็นเพศชาย 0.22 คน เป็นหญิง 0.16 คน

มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 1.83 คน เป็นเพศชาย 1.35 คน เป็นหญิง 0.48 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 283.33 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 290.80 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 0.00 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 100.00 ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 7.40 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 92.60

จำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 72.20 และจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 27.80

สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ ร้อยละ 9.30 และการอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น ร้อยละ 9.30 รองลงมา จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 7.40 และน้อยที่สุด เป็นผู้สูงอายุ ร้อยละ 1.90

ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด ฝีมือการกรีดยาง ร้อยละ 14.80 รองลงมา ความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 9.10 และน้อยที่สุด เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 3.70

2) ลักษณะการถือครองที่ดิน

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 36.42 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 34.75 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 18.31 ไร่ และพื้นที่เลี้ยงสัตว์น้อยที่สุดเฉลี่ย 3.16 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 33.03 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 17.87 ไร่ ในจังหวัดนครราชสีมามีการเช่าพื้นที่ทำเกษตรมากที่สุดอยู่ที่ 41.00 ไร่ โดยเกษตรกรร้อยละ 59.70 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 31.58 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 30.38 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำนามากที่สุดเฉลี่ย 16.00 ไร่ และพื้นที่เลี้ยงสัตว์น้อยที่สุดเฉลี่ย 2.67 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 28.02 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 18.93 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 66.00 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 48.77 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 46.00 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 22.37 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำสวนผลไม้ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 46.77 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 85.70 ไม่มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 35.80 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 32.74 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำนามากที่สุดเฉลี่ย 18.50 ไร่ และพื้นที่เลี้ยงสัตว์น้อยที่สุดเฉลี่ย 2.00 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 34.40 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 15.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 77.10 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 26.47 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 26.47 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 14.13 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำสวนผลไม้และเลี้ยงสัตว์ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรที่เป็น

เจ้าของเฉลี่ย 25.70 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 81.60 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 48.04 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 44.69 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำปาล์มน้ำมันมากที่สุดเฉลี่ย 45.00 ไร่ และพื้นที่ทำสวนผลไม้ไม่น้อยที่สุดเฉลี่ย 2.33 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 42.31 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 19.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 77.80 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 31.87 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 29.13 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 14.54 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำปาล์มน้ำมัน การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 28.56 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 11.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 76.90 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 32.92 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 31.07 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 17.51 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำสวนผลไม้ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 30.96 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 8.00 ไร่ โดยเกษตรกรร้อยละ 56.00 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 32.22 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 31.07 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 17.51 ไร่ และไม่มีพื้นที่ทำสวนผลไม้ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 29.50 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 16.00 ไร่ โดยเกษตรกรร้อยละ 55.60 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 34.22 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 33.17 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 16.61 ไร่ และพื้นที่เลี้ยงสัตว์น้อยที่สุดเฉลี่ย 1.33 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 33.14 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 15.33 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 67.10 ไม่มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 33.88 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 32.37 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 17.51 ไร่ และไม่มีพื้นที่เลี้ยงสัตว์ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 27.22 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 7.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 68.60 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

ผลจากการวิเคราะห์พบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 54.04 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 50.96 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 28.93 ไร่ และไม่มีพื้นที่เลี้ยงสัตว์ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 45.96 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 41.00 ไร่ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 66.70 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง

3) รายได้ของครัวเรือน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 199,751.42 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 167,246.47 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 126,057.23 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 67,859.29 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 160,474.00 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 126,534.00 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 110,773.81 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 50,500.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 207,131.43 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 178,411.43 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 132,957.58 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 58,885.71 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 134,628.57 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 132,171.43 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 86,833.33 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 37,666.67 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 123,421.05 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 105,052.63 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 74,131.58 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 59,000.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 212,147.56 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 159,711.11 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 84,234.38 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 95,368.89 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 190,394.87 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 145,333.33 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 86,857.14 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 45,226.67 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 199,354.00 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 185,578.00 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 128,283.11 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 52,375.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือน 262,861.11 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 206,833.33

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 185,444.44 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 10,011.11 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 221,256.10 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 181,609.76 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 181,609.76 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 93,133.33 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 140,274.51 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 124,011.76 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 72,772.92 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 43,370.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 299,977.78 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 270,525.49 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 191,883.33 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 101,100.00 บาทต่อปี

4) รายจ่ายของครัวเรือน

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 154,592.48 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 91,656.05 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 61,344.68 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 34,053.99 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 118,830.00 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 69,980.00 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 46,386.00 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 26,026.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 164,226.29 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 69,980.00 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 60,483.43 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 38,457.14 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 110,628.57 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 55,171.43 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 50,428.57 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 31,054.29 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 100,873.68 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 43,921.05 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 49,847.37 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 29,815.79 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดยโสธร มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 177,994.76 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เฉลี่ย 107,948.18 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 55,260.00 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 26,811.11 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 167,350.26 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 107,205.13 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 64,087.18 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 25,728.21 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 163,712.00 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 122,933.33 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 73,552.00 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 28,844.00 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 186,225.00 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 105,256.94 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 72,912.50 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 56,798.61 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 157,650.00 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 95,292.68 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 71,197.56 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 38,282.93 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 119,156.86 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 62,333.33 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 56,192.16 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 30,666.67 บาทต่อปี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 226,137.96 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 115,048.15 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 65,293.52 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 38,414.81 บาทต่อปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	จังหวัด (n=100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n=35)	จังหวัด ขอนแก่น (n=35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n=38)	จังหวัด ยโสธร (n=45)	จังหวัด มุกดาหาร (n=39)	จังหวัด สุรินทร์ (n=75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n=72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n=82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n=51)	จังหวัด นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
1. แรงงานครัวเรือน												
1.1 แรงงานรวม(เฉลี่ย)	3.11	2.80	2.71	2.95	2.53	2.59	2.99	2.78	2.78	2.67	2.69	2.82
(1) ชาย(เฉลี่ย)	1.65	1.63	1.40	1.55	1.47	1.41	1.67	1.53	1.47	1.29	1.43	1.51
(2) หญิง(เฉลี่ย)	1.46	1.17	1.34	1.39	1.04	1.21	1.33	1.29	1.37	1.37	1.20	1.31
1.2 แรงงานในภาคเกษตร	2.60	2.49	2.09	2.76	1.98	2.03	2.44	2.58	2.59	2.27	2.30	2.42
(เฉลี่ย)	1.38	1.54	1.11	1.45	1.22	1.03	1.36	1.47	1.35	1.20	1.24	1.32
(1) ชาย(เฉลี่ย)	1.21	0.94	1.00	1.32	0.84	0.92	1.11	1.21	1.26	1.16	1.06	1.12
(2) หญิง(เฉลี่ย)	0.21	0.31	0.57	0.18	0.51	0.26	0.47	0.15	0.22	0.29	0.43	0.31
1.3 แรงงานนอกภาคเกษตร(เฉลี่ย)	0.11	0.14	0.26	0.11	0.27	0.15	0.28	0.06	0.12	0.14	0.22	0.16
(1) ชาย(เฉลี่ย)	0.11	0.14	0.34	0.08	0.22	0.13	0.20	0.08	0.10	0.16	0.16	0.15
(2) หญิง(เฉลี่ย)	0.34	0.97	0.34	0.45	0.38	1.46	0.47	0.51	1.05	0.51	1.83	0.73
2. แรงงานจ้าง												
2.1 แรงงานจ้างรวม(เฉลี่ย)	0.27	0.71	0.23	0.26	0.29	0.31	0.40	0.33	0.98	0.27	1.35	0.50
(1) ชาย(เฉลี่ย)	0.07	0.26	0.11	0.18	0.09	0.79	0.09	0.25	0.07	0.24	0.48	0.21
(2) หญิง(เฉลี่ย)												

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	จังหวัด (n=100)	จังหวัด (n=35)	จังหวัด (n=35)	จังหวัด (n=38)	จังหวัด (n=45)	จังหวัด (n=39)	จังหวัด (n=75)	จังหวัด (n=72)	จังหวัด (n=82)	จังหวัด (n=51)	จังหวัด (n=54)	รวมเฉลี่ย
2.2 ประเภทของแรงงาน												
(1) อัตราจ้างแรงงานประจำ(เฉลี่ย)	281.25	287.50	300.00	291.67	280.00	300.00	283.33	300.00	275.00	283.33	283.33	284.04
(2) อัตราจ้างแรงงานชั่วคราว (เฉลี่ย)	256.25	265.00	310.00	200.00	300.00	300.00	284.78	283.33	281.58	300.00	290.80	279.63
2.3 ครีวเรือนมีแรงงานที่ไปรับจ้างกรีดยางนอกครัวเรือน												
(1) มี(ร้อยละ)	19.00	8.60	2.90	7.90	20.00	12.80	14.70	16.70	17.10	5.90	0.00	12.80
(2) มีกี่คน(เฉลี่ย)	0.39	0.14	0.03	0.18	0.31	0.23	0.17	0.32	0.28	0.12	0.00	0.22
(3) ไม่มี(ร้อยละ)	81.00	91.40	97.10	92.1	80.00	87.20	85.30	83.30	82.90	94.10	100.00	87.20
2.4 ครีวเรือนมีแรงงานที่ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน												
(1) มี(ร้อยละ)	19.00	5.70	17.10	21.10	26.70	12.80	9.30	6.90	12.20	13.70	7.40	13.60
(2) มีกี่คน(เฉลี่ย)	0.34	0.11	0.23	0.32	0.42	0.31	0.15	0.10	0.18	0.25	0.13	0.23
(3) ไม่มี(ร้อยละ)	81.00	94.30	82.90	78.90	73.30	87.20	90.70	93.10	87.80	86.30	92.60	86.40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	จังหวัด (n=100)	จังหวัด อุบลราชธานี (n=35)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n=35)	จังหวัด ขอนแก่น (n=35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n=38)	จังหวัด ยโสธร (n=45)	จังหวัด มุกดาหาร (n=39)	จังหวัด สุรินทร์ (n=75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n=72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n=82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n=51)	จังหวัด นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
2.5 จำนวนแรงงานที่ใช้ในการผลิต													
(1) ไม่พอเพียง	63.00	31.40	68.60	60.50	68.90	74.40	77.30	65.30	37.80	84.30	72.20	63.70	
(2) พอเพียง	37.00	68.60	31.40	39.50	31.10	25.60	22.70	34.70	62.20	15.70	27.80	36.30	
2.6 สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอ													
(1) จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย (ร้อยละ)	15.00	25.70	22.90	23.70	15.60	10.30	10.30	16.70	23.20	7.80	7.40	15.50	
(2) บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ (ร้อยละ)	16.00	25.70	5.70	13.20	15.60	15.40	15.40	12.50	28.00	3.90	9.30	14.40	
(3) เป็นผู้สูงอายุ (ร้อยละ)	4.00	8.60	2.90	2.60	0.00	0.00	0.00	2.80	7.30	2.00	1.90	3.70	
(4) แรงงานไปสู่อื่น (ร้อยละ)	2.00	8.60	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	8.00	3.70	2.00	9.30	2.40	
ภาคการผลิตอื่น (ร้อยละ)													

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	จังหวัด (n=100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n=35)	จังหวัด ขอนแก่น (n=35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n=38)	จังหวัด ยโสธร (n=45)	จังหวัด มุกดาหาร (n=39)	จังหวัด สุรินทร์ (n=75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n=72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n=82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n=51)	จังหวัด นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
2.7 ปัจจัยที่ตัดสินใจเลือกแรงงานจ้างกรีต												
(1) ฝีมือการกรีตยาง	1.00	11.4	5.70	7.90	11.10	2.60	4.00	5.60	7.30	5.90	14.80	6.90
(2) เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์	1.00	0.00	5.70	2.60	2.20	0.00	1.30	5.60	4.90	2.00	0.00	3.40
(3) ความซื่อสัตย์และซื่อสัตย์	1.00	0.00	0.00	2.60	2.20	0.00	2.70	1.40	0.00	0.00	9.10	1.40
(4) จำนวนแรงงานกรีต	2.00	2.90	0.00	7.90	0.00	0.00	0.00	8.30	0.00	0.00	0.00	1.80
(5) เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง	0.00	2.90	2.90	7.90	4.40	5.10	2.70	2.80	2.40	0.00	3.70	3.00
(6) อายุต้นยาง	1.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.20
(7) สภาพพื้นที่สวนยาง	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
3. ลักษณะการถือครองที่ดิน												
3.1 พื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือน(เฉลี่ย)	31.58	48.77	35.80	26.47	48.04	31.87	32.92	32.22	34.22	33.88	54.04	36.42
3.2 พื้นที่ถือครองทางการเกษตรทั้งหมด(เฉลี่ย)	30.38	46.00	32.74	26.47	44.69	29.13	31.07	31.99	33.17	32.37	50.96	34.75
(1) ยางพารา(เฉลี่ย)	14.25	22.37	16.63	14.13	16.27	14.54	17.51	22.97	16.61	17.51	28.93	18.31

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	จังหวัด (n=100)	จังหวัด (n=35)	จังหวัด (n=35)	จังหวัด (n=35)	จังหวัด (n=38)	จังหวัด (n=45)	จังหวัด (n=39)	จังหวัด (n=75)	จังหวัด (n=72)	จังหวัด (n=82)	จังหวัด (n=51)	จังหวัด นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
(2) นา (เฉลี่ย)	16.00	19.45	18.50	14.06	23.51	11.91	13.92	11.73	11.48	10.46	15.21	14.86	
(3) สวนผลไม้ (เฉลี่ย)	1.00	0.00	3.33	0.00	2.33	8.33	0.00	5.50	4.33	16.33	27.00	7.20	
(4) ปาล์ม น้ำมัน (เฉลี่ย)	6.80	7.00	10.00	0.00	45.00	0.00	6.25	11.50	5.57	2.00	11.00	9.40	
(5) เลี้ยงสัตว์(เฉลี่ย)	2.67	10.00	2.00	3.00	5.00	3.25	3.25	0.00	1.33	0.00	0.00	3.16	
(6) อื่น ๆ (เฉลี่ย)	6.26	14.00	13.00	4.00	21.17	18.91	8.19	10.17	14.08	12.00	35.58	16.15	
4. พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของ(เฉลี่ย)	28.02	46.77	34.40	25.70	42.31	28.56	30.98	29.50	33.14	27.22	45.96	33.03	
5. พื้นที่ทำการเกษตรที่เช่า (เฉลี่ย)	1.93	0.00	15.00	0.00	19.00	11.00	8.00	16.00	15.33	7.00	41.00	17.87	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	จังหวัด อุบลราชธานี (n=100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n=35)	จังหวัด ขอนแก่น (n=35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n=38)	จังหวัด ยโสธร (n=45)	จังหวัด มุกดาหาร (n=39)	จังหวัด สุรินทร์ (n=75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n=72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n=82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n=51)	จังหวัด นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
6. ความพอเพียง ของขนาดพื้นที่ ถือครอง												
6.1 ไม่พอเพียง	34	30	8	7	10	9	33	32	55	12	18	252
6.2 พอเพียง	66	5	27	31	35	30	42	40	27	35	36	374
7. รายได้(เฉลี่ย) บาท/ปี												
7.1 รายได้รวม ของครัวเรือน	160,474.00	207,131.43	134,628.57	123,421.05	212,147.56	190,394.87	199,354.00	262,861.11	221,256.10	140,274.51	299,977.78	199,751.42
7.2 รายได้รวม จากภาคเกษตร	126,534.00	178,411.43	132,171.43	105,052.63	159,711.11	145,333.33	185,578.00	206,833.33	181,609.76	124,011.76	270,525.49	167,246.47
7.3 รายได้จาก สวนยางพารา	110,773.81	132,957.58	86,833.33	74,131.58	84,234.38	86,857.14	128,283.11	185,444.44	161,249.86	72,772.92	191,883.33	126,057.23
7.4 รายได้รวม จากนอกภาค เกษตร	50,500.00	58,885.71	37,666.67	59,000.00	95,368.89	45,226.67	52,375.00	10,011.11	93,133.33	43,370.00	101,100.00	67,859.29

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ) ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ	จังหวัด อุบลราชธานี (n=100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n=35)	จังหวัด ขอนแก่น (n=35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n=38)	จังหวัด ยโสธร (n=45)	จังหวัด มุกดาหาร (n=39)	จังหวัด สุรินทร์ (n=75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n=72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n=82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n=51)	จังหวัด นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
8. รายจ่าย(เฉลี่ย) บาท/ปี												
8.1 รายจ่าย รวมของครัว เรือน	118,830.00	164,226.29	110,628.57	100,873.68	177,994.76	167,350.26	163,712.00	186,225.00	157,650.00	119,156.86	226,137.96	154,592.48
8.2 รายจ่าย รวมจากภาค เกษตร	46,386.00	60,483.43	50,428.57	49,847.37	55,260.00	64,087.18	73,552.00	72,912.50	71,197.56	5,6192.16	65,293.52	61,344.68
8.3 รายจ่าย จากสวนยาง พารา	26,026.00	38,457.14	31,054.29	29,815.79	26,811.11	25,728.21	28,844.00	56,798.61	38,282.93	30,666.67	38,414.81	34,053.99
8.4 รายจ่าย รวมจากนอก ภาคเกษตร	69,980.00	106,740.57	55,171.43	43,921.05	107,948.18	107,205.13	122,933.33	105,256.94	95,292.68	62,333.33	115,048.15	91,656.05

หมายเหตุ : ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกรีด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่เกี่ยวข้องที่ได้รับ

ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่เกี่ยวข้องที่ได้รับ ประกอบด้วย ระบบกรีต รูปแบบผลผลิต สาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิต ผลผลิตยางพารา ราคาและแหล่งจำหน่ายผลผลิตยางพารา

4.2.1 ระบบกรีต

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ส่วนใหญ่ใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 79.40 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 6.90 น้อยที่สุด ระบบกรีต 3 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 0.80 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.52 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.61 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 137.92 วัน ดังตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณารูปแบบด้านระบบกรีตรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ทั้งหมดใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 84.00 และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 18.44 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 8.18 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 152.00 วัน

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 91.40 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 2.90 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.00 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.64 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 133.27 วัน

เกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ทั้งหมดใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 68.60 และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 16.71 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 6.50 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 110.33 วัน

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ทั้งหมดใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 100.00 และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.66 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.37 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 148.92 วัน

เกษตรกรจังหวัดยโสธร ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 26.70 น้อยที่สุด ระบบกรีต 3 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 11.10 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 16.91 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.91 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 137.31 วัน

เกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.40 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 33.30 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 15.23 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.17 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 128.57 วัน

เกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.00 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 10.70 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.73 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.70 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 140.95 วัน

เกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ทั้งหมดใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 100.00 และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.42 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.90 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 143.31 วัน

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.90 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 1.20 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.78 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.55 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 133.45 วัน

เกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.40 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 11.80 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.54 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.23 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 127.10 วัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ใช้ระบบกริด 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.00 รองลงมา ระบบกริด 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 3.70 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกริดเฉลี่ย 18.19 วัน ในรอบปีกริดเฉลี่ย 7.25 เดือน ในรอบปีกริดเฉลี่ย 131.78 วัน

4.2.2 รูปแบบผลผลิต

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.5 รองลงมาคือ รูปแบบยางแผ่นดิบ คิดเป็นร้อยละ 4.6 และน้อยที่สุดคือ รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด คิดเป็นร้อยละ 1.9 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณารูปแบบผลผลิตยางพารารายจังหวัดพบว่า

รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด จากการศึกษาพบเพียงในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา เท่านั้น โดยในจังหวัดบุรีรัมย์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.4 รองลงมาคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 1.9 ตามลำดับ

รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัด อุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยใน จังหวัดนครราชสีมามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.6 รองลงมาคือจังหวัดอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 7.0 และน้อยที่สุดคือจังหวัดร้อยเอ็ด คิดเป็นร้อยละ 2.6 ตามลำดับ

รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยพบว่าผลผลิตยางก้อนถ้วยพบทั้งหมด11จังหวัด โดยในจังหวัดศรีสะเกษมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.0 รองลงมาคือจังหวัดสุรินทร์ คิดเป็นร้อยละ 98.7และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 27.8 ตามลำดับ

รูปแบบผลผลิตยางอื่นๆพบว่าผลผลิตยางอื่นๆมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัด อุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยใน จังหวัดร้อยเอ็ด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.2 รองลงมาคือจังหวัดอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 8.0 และน้อยที่สุดคือจังหวัดบุรีรัมย์ คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

4.2.3 สาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย คิดเป็นร้อยละ 65.2 รองลงมาคือ ภาวะขาดแคลนแรงงาน คิดเป็นร้อยละ 25.4 และน้อยที่สุดคือ ขาดแคลนอุปกรณ์ผลิตยางแผ่น คิดเป็นร้อยละ 16.3 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณาสาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารารายจังหวัดพบว่า

ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อยพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.2 รองลงมาคือจังหวัดร้อยเอ็ด คิดเป็นร้อยละ 84.2 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 37.0 ตามลำดับ

ภาวะขาดแคลนแรงงานพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.9 รองลงมาคือ จังหวัดขอนแก่น คิดเป็นร้อยละ 28.6 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 7.4 ตามลำดับ

ขั้นตอนการผลิตง่ายพบว่า จังหวัดสุรินทร์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.7 รองลงมาคือจังหวัดกาฬสินธุ์ คิดเป็นร้อยละ 76.5 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 31.5 ตามลำดับ

ขาดแคลนอุปกรณ์ผลิตยางแผ่นพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.3 รองลงมาคือจังหวัดมุกดาหาร คิดเป็นร้อยละ 25.6 และน้อยที่สุดคือจังหวัดอำนาจเจริญ คิดเป็นร้อยละ 2.9 ตามลำดับ

ได้รับรายได้ที่เป็นเงินสดเร็วขึ้นพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมาคือจังหวัดศรีสะเกษ คิดเป็นร้อยละ 47.2 และน้อยที่สุดคือจังหวัดขอนแก่น คิดเป็นร้อยละ 14.3 ตามลำดับ

แหล่งรับซื้อเป็นผู้กำหนดพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.1 รองลงมาคือ จังหวัดยโสธร คิดเป็นร้อยละ 44.4 และน้อยที่สุดคือจังหวัดมุกดาหาร คิดเป็นร้อยละ 12.8 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลการจัดการผลิต ที่เกษตรกรได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ข้อมูลการจัดการผลิต และราคาที่ได้รับ	จังหวัด (n=100)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n=35)	จังหวัด ขอนแก่น (n=35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n=38)	จังหวัด ยโสธร (n=45)	จังหวัด มุกดาหาร (n=39)	จังหวัด สุรินทร์ (n=75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n=72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n=82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n=51)	จังหวัด นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
1. ระบบกรีดยางที่ใช้ในปัจจุบัน												
1.1 1 เว้น 1 (ร้อยละ)	0.00	2.90	0.00	0.00	26.70	33.30	10.70	0.00	1.20	11.80	3.70	6.90
1.2 2 เว้น 1 (ร้อยละ)	84.00	91.40	68.60	100.00	33.30	56.40	88.00	100.00	82.90	82.40	63.00	79.40
1.3 3 เว้น 1 (ร้อยละ)	0.00	0.00	0.00	0.00	11.10	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.80
2. ในรอบเดือนกรีดยางกี่วัน(เฉลี่ย)	18.44	17.00	16.71	17.66	16.91	15.23	17.73	17.42	17.78	17.54	18.19	17.52
3. ในรอบปีกรีดยางกี่เดือน(เฉลี่ย)	8.18	7.64	6.50	7.37	7.91	7.17	7.70	7.9	7.55	7.23	7.25	7.61
4. ในรอบปีกรีดยางกี่วัน(เฉลี่ย)	152.00	133.27	110.33	148.92	137.31	128.57	140.95	143.31	133.45	127.10	131.78	137.92
5. รูปแบบผลผลิตยางพารา												
5.1 น้ียงสด(ร้อยละ)	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	13.40	0.00	1.90	1.90
5.2 ยางแผ่นดิบ(ร้อยละ)	7.00	2.90	0.00	2.60	0.00	0.00	0.00	0.00	4.90	0.00	29.60	4.60
5.3 ยางก้อนถ้วย(ร้อยละ)	69.00	88.60	68.60	84.20	71.10	89.70	98.70	100.00	64.60	94.10	27.80	77.50
5.4 อื่น ๆ (ร้อยละ)	8.00	2.9	0.00	13.20	0.00	0.00	0.00	0.00	1.20	0.00	7.40	3.00
*6. สาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา(ร้อยละ)												
6.1 ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย	65.00	71.40	48.60	84.20	51.10	51.30	70.70	81.90	58.50	90.20	37.00	65.20
6.2 ภาวะขาดแคลนแรงงาน	24.00	25.70	28.60	26.30	24.40	15.40	22.70	27.80	24.40	54.90	7.40	25.40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 (ต่อ) ข้อมูลการจัดการผลิต ที่เกษตรกรได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย N = 626

ข้อมูลการจัดการผลิต และราคาที่ได้รับ	จังหวัด (n=100)	จังหวัด อุบลราชธานี (n=35)	จังหวัด อำนาจเจริญ (n=35)	จังหวัด ขอนแก่น (n=35)	จังหวัด ร้อยเอ็ด (n=38)	จังหวัด ยโสธร (n=45)	จังหวัด มุกดาหาร (n=39)	จังหวัด สุรินทร์ (n=75)	จังหวัด ศรีสะเกษ (n=72)	จังหวัด บุรีรัมย์ (n=82)	จังหวัด กาฬสินธุ์ (n=51)	จังหวัด นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
6.3 ขั้นตอนการผลิตง่าย	61.00	74.30	42.90	63.20	51.10	43.60	90.70	73.60	50.00	76.50	31.50	61.30	
6.4 ขาดแคลนอุปกรณ์ผลิตยางแผ่น	13.00	2.90	14.30	5.30	22.20	25.60	14.70	6.90	22.00	37.30	14.80	16.30	
6.5 ได้รับรายได้ที่เป็นเงินสดเร็วขึ้น	31.00	37.10	14.30	42.10	28.90	17.90	42.70	47.20	32.90	49.00	31.50	35.10	
6.6 แห้งรับซื้อเป็นผู้กำหนด	13.00	14.30	14.30	13.20	44.40	12.80	33.30	18.10	24.40	45.10	16.70	22.80	

หมายเหตุ : ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกริด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

หมายเหตุ : *สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

4.2.4 ผลผลิตยางพารา

1) ผลผลิตน้ำยางสด

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า น้ำยางสดมีการผลิตในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 2 จังหวัด ในรูปน้ำยางสดจำนวนเท่ากับ 113 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1340.67 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 11780.67 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) เท่ากับ 32.43 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย เท่ากับ 33.29 เปอร์เซ็นต์ ดังตารางที่ 4.4 เมื่อพิจารณาผลผลิตน้ำยางสดรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ผลผลิต ในรูปน้ำยางเฉลี่ย เท่ากับ 108.93 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1243.57 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 11272.14 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) เท่ากับ 32.62 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย เท่ากับ 33.31 เปอร์เซ็นต์

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ผลผลิต ในรูปน้ำยางเฉลี่ย เท่ากับ 180.00 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 2700.00 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 118900.00 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) เท่ากับ 30.00 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย เท่ากับ 33.00 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 4.4 ข้อมูลผลผลิตน้ำยางสดของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ผลผลิตน้ำยางสด (เฉลี่ย)	อุบลราชธานี (n=100)	อำนาจเจริญ (n=35)	ขอนแก่น (n=35)	ร้อยเอ็ด (n=38)	ยโสธร (n=45)	มุกดาหาร (n=39)	สุรินทร์ (n=75)	ศรีสะเกษ (n=72)	บุรีรัมย์ (n=82)	กาฬสินธุ์ (n=51)	นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
1. ผลผลิตน้ำยางสด (กกต่อวัน)	-	-	-	-	-	-	-	-	108.93	-	180.00	113.67
2. ใน 1 เดือนได้น้ำยางสด จำนวน (กก)	-	-	-	-	-	-	-	-	1243.57	-	2700.00	1340.67
3. ใน 1 ปีได้น้ำยางสดจำนวน (กก)	-	-	-	-	-	-	-	-	11272.14	-	18900.00	11780.67
4. เปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC)	-	-	-	-	-	-	-	-	32.62	-	30.00	32.43
5. โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย (เปอร์เซ็นต์)	-	-	-	-	-	-	-	-	33.31	-	33.00	33.29

หมายเหตุ : ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกรีด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

2) ผลผลิตยางแผ่นดิบ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ยางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ในรูปแบบยางแผ่นดิบ 38.7 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 44.11 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 660.86 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 783.31 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 7591.76 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 8014.64 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีด) 11.61 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70 ดังตารางที่ 4.5 เมื่อพิจารณาผลผลิตยางแผ่นดิบรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 27.53 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 33.31 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 425.23 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 570.45 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 5094.91 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 5969.09 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีด) 6.86 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.00

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 35.00 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 32.00 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 625.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 610.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 1975.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 1975.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีด) 6.00 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.50

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 22.50 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 23.50 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 600.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 620.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 6600.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 6760.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีด) 30.00 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.00

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 48.00 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 56.80 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 800.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 960.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 5280.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 5856.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีด) 12.75 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 1.40

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 48.35 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 54.40 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 794.60 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 790.70 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 10303.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 10534.30 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีด) 11.65 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.5 ข้อมูลผลผลิตยางแผ่นดิบของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ผลผลิตยางแผ่นดิบ (เฉลี่ย)	อุปราคาชามี (n=100)	อำนาจเจริญ (n=35)	ขอนแก่น (n=35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n=45)	มุกดาหาร (n=39)	สุรินทร์ (n=75)	ศรีสะเกษ (n=72)	บุรีรัมย์ (n=82)	กาฬสินธุ์ (n=51)	นครราชสีมา (n=54)	รวมเฉลี่ย
1. ผลผลิตยางแผ่นดิบ (แผ่นต่อวัน)	27.53	35.00	-	22.50	-	-	-	-	48.00	-	48.35	38.7
2. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กกต่อวัน)	33.13	32.00	-	23.50	-	-	-	-	56.80	-	54.45	44.11
3. ใน 1 เดือนได้กี่จำนวน (แผ่น)	425.23	625.00	-	600.00	-	-	-	-	800.00	-	794.60	660.86
4. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กกต่อเดือน)	570.45	610.00	-	620.00	-	-	-	-	960.00	-	790.70	738.31
5. ใน 1 ปีได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม (แผ่น)	5094.91	1975.00	-	6600.00	-	-	-	-	5280.00	-	10303.00	7591.76
6. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กกต่อปี)	5969.09	1975.00	-	6760.00	-	-	-	-	5856.00	-	10534.30	8014.64
7. โดยปรกติยางแผ่นดิบที่ ท่านขายท่านตากอย่างไร ประมาณกี่วัน นับตั้งแต่วันที่กรีต	6.86	6.00	-	30.00	-	-	-	-	12.75	-	11.60	11.61
8. ระดับชั้นยางแผ่นที่ท่านขายอยู่ในชั้น	3.00	3.50	-	3.00	-	-	-	-	1.40	-	2.70	2.70

หมายเหตุ : ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกรีต จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

3) ผลผลิตยางก้อนถ้วย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ย ก้อนเก็บมาขาย 7 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 293.36 กิโลกรัม กรณีตากยาง ก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.44 มีด ก่อนขายได้ตากยาง ก้อนถ้วย 2.83 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 316.65 กิโลกรัม ดังตารางที่ 4.6 เมื่อพิจารณาผลผลิตยางแผ่นดิบรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.91 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 237.38 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.75 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.33 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 123.33 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 10.61 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 409.24 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.80 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 5.80 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 544.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.17 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 213.75 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.67 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 190.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.62 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 235.00 กิโลกรัม และไม่มีกรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย

เกษตรกรจังหวัดยโสธร มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.88 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 391.25 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.25 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.50 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 303.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.60 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 322.14 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 300.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.16 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 292.55 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.50 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 325.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.06 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 323.21 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 400.00 กิโลกรัม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.55 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 235.76 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.75 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.50 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 156.25 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.77 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 300.50 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 9.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.20 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 392.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.21 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 332.89 กิโลกรัม และไม่มีกรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 ข้อมูลผลผลิตยางก้อนถ้วยของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

N = 626

ผลผลิตยางก้อนถ้วย (เฉลี่ย)	อุบลราชธานี (n=100)	อำนาจเจริญ (n=35)	ขอนแก่น (n=35)	ร้อยเอ็ด (n=38)	ยโสธร (n=45)	มุกดาหาร (n=39)	สุรินทร์ (n=75)	ศรีสะเกษ (n=72)	บุรีรัมย์ (n=82)	กาฬสินธุ์ (n=51)	นครราชสีมา (n=54)	รวม เฉลี่ย
1. จำนวนยางก้อนถ้วยที่ ทำขายโดยเฉลี่ยที่มีต่อก่อน เก็บมาขาย (มีด)	6.91	10.61	7.17	8.62	7.88	8.60	5.16	5.06	5.55	8.77	7.21	7.00
2. จำนวนผลผลิตยางก้อน ถ้วยที่ทำขายได้ต่อครั้งใน การขาย (กก)	237.38	409.24	213.75	235.00	391.25	322.14	292.55	323.21	235.76	300.50	332.89	293.36
3. จำนวนยางก้อนถ้วยที่ ทำขายโดยเฉลี่ยที่มีต่อก่อน เก็บมาขาย (มีด)	8.75	7.80	7.67	-	7.25	7.00	6.50	6.00	5.75	9.00	-	7.44
4. ก่อนขายท่านได้ตากยาง ก้อนถ้วย (วัน)	1.33	5.80	1.00	-	2.50	1.00	1.00	11.00	2.50	1.20	-	2.83
5. จำนวนผลผลิตอย่าง ก้อนถ้วยที่ได้ต่อครั้ง (กก)	123.33	544.00	190.00	303.00	300.00	300.00	325.00	400.00	156.25	392.00	-	316.65

หมายเหตุ : ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกรีด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.4 ราคาผลผลิตยางพารา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ค่าเฉลี่ยราคาผลผลิตรูปแบบยางแผ่นดิบเฉลี่ยรวม 11 จังหวัด เกษตรกรขายได้ เท่ากับ 48.63 บาทต่อกิโลกรัม รูปแบบผลผลิตน้ำยางสดเท่ากับ 45.71 บาทต่อกิโลกรัม และรูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วย อยู่ที่ 24.05 บาทต่อกิโลกรัม ดังตารางที่ 4.7 เมื่อพิจารณาราคาผลผลิตเฉลี่ยที่เกษตรกรได้รับรายจังหวัดพบว่า

รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัด อุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยราคาผลผลิตเฉลี่ยที่เกษตรกรขายได้ในจังหวัดอุบลราชธานีสูงที่สุด เท่ากับ 51.21 บาทต่อกิโลกรัม รองลงมาคือจังหวัดอำนาจเจริญเท่ากับ 48.00 บาทต่อกิโลกรัม และน้อยที่สุดคือจังหวัดร้อยเอ็ด เท่ากับ 44.50 บาทต่อกิโลกรัม ตามลำดับ

รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด ในจังหวัดจากการศึกษาพบเพียงบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา เท่านั้นโดยในจังหวัดบุรีรัมย์ราคาเฉลี่ยผลผลิตรูปแบบน้ำยางสดที่เกษตรกรขายได้เท่ากับ 46.54 บาทต่อกิโลกรัมและจังหวัดนครราชสีมาเท่ากับ 35.00 บาทต่อกิโลกรัม

รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยพบว่าผลผลิตยางก้อนถ้วยพบทั้งหมด 11 จังหวัด โดย ราคาผลผลิตเฉลี่ยที่เกษตรกรขายได้ในจังหวัดมุกดาหารสูงที่สุด เท่ากับ 27.88 บาทต่อกิโลกรัม รองลงมาคือจังหวัดยโสธร เท่ากับ 26.79 บาทต่อกิโลกรัม และน้อยที่สุดคือจังหวัดขอนแก่นเท่ากับ 21.33 บาทต่อกิโลกรัม

ตารางที่ 4.7 ข้อมูลราคาที่ได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

(N = 626)

จังหวัด	ยางแผ่นดิบ (ร้อยละ)	น้ำยางสด (ร้อยละ)	ยางก้อนถ้วย (ร้อยละ)
อุบลราชธานี	51.21	-	22.97
อำนาจเจริญ	48.00	-	24.51
ขอนแก่น	-	-	21.33
ร้อยเอ็ด	44.50	-	26.14
ยโสธร	-	-	26.79
มุกดาหาร	-	-	27.88
สุรินทร์	-	-	24.12
ศรีสะเกษ	-	-	22.82
บุรีรัมย์	47.60	46.54	23.67

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 (ต่อ) ข้อมูลราคาที่ได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

(N = 626)

จังหวัด	ยางแผ่นดิบ (ร้อยละ)	น้ำยางสด (ร้อยละ)	ยางก้อนถ้วย (ร้อยละ)
กาฬสินธุ์	-	-	22.52
นครราชสีมา	47.98	35.00	24.39
รวมเฉลี่ย	48.63	45.71	24.05

หมายเหตุ : ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกรีด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

4.3 ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556

ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552-2556 ประกอบไปด้วย ด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยาง ด้านการกรีดยางพารา และด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางพารา (ตารางที่ 4.8-ตารางที่ 4.9) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.3.1 ด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยาง

เมื่อพิจารณาประเด็นสำคัญในแต่ละด้านพบว่าปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยางอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย (ค่าเฉลี่ย=3.06) โดยประเด็นปัญหา ลักษณะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมต่อการปลูกยาง และไม่มีการตัดแต่งกิ่ง มีปัญหาอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย และพันธุ์ยางที่ใช้ปลูกให้ผลผลิตน้อย สภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูกต่ำและไม่เหมาะสม ใช้สูตรปุ๋ยไม่ตรงกับวิชาการกำหนดในช่วงอายุยางแต่ละช่วง ขาดการใส่ปุ๋ยบำรุงให้เป็นไปตามกำหนด การป้องกันกำจัดโรค และมีการกำจัดวัชพืชน้อย มีปัญหาอยู่ในระดับไม่มีและไม่ใช่ปัญหา ดังตารางที่ 4.8

4.3.2 ด้านการกรีดยางพารา

เมื่อพิจารณาประเด็นสำคัญในด้านพบว่าปัญหาด้านการกรีดยางพาราอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย (ค่าเฉลี่ย=2.92) โดยประเด็นปัญหา เปิดกรียางพาราในขณะที่ต้นยางพาราไม่ได้ขนาดตามสถาบันวิจัยยางกำหนด หน้ากรีดยางแห้งตายและเสียหายอันเนื่องมาจากแรงงานกรีดขาดทักษะ ใช้ระบบกรีดถี่จนเกินไปทำให้ผลผลิตที่ต่ำ (มากกว่า 2 วันกรีด ติดต่อกัน) และกรีดยางพาราในช่วงไม่เหมาะสม เช่น ฝนตก ยางพลัดใบ และช่วงแล้งจัด อยู่ในระดับที่มีปัญหาน้อย ดังตารางที่ 4.9

4.3.3 ด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางพารา

เมื่อพิจารณาประเด็นสำคัญในด้านพบว่าปัญหาด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางอยู่ในระดับมีปัญหามาก (ค่าเฉลี่ย=1.93) โดยประเด็นปัญหา ฤดูที่ไม่แน่นอนทำให้จำนวนวันกรีดที่ไม่แน่นอนและมีแนวโน้มน้อยลง ภาพรวมในปัจจุบันปัญหาเปอร์เซ็นต์เนื้องายแห้ง (%DRC) เฉลี่ยในแต่ละ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ละสวนลดลงเมื่อเทียบกับในอดีตเป็นผลมาจากสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศส่งผลต่อปริมาณผลผลิตของเกษตรกรที่ลดลง อยู่ในระดับที่มีปัญหามาก ดังตารางที่ 4.10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุที่ทำให้ผลผลิตของพาราต่อไร่ของเกษตรกรไม่เป็นที่ตามยุทธศาสตร์พัฒนา
ยางพารา พ.ศ. 2552 -2556 N = 626

ปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิต และการจัดการสวนยาง	มีปัญหามาก		มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก		มีปัญหาน้อย		ไม่มีและไม่ใช่ ปัญหา จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)				
1. พันธุ์ยางที่ใช้ปลูกให้ผลผลิตน้อย	138 (22.00)	90 (14.40)	91 (14.50)	226 (36.10)	2.74	1.237	มีปัญหา น้อย			
2. สภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูก ต่ำและไม่เหมาะสม	100 (16.00)	79 (12.60)	99 (15.80)	267 (42.70)	2.98	1.171	มีปัญหา น้อย			
3. ลักษณะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมต่อการ ปลูกยาง	58 (9.30)	52 (8.30)	97 (15.50)	338 (54.00)	3.31	1.023	ไม่มีและ ไม่ใช่ปัญหา			
4. ใช้สูตรปุ๋ยไม่ตรงกับวิชาการกำหนด ในช่วงอายุของแต่ละช่วง	95 (15.20)	48 (7.70)	74 (11.80)	328 (52.40)	3.17	1.167	มีปัญหา น้อย			
5. ขาดการใส่ปุ๋ยบำรุงให้เป็นไปตาม กำหนด	118 (18.80)	60 (9.60)	83 (13.30)	284 (45.40)	2.98	1.225	มีปัญหา น้อย			
6. การป้องกันกำจัดโรค	140 (22.4)	62 (9.90)	86 (13.70)	257 (41.10)	2.84	1.262	มีปัญหา น้อย			

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 (ต่อ) ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่ปฏิบัติตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา

พ.ศ. 2552-2556

N = 626

ปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิต และการจัดการสวนยาง	มีปัญหามาก		มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก		มีปัญหาเล็กน้อย		ไม่มีและไม่ใช่		ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	จำนวน	(ร้อยละ)	ปัญหา	จำนวน			
7. มีการกำจัดวัชพืชน้อย	69	(11.00)	58	(9.30)	94	(15.00)	324	(51.80)	3.23	1.074	มีปัญหาบ่อย
8. ไม่มีการตัดแต่งกิ่ง	85	(13.60)	34	(5.40)	69	(11.00)	357	(57.00)	3.28	1.125	ไม่มีและ ไม่ใช่ปัญหา
รวม									3.06	1.125	มีปัญหาบ่อย

*หมายเหตุ ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกริด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

ตารางที่ 4.9 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตของพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่ปฏิบัติตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา

พ.ศ. 2552 – 2556

N=626

ปัญหาด้านการกรีดยางพารา	มีปัญหา		มีปัญหาบ้างแต่ไม่		มีปัญหาน้อย		ไม่มีและไม่ใช้ปัญหา		ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
	มาก	จำนวน (ร้อยละ)	มาก	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
1. เปิดกรีดยางพาราในขณะที่ต้นยางพาราไม่ได้ขนาดตามสถาบันวิจัยยางกำหนด	114 (18.20)	26 (4.20)	68 (10.90)	337 (53.80)	3.15	1.217	มีปัญหา น้อย				
2. หนักกรีดยางแห้งตาย และเสียหายอื่นเนื่องมาจากแรงงานกรีดขาดทักษะ	218 (34.80)	93 (14.90)	93 (14.90)	141 (22.50)	2.29	1.235	มีปัญหา น้อย				
3. ใช้ระบบกรีดถี่จนเกินไปทำให้ผลผลิตที่ต่ำ (กรีดติดต่อกันมากกว่า 2 วัน)	98 (15.70)	47 (7.50)	72 (11.50)	328 (52.40)	3.16	1.177	มีปัญหา น้อย				
4. กรีดยางพาราในช่วงไม่เหมาะสม เช่น ฝนตก ยางพลัดใบ และช่วงแล้งจัด	113 (18.10)	37 (5.90)	74 (11.80)	321 (51.30)	3.11	1.216	มีปัญหา น้อย				
รวม											
					2.92	1.211	มีปัญหา น้อย				

*หมายเหตุ ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกรีด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.90

ตารางที่ 4.10 ความคิดเห็นต่อปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่ขึ้นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา

พ.ศ. 2552 – 2556

N=626

ปัญหาด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยาง	มีปัญหา มาก		มีปัญหาบ้างแต่ไม่ มาก		มีปัญหา น้อย		ไม่มีและไม่ใช่ ปัญหา		ค่าเฉลี่ย	S.D.	มีปัญหามาก
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)			
1. ฤดูที่ไม่แน่นอนทำให้จำนวนวัน กรีตที่ไม่แน่นอนและมีแนวโน้ม น้อยลง	439 (70.10)	43 (6.90)	20 (3.20)	43 (6.90)	20 (3.20)	26 (4.20)	70 (11.20)	43 (6.90)	1.39	.887	มีปัญหามาก
2. ภาพรวมในปัจจุบันปัญหา เปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) เฉลี่ยในแต่ละสวนลดลง เมื่อเทียบกับ ในอดีตเป็นผลมาจากสภาพ ภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง	393 (62.80)	56 (8.90)	26 (4.20)	56 (8.90)	26 (4.20)	70 (11.20)	70 (11.20)	70 (11.20)	1.58	1.054	มีปัญหามาก
3. สภาพภูมิอากาศส่งผลต่อปริมาณ ผลผลิตของเกษตรกรที่ลดลง	476 (76.00)	41 (6.50)	13 (2.10)	41 (6.50)	13 (2.10)	15 (2.40)	15 (2.40)	15 (2.40)	1.21	.614	มีปัญหามาก
รวม									1.39	.851	มีปัญหามาก

*หมายเหตุ ค่า Missing คือ เกษตรกรที่ไม่เปิดกริด จำนวน 81 คิดเป็นร้อยละ 12.9

4.4 วิจารณ์ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการศึกษา พบว่า โดยเฉลี่ยเกษตรกรมีอายุและประสบการณ์ในการทำการเกษตรค่อนข้าง สำหรับระดับการศึกษาพบว่าเกษตรกรในทุกจังหวัดมีระดับการศึกษาใกล้เคียงคือระดับประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ซึ่งอายุ ประสบการณ์การทำเกษตรและระดับการศึกษามีส่วนสำคัญต่อการยอมรับการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตและเทคโนโลยีใหม่ รวมถึงการรับรู้ของเกษตรกร จากข้อมูลข้างต้นทำให้เห็นว่าปัจจัยเหล่านี้ทำให้เห็นถึงความสำคัญของเกษตรกรในวัยหนุ่มสาวที่จะมาปรับเปลี่ยนเรียนรู้ยอมรับถึงนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งจะส่งผลให้เกษตรกรผู้ผลิตยางพาราได้รับผลผลิตที่เพิ่มขึ้นและมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ สุคนธ์ทิพย์ เวียนมานะ และคณะ (2557) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณผลผลิตยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการศึกษาพบว่ามีเพียง 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณผลผลิตยางพารา ซึ่งได้แก่ พื้นที่ปลูก อายุของเกษตรกร และจำนวนแรงงาน โดยอายุของเกษตรกรเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในเชิงลบ หมายความว่าถ้าเกษตรกรเป็นผู้สูงอายุ จะทำให้กำลังและคุณภาพในการกรีดยางลดลงตามสมรรถภาพของร่างกาย ซึ่งส่งผลต่อการลดลงของปริมาณน้ำยาง ส่วนพื้นที่ปลูกและจำนวนแรงงานเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวก หมายความว่าเมื่อมีพื้นที่ปลูกหรือจำนวนแรงงานเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้มีปริมาณผลผลิตยางพาราเพิ่มขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ (Conclusions Discussion and Suggestion)

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยเรื่อง “รูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ผู้วิจัยได้นำข้อมูลตัวอย่างที่เก็บรวบรวมมาได้จำนวน 626 ชุด ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ แล้วมาทำการวิเคราะห์ ด้วยวิธีการทางสถิติตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ไว้ 3 ส่วน คือ ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคมของเกษตรกร ชาวสวนยางพารา ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่เกษตรกรได้รับ และ ปัญหาและอุปสรรค ที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกร ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลพื้นฐานทางสังคม และเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

1) ข้อมูลพื้นฐานทางสังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า จังหวัดร้อยเอ็ด มีช่วงอายุ 21-30 ปี เกษตรกรจังหวัด อุบลราชธานี จังหวัดมุกดาหาร และจังหวัดศรีสะเกษ มีช่วงอายุ 31-40 จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัด บุรีรัมย์ มีช่วงอายุ 41-50 จังหวัดขอนแก่น จังหวัดยโสธร และจังหวัดนครราชสีมา มีอายุมากกว่า 50 ปี จังหวัดกาฬสินธุ์ มีสองกลุ่มเท่ากัน มีช่วงอายุ 31-40 ปี และมีช่วงอายุ 41-50 จังหวัด อำนาจเจริญ มีสองกลุ่มเท่ากัน มีช่วงอายุ 21-30 ปี และมีอายุมากกว่า 50 ปี เกษตรกรทั้ง 10 จังหวัด ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีเพียงเกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานีที่ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีเกษตรกร 6 จังหวัดที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น ได้แก่ จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดขอนแก่น จังหวัด ยโสธร จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดกาฬสินธุ์ และจังหวัดนครราชสีมา เกษตรกร 5 จังหวัดที่จบการศึกษา ระดับประถมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดอุบลราชธานี ทั้ง 11 จังหวัดประกอบอาชีพทำสวนยางพาราเป็นอาชีพหลัก เกษตรกร 7 จังหวัด ประกอบอาชีพทำนาเป็นอาชีพรอง ได้แก่ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดขอนแก่น จังหวัด ร้อยเอ็ด จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดกาฬสินธุ์ เกษตรกร 3 จังหวัด ประกอบอาชีพทำสวนเป็นอาชีพรอง ได้แก่ จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดยโสธร และจังหวัดมุกดาหาร เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ประกอบอาชีพทำไร่เป็นอาชีพรอง เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานีและ จังหวัดขอนแก่น มีประสบการณ์การทำเกษตรน้อยกว่า 21 ปี เกษตรกรจังหวัด 4 มีประสบการณ์การทำ เกษตร 21-30 ปี ได้แก่ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดกาฬสินธุ์ เกษตรกรจังหวัด 4 มีประสบการณ์การทำเกษตร 41-50 ปี ได้แก่ จังหวัดยโสธร จังหวัดสุรินทร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดนครราชสีมา เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีสองกลุ่มเท่ากัน มีประสบการณ์การทำเกษตร 21-30 ปี และมีประสบการณ์การทำเกษตร 31-40 ปี

2) ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด เกษตรกรมีแรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.82 คน เป็นเพศชาย 1.51 คน เป็นเพศหญิง 1.31 คน โดยทำงานอยู่ในภาคเกษตรเฉลี่ย 2.42 คน เป็นเพศชาย 1.32 คน เป็นหญิง 1.12 คน และทำงานอยู่นอกภาคเกษตรเฉลี่ย 0.31 คน เป็นเพศชาย 0.16 คน เป็นหญิง 0.15 คน มีแรงงานจ้างทั้งหมดเฉลี่ย 0.73 คน เป็นเพศชาย 0.50 คน เป็นหญิง 0.21 คน มีอัตราค่าจ้างประจำเฉลี่ย 284.04 บาท มีอัตราค่าจ้างชั่วคราวเฉลี่ย 279.63 บาท มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 12.80 และไม่ได้ไปรับจ้างกรีดยาง ร้อยละ 87.20 มีสมาชิกในครัวเรือนไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 13.60 และไม่ได้ไปรับจ้างทำการเกษตรอื่น ๆ นอกครัวเรือน ร้อยละ 86.40 มีจำนวนแรงงานในครัวเรือนเพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 63.70 และมีจำนวนแรงงานในครัวเรือนไม่เพียงพอต่อการทำการเกษตร ร้อยละ 36.30 มีสาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอมากที่สุด คือ จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย ร้อยละ 15.50 ปัจจัยที่เลือกแรงงานจ้างกรีดยางมากที่สุด คือ มีมือการกรีดยาง ร้อยละ 6.90 รองลงมา เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์ ร้อยละ 3.40 เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง ร้อยละ 3.00 เลือกจำนวนแรงงานกรีดยาง ร้อยละ 1.80 และความซื่อสัตย์และขยันทำงาน ร้อยละ 1.40 ตามลำดับ และน้อยที่สุด เลือกอายุต้นยาง ร้อยละ 0.20 มีพื้นที่ถือครองทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 36.42 ไร่ เป็นพื้นที่ทางการเกษตรเฉลี่ย 34.75 ไร่ โดยมีพื้นที่ที่ทำสวนยางพารามากที่สุดเฉลี่ย 18.31 ไร่ และพื้นที่เลี้ยงสัตว์น้อยที่สุดเฉลี่ย 3.16 ไร่ การถือครองที่ดินที่เป็นพื้นที่ทำการเกษตรของเกษตรกรมี 2 ลักษณะ คือ พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของเฉลี่ย 33.03 ไร่ และพื้นที่ทำการเกษตรที่เช่าเฉลี่ย 17.87 ไร่ ในจังหวัดนครราชสีมามีการเช่าพื้นที่ทำเกษตรมากที่สุดอยู่ที่ 41.00 ไร่ โดยเกษตรกรร้อยละ 59.70 มีความพอใจกับขนาดพื้นที่ที่ตนเองถือครอง มีรายได้ทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 199,751.42 บาทต่อปี ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่เป็นรายได้ที่ได้จากภาคเกษตรเฉลี่ย 167,246.47 บาทต่อปี รายได้ที่ได้จากสวนยางพาราเฉลี่ย 126,057.23 บาทต่อปี และเป็นรายได้อื่น ๆ ที่มาจากนอกภาคเกษตรเฉลี่ย 67,859.29 บาทต่อปี มีรายจ่ายทั้งหมดของครัวเรือนเฉลี่ย 154,592.48 บาทต่อปี ซึ่งส่วนใหญ่เกษตรกรจะใช้จ่ายหมดไปกับรายจ่ายอื่น ๆ นอกภาคการเกษตรเฉลี่ย 91,656.05 บาทต่อปี มีรายจ่ายในภาคการเกษตรเฉลี่ย 61,344.68 บาทต่อปี และรายจ่ายจากสวนยางพาราน้อยสุดเฉลี่ย 34,053.99 บาทต่อปี

5.1.2 ข้อมูลการจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่ได้รับ

การวิเคราะห์ข้อมูลระบบกรีดยางพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ส่วนใหญ่ใช้ระบบกรีดยาง 2 เว้น 1 (ร้อยละ 79.40) ใช้รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยมากที่สุดพบทั้งหมด 11 จังหวัด โดยในจังหวัดศรีสะเกษมากที่สุด รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด พบเพียงในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมาเท่านั้น โดยในจังหวัดบุรีรัมย์มากที่สุด รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดนครราชสีมามากที่สุด มีสาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา คือ ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย (ร้อยละ 65.2) จำนวนผลผลิตเฉลี่ย ในรูปน้ำยางสดจำนวนเท่ากับ 113 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1340.67 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สดจำนวน 11780.67 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) เท่ากับ 32.43 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย เท่ากับ 33.29 เปอร์เซ็นต์ ผลผลิตยางแผ่นดิบโดยเฉลี่ย ในรูปแบบยางแผ่นดิบ 38.7 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 44.11 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 660.86 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 783.31 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 7591.76 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 8014.64 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีต) 11.61 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70 รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยมีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ย ก้อนเก็บมาขาย 7 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 293.36 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก้อนเก็บมาขาย 7.44 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.83 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 316.65 กิโลกรัม ค่าเฉลี่ยราคาผลผลิตรูปแบบยางแผ่นดิบเฉลี่ยรวม 11 จังหวัด เกษตรกรขายได้ เท่ากับ 48.63 บาทต่อกิโลกรัม รูปแบบผลผลิตน้ำยางสดเท่ากับ 45.71 บาทต่อกิโลกรัม และรูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วย อยู่ที่ 24.05 บาทต่อกิโลกรัม

5.1.3 ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตยางพาราต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรไม่ เป็นไปตามยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556

ด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยางอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย (ค่าเฉลี่ย= 3.06) โดยประเด็นปัญหา ลักษณะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมต่อการปลูกยาง และไม่มีการตัดแต่งกิ่ง มีปัญหาอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย และพันธุ์ยางที่ใช้ปลูกให้ผลผลิตน้อย สภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูกต่ำและไม่เหมาะสม ใช้สูตรปุ๋ยไม่ตรงกับวิชาการกำหนดในช่วงอายุยางแต่ละช่วง ขาดการใส่ปุ๋ยบำรุงให้เป็นไปตามกำหนด การป้องกันกำจัดโรค และมีการกำจัดวัชพืชที่น้อย มีปัญหาอยู่ในระดับไม่มีและไม่ใช่ปัญหา

ด้านการกรีดยางพาราอยู่ในระดับมีปัญหาน้อย (ค่าเฉลี่ย=2.92) โดยประเด็นปัญหา เปิดกรียางพาราในขณะที่ต้นยางพาราไม่ได้ขนาดตามสถาบันวิจัยยางกำหนด หน้ากรีดยางแห้งตายและเสียหายอันเนื่องมาจากแรงงานกรีตขาดทักษะ ใช้ระบบกรีตถี่จนเกินไปทำให้ผลผลิตที่ต่ำ (มากกว่า 2 วันกรีต ติดต่อกัน) และกรีดยางพาราในช่วงไม่เหมาะสม เช่น ฝนตก ยางพลัดใบ และช่วงแล้งจัด อยู่ในระดับที่มีปัญหาน้อย

ด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางอยู่ในระดับมีปัญหามาก (ค่าเฉลี่ย=1.93) โดยประเด็นปัญหา ฤดูที่ไม่แน่นอนทำให้จำนวนวันกรีตที่ไม่แน่นอนและมีแนวโน้มน้อยลง ภาพรวมในปัจจุบัน ปัญหาเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) เฉลี่ยในแต่ละสวนลดลงเมื่อเทียบกับในอดีตเป็นผลมาจากสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศส่งผลต่อปริมาณผลผลิตของเกษตรกรที่ลดลง อยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

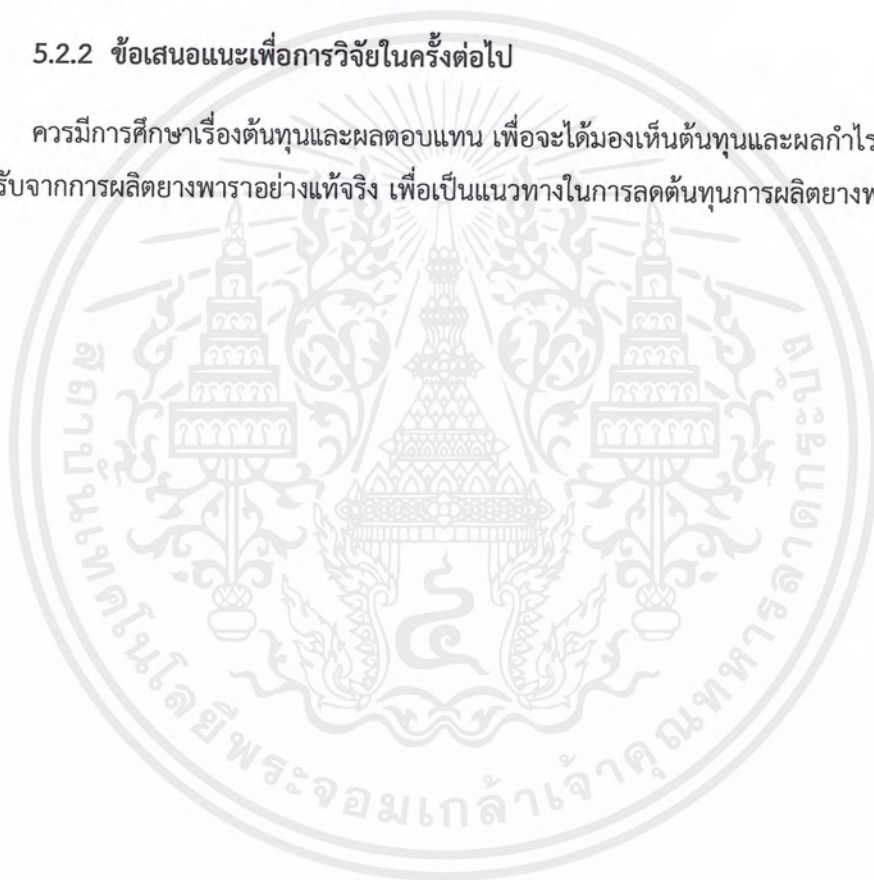
5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะจากการดำเนินการวิจัย

ในภาพรวมเกษตรกรมีความต้องการการส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและกำจัดโรคที่สำคัญของยางพารา การบำรุงรักษาต้นยาง การบำรุงรักษาหน้ายาง การกรีดยางที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ และวิธีต่อรอรากกับผู้รับซื้อผลผลิตยางพารา และมีความต้องการการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในเรื่องการให้บริการแก้ไขปัญหาโรคและแมลง การจัดตั้งตลาดกลางยางพาราในท้องถิ่น และมีแหล่งเรียนรู้ในพื้นที่ ดังที่กล่าวมาข้างต้นเพื่อที่จะช่วยแก้ไขปัญหาและพัฒนาการผลิตยางพาราให้สอดคล้องกับความต้องการของเกษตรกร

5.2.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาเรื่องต้นทุนและผลตอบแทน เพื่อจะได้มองเห็นต้นทุนและผลกำไรที่เกษตรกรจะได้รับจากการผลิตยางพาราอย่างแท้จริง เพื่อเป็นแนวทางในการลดต้นทุนการผลิตยางพาราต่อไป

บรรณานุกรม

- กฤษณี พิสิฐศุภกุล. 2558. สถานการณ์ยางพาราปี 2557 และแนวโน้มปี 2558. บทความวิชาการ. ธนาคารแห่งประเทศไทย.
- กลุ่มวิจัยและพัฒนาการอนุรักษ์ดินและน้ำพื้นที่พืชไร่ สำนักวิจัยและพัฒนาการจัดการที่ดิน. 2548. ยางพารา. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.moac.go.th>. [10 ตุลาคม 2558].
- การยางแห่งประเทศไทย. 2558. ข้อมูลวิชาการยางพารา2555. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.rubberthai.com>. [6 ตุลาคม 2558].
- _____. 2558. สถานการณ์ตลาดและราคายาง. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.rubberthai.com>. [6 ตุลาคม 2558].
- _____. 2558. สถิติยางไทย. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.rubberthai.com>. [6 ตุลาคม 2558].
- ณพรัตน์ พิชิตชลชัย และคณะ. 2550. การวิจัยการใช้สารเคมีที่เหมาะสมในการผลิตยาง. สำนักงานพัฒนาการวิจัยการเกษตร.
- นุชนารถ กังพิสดาร . 2552. การจัดการสวนยางพาราอย่างยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. 2547. การวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูลในการวิจัยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows Version 10 - 12.
- พสุธา ระวังสุข และ อมรรัตน์ จำนง. 2550. แนวทางพัฒนาตลาดยางพาราไทย. สำนักงานพัฒนาการวิจัยการเกษตร.
- ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. 2558 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://sites.google.com>. [1 ธันวาคม 2558].
- สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร. 2558. สถิติยาง. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.rubberthai.com>. [6 ตุลาคม 2558].
- สมดุลย์ พวกเกาะ. 2558. วิธีการผลิตยางก้อนถ้วย. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://pnpanbest.com>. [10 ตุลาคม 2558].
- สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ. 2555. คู่มือการปลูกยางพารา. กรุงเทพมหานคร : มูฟเม้นท์ เจน ทรี จำกัด
- สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. 2558. ภูมิศาสตร์ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.nrct.go.th> [1 ธันวาคม 2558].
- สำนักงานตลาดกลางยางพาราจังหวัดหนองคาย. 2558. การทำยางแผ่นคุณภาพดี. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.rubbernongkhai.com>. [8 ตุลาคม 2558].
- สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. 2558. ข้อมูลการผลิตสินค้าเกษตร. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.oae.go.th>. [7 ตุลาคม 2558].
- สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง. 2558. ราคายางพารา. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://www.fpo.go.th>. [7 ตุลาคม 2558].

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สำนักนโยบายเศรษฐกิจมหภาคและระหว่างประเทศ. 2550. **ยางพารา : ปัจจัยกำหนดราคา และ แนวทางประกันราคาในอนาคต.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.fpo.go.th>. [6 ตุลาคม 2558].
- สำนักพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. 2558. **สถานการณ์ยางพาราและการปรับตัวของเกษตรกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://eris.nesdb.go.th>. [6 ตุลาคม 2558].
- สุคนทิพย์ เวียนมานะ และคณะ. 2557. **ปัจจัยที่ผลต่อปริมาณการผลิตยางพารา.** หน้า 499-504. **แก่นเกษตร 42 ฉบับที่พิเศษ 1.** ขอนแก่น: คณะเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุภาภรณ์ พวงชมพู และคณะ. 2555. **การผลิตและการตลาดยางก้อนถ้วยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.** การประชุมวิชาการระดับชาติมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

The seal of Rajabhat Buriram University is a circular emblem. It features a central sun with rays, flanked by two traditional Thai stupas. The entire design is set against a background of stylized floral and geometric patterns. The text around the perimeter of the seal reads "มหาวิทยาลัยราชภัฏบรียัง" at the top and "พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง" at the bottom.

ภาคผนวก

**เครื่องมือในการเก็บข้อมูล
หนังสือตอบรับบทความวิจัยเพื่อนำเสนอในการประชุมวิชาการ
ระดับชาติราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงวิจัย ครั้งที่ 4**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสัมภาษณ์

ชื่อโครงการ : โครงการสำรวจผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรในความดูแลของ
สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

สำหรับภาค.....เลขที่สงเคราะห์.....

ที่อยู่ที่ตั้งสวน.....

ชื่อ - สกุลผู้ให้สัมภาษณ์.....(ต้องเจ้าของสวนยางหรือทำสวนยางนี้)

วันที่สัมภาษณ์.....ที่อยู่.....

โทรศัพท์.....ชื่อผู้สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคมของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ลักษณะพื้นฐานทางสังคม

1. อายุ.....ปี
2. เพศ ชาย หญิง
3. ระดับการศึกษา ประถมศึกษาตอนต้น ประถมศึกษาตอนปลาย
 มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช./ปวส.
 ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี อื่น ๆ (ระบุ).....
4. นับถือศาสนา พุทธ อิสลาม คริสต์ อื่น ๆ (ระบุ).....
5. สถานภาพ โสด สมรส หย่า หม้าย
6. อาชีพหลัก ทำสวนยางพารา ทำสวน (ระบุ)..... ทำนา
 ทำไร่ (ระบุ)..... เลี้ยงสัตว์ (ระบุ)..... ค้าขาย
 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อื่น ๆ (ระบุ).....
7. อาชีพรอง ทำสวนปาล์มน้ำมัน ทำสวน (ระบุ)..... ทำนา
 ทำไร่ (ระบุ)..... เลี้ยงสัตว์ (ระบุ)..... ค้าขาย
 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อื่น ๆ (ระบุ).....
8. ประสบการณ์การทำเกษตร.....ปี
9. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน.....คน
ชาย.....คน อายุคนที่ 1.....ปี อายุคนที่ 2.....ปี อายุคนที่ 3.....ปี
หญิง.....คน อายุคนที่ 1.....ปี อายุคนที่ 2.....ปี อายุคนที่ 3.....ปี
10. การเป็นสมาชิกกลุ่ม กลุ่มสวนยาง สกย. กลุ่มออมทรัพย์
 สหกรณ์..... กลุ่มชายผลผลิต..... กลุ่มอื่นๆ (ระบุ).....
 ไม่เป็น

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจ

11. แรงงาน

11.1 แรงงานในครัวเรือน.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน

11.1.1 ทำงานในภาคเกษตร.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน

11.1.2 ทำงานนอกภาคเกษตร.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

11.2 แรงงานจ้าง.....คน ชาย.....คน หญิง.....คน

11.2.1 ประเภทของแรงงาน

() แรงงานจ้างประจำ อัตราค่าจ้าง.....บาท/.....

กิจกรรมที่จ้างประจำ ได้แก่

1.....2.....3.....

() แรงงานจ้างชั่วคราว อัตราค่าจ้าง.....บาท/.....

กิจกรรมที่จ้างชั่วคราว ได้แก่

1.....2.....3.....

() แรงงานจ้างกรีดการแบ่งสรรผลประโยชน์ระหว่างเจ้าของสวน : ลูกจ้าง =

11.3 คนในครอบครัวของท่านไปรับจ้างกรีดยางให้กับคนอื่นหรือไม่ () ไม่มี () มี.....คน

11.4 คนในครอบครัวของท่านไปรับจ้างทำเกษตรให้กับคนอื่นหรือไม่ () ไม่มี () มี.....คน

11.5 ท่านคิดว่าจำนวนแรงงานที่ใช้ในการผลิตเพียงพอหรือไม่ () เพียงพอ () ไม่เพียงพอ

11.6 สาเหตุที่จำนวนแรงงานไม่เพียงพอ

() จำนวนแรงงานในครัวเรือนมีน้อย

() บุตรหลานต้องไปเรียนหนังสือ

() เป็นผู้สูงอายุ

() การอพยพของแรงงานไปสู่ภาคการผลิตอื่น

() อื่น ๆ (ระบุ)

11.7 ปัจจัยที่ตัดสินใจเลือกแรงงานจ้างกรีด

ประเด็น	เหตุผล
() ฝีมือการกรีดยาง	
() เงื่อนไขการแบ่งสรรผลประโยชน์	
() ความซื่อสัตย์และขยันทำงาน	
() จำนวนแรงงานกรีด	
() เป็นคนรู้จักหรือญาติพี่น้อง	
() อายุต้นยาง	
() สภาพพื้นที่สวนยาง	
() อื่น ๆ (ระบุ)	

12. ลักษณะการถือครองที่ดิน

12.1 จำนวนพื้นที่ทั้งหมด.....ไร่

12.2 จำนวนพื้นที่ทำการเกษตร.....ไร่

สวนยางพารา.....ไร่ นา.....ไร่ สวนผลไม้.....ไร่

สวนปาล์มน้ำมัน.....ไร่ เลี้ยงสัตว์.....ไร่ อื่น ๆ.....ไร่

12.3 พื้นที่ทำการเกษตรที่เป็นเจ้าของ.....ไร่ เอกสารสิทธิ์.....

12.4 พื้นที่ทำการเกษตรโดยการเช่า.....ไร่ อัตราค่าเช่า.....

12.5 ท่านคิดว่าขนาดพื้นที่ฟาร์มที่ใช้ในการผลิตที่มีอยู่เพียงพอหรือไม่

() เพียงพอ () ไม่เพียงพอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

13. รายได้ของครัวเรือน.....บาท/ปี
 13.1 รายได้จากฟาร์มทั้งหมด.....บาท/ปี รายได้จากสวนยางพารา.....บาท/ปี
 13.2 รายได้นอกฟาร์ม.....บาท/ปี
14. รายจ่ายของครัวเรือน.....บาท/ปี
 14.1 รายจ่ายในฟาร์มทั้งหมด.....บาท/ปี รายจ่ายในสวนยางพารา.....บาท/ปี
 14.2 รายจ่ายนอกฟาร์ม.....บาท/ปี
15. ท่านใช้เงินลงทุนในการทำสวนยางพารามาจากแหล่งใด

สัดส่วนเงินลงทุน		กรณีกู้ยืม	
ของตนเอง (%)	กู้ยืม (%)	แหล่งเงินกู้	อัตราดอกเบี้ย (%)

16. เงินออมของครัวเรือน.....บาท/ปี
 () ธนาคาร () กลุ่มออมทรัพย์/กลุ่มอื่น ๆ..... () อื่น ๆ.....
17. ท่านมีการกู้เงินหรือไม่
 () ไม่กู้ () กู้ จาก.....จำนวน.....บาท ดอกเบี้ย.....

ส่วนที่ 2 ข้อมูล การจัดการผลิต ผลผลิตและราคาที่เกี่ยวข้องที่ได้รับ

18. ต้นทุนการผลิตยางพารา
 18.1 การปลูกยางพารา ช่วงอายุ 0 - 1 ปี
 ค่าเตรียมพื้นที่.....บาท/ไร่ ค่าปุ๋ย.....บาท/กระสอบ
 ค่าแรงงาน.....บาท/ไร่ ค่าวัสดุปลูก.....บาท/ไร่
 18.2 การจัดการสวนยางพารา ช่วงอายุ 2 ปี ถึงเปิดกรีต
 ค่าปุ๋ย.....บาท/กระสอบ ค่าการป้องกันกำจัดโรค.....บาท/ไร่
 ค่าการกำจัดวัชพืช.....บาท/ไร่
 18.3 การกรีตยางพารา ช่วงอายุ 3 ปี ถึงเปิดกรีตจนถึงปัจจุบัน
 ค่าแรงงานกรีตและเก็บผลผลิต.....บาท/ไร่
19. ระบบกรีต
 19.1 ระบบกรีตที่ท่านใช้ในปัจจุบัน.....
 19.2 ในรอบเดือนท่านกรีตยางพาราได้.....วัน ในรอบปี ท่านประมาณการจำนวน
 วันกรีตยางพาราของท่านได้.....เดือน หรือคิดเป็นวันได้.....วัน
20. ผลผลิตยางพารา
 20.1 รูปแบบผลผลิตที่ท่านผลิตได้
 () น้ำยางสด () ยางแผ่น () ยางก้อนถ้วย () อื่น ๆ (ระบุ).....
 20.2 สาเหตุที่ท่านเลือกรูปแบบผลผลิต
 () ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย () ภาวะขาดแคลนแรงงาน
 () ขั้นตอนการผลิตง่าย () ขาดแคลนอุปกรณ์ผลิตยางแผ่น
 () ได้รับรายได้ที่เป็นเงินสดเร็วขึ้น () แหล่งรับซื้อเป็นผู้กำหนด
 () อื่น ๆ (ระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

20.3 รายละเอียดเกี่ยวกับผลผลิตยางพาราและราคาที่ได้รับของท่าน

20.3.1 กรณียางแผ่นดิบ

ผลผลิตยางแผ่นดิบ.....แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด.....กิโลกรัม ต่อวัน และใน 1 เดือนได้ จำนวน.....แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด.....กิโลกรัมต่อเดือน และใน 1 ปี การเพาะปลูกได้จำนวนแผ่นดิบรวม.....แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด.....กิโลกรัมต่อปี โดยปกติยางแผ่นดิบที่ท่านขายท่านตากยางไว้ประมาณ.....วัน นับตั้งแต่วันกรีต และระดับชั้นยางแผ่นที่ท่านขายอยู่ในชั้น..... ราคาเฉลี่ยผลผลิตยางแผ่นดิบที่ท่านได้รับจากการขายยางแผ่นดิบ.....บาท/กิโลกรัม

ท่านคิดว่าราคาขายที่ท่านขายได้ต่ำกว่าราคาประกาศหรือไม่.....

20.3.2 กรณีน้ำยางสด

ผลผลิตน้ำยางสด.....กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนได้น้ำยางสดจำนวน.....กิโลกรัม และใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน.....กิโลกรัม เปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC) ของท่านโดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย.....% ราคาเฉลี่ยผลผลิตน้ำยางสดที่ท่านได้รับจากการขาย.....บาทต่อกิโลกรัม ท่านคิดว่าราคาขายที่ท่านขายได้ต่ำกว่าราคาประกาศ หรือไม่เพราะเหตุใด.....

20.3.3 กรณียางก้อนถ้วย

จำนวนยางก้อนถ้วยที่ท่านขายโดยเฉลี่ยที่มีดก่อนเก็บมาขาย.....มีด (1 มีดหมายถึง 1 วันกรีต) จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยที่ท่านขายได้ต่อครั้งในการขาย.....กิโลกรัม ราคาเฉลี่ยยางก้อนถ้วยที่ท่านได้รับหลังจากหักค่าขนส่ง ค่าปนเปื้อน และอื่น ๆ ตามผู้ซื้ออ้าง.....บาท/กิโลกรัม

กรณีมีการตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย จำนวนมีด.....มีด ก่อนขายท่านได้ตากยางก้อนถ้วย.....วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยที่ท่านขายได้ต่อครั้งในการขาย.....กิโลกรัม ราคาเฉลี่ยยางก้อนถ้วยที่ท่านได้รับหลังจากหักค่าขนส่ง ค่าปนเปื้อน และอื่น ๆ ตามผู้ซื้ออ้าง.....บาท/กิโลกรัม ท่านคิดว่าราคาขายก้อนถ้วยที่ท่านได้รับเฉลี่ยในปัจจุบันพอใจหรือไม่เพราะเหตุใด.....

20.4 แหล่งจำหน่ายผลผลิตของท่าน

- () โรงงาน () กลุ่มรับซื้อผลผลิตที่เป็นสมาชิก () พ่อค้าคนกลาง
() ร้านรับซื้อในท้องถิ่น () จุดขายน้ำยาง () อื่น ๆ (ระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่ 3 ศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการขายผลผลิตของเกษตรกร ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์

21. ปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการขายผลผลิตยางพาราของเกษตรกร

21.1 ปัจจัยเหล่านี้ท่านคิดว่าเป็นปัญหาต่อการขายผลผลิตของท่านหรือไม่ให้เหตุผลประกอบ การตอบ ให้ตอบเป็นหมายเลขดังนี้ 1 มีปัญหามาก(มากกว่า 75 %) 2 มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก(51 – 74 %) 3 มีปัญหาน้อย(25 – 49 %) 4 ไม่มีและไม่ใช่ปัญหา(0 – 24 %) และทุกกรณีกรุณาให้เหตุผลประกอบด้วย

ปัจจัย	ปัญหา (ใส่หมายเลข)	เหตุผลประกอบ
1. ผู้ซื้อผลผลิตระบุ.....		
1.1 กตราคาโดยอ้างเหตุผลเรื่องต้นทุนของตนเอง		
1.2 ผู้ซื้อบางพื้นที่ฮั้วและสมคบกันแบ่งพื้นที่รับซื้อ		
1.3 ผู้รับซื้อมีจำนวนน้อย		
1.4 แหล่งรับซื้อมีน้อย		
1.5 ผู้ซื้อไม่ซื้อสัตย์		
1.6 ไม่ทราบส่วนต่างหรือไม่รู้เท่าทันพ่อค้า		
1.7 อื่น ๆ ระบุ.....		
2. เกษตรกรเอง		
2.1 ไม่มีความรู้และไม่ได้รับข่าวสารความเคลื่อนไหวด้านราคาที่ชัดเจนเพื่อการตัดสินใจในการขาย		
2.2 ความเข้มแข็งกลุ่มมีน้อยทำให้สมาชิกบางคนไม่เข้าร่วมกลุ่มในการขาย		
2.3 คุณภาพของผลผลิตที่ผลิตต่ำ		
2.4 ความไม่สะดวกในการนำยางไปขายเพราะห่างไกลจากแหล่งขาย		
2.5 ปัญหาค่าใช้จ่ายการขนส่ง		
2.6 ผลผลิตไม่แน่นอนทำให้ถูกกดราคาจากผู้ซื้อ		
2.7 อื่น ๆ ระบุ.....		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจัย	ปัญหา (ใส่หมายเลข)	เหตุผลประกอบ
3. ช่องทางการขาย		
3.1 ทางเลือกในช่องทางการตลาดในปัจจุบันมีน้อยทำให้เกษตรกรไม่มีทางเลือก		
3.2 ในช่องทางที่เกษตรกรเลือกมีผู้เกี่ยวข้องมากจนเกินไปทำให้ราคาที่ขายได้ต่ำเนื่องจากมีการหักค่าใช้จ่ายของผู้ซื้อ		
3.3 เกษตรกรมีโอกาขายผลผลิตตนเองโดยตรงกับโรงงานน้อยต้องผ่านพ่อค้าคนกลาง		
3.4 การขายผ่านกลุ่มมีข้อจำกัดในเรื่องการได้รับเงินช้า		
3.5 ราคาที่เกษตรกรขายได้จากพ่อค้าดีกว่าผ่านกลุ่มทำให้กลุ่มมีปัญหาในเรื่องการบริหารจัดการและการควบคุมปริมาณเพื่อสร้างอำนาจการต่อรอง		
3.6 กลุ่มที่ท่านเป็นสมาชิกมีปัญหาที่ไม่สามารถต่อรองราคาให้กับสมาชิกได้		
3.7 อื่น ๆ		
4. ปัญหาการจัดการผลผลิตเพื่อการขาย		
4.1 ปัจจุบันท่านมีปัญหาการขนส่งผลผลิตไปขายหรือไม่		
4.2 ท่านมีปัญหาแรงงานในการขายหรือไม่		
4.3 ปัญหาค่าใช้จ่ายในการขายผลผลิตของท่าน		
4.4 อื่น ๆ		

21.2 ปัญหาอื่นๆนอกเหนือจากที่ระบุไว้ใน 21.1 ที่มีผลต่อการขายผลผลิตของท่าน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

21.3 ปัญหาและอุปสรรคที่เป็นสาเหตุทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์ การตอบ ให้ตอบเป็นหมายเลขดังนี้ 1 มีปัญหามาก(มากกว่า 75 %) 2 มีปัญหาบ้างแต่ไม่มาก(51 – 74 %) 3 มีปัญหาน้อย(25 – 49 %) 4 ไม่มีและไม่ใช้ปัญหา(0 – 24 %) และทุกกรณีกรุณาให้เหตุผลประกอบด้วย

ปัญหา	ปัญหา (ใส่หมายเลข)	เหตุผลประกอบ
1. ด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการจัดการสวนยาง		
1.1 พันธุ์ยางที่ใช้ปลูกให้ผลผลิตน้อย		
1.2 สภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินที่ปลูกต่ำและไม่เหมาะสม		
1.3 ลักษณะพื้นที่ปลูกไม่เหมาะสมต่อการปลูกยาง		
1.4 ใช้สูตรปุ๋ยไม่ตรงกับทางวิชาการกำหนดในช่วงอายุในแต่ละช่วง		
1.5 ขาดการใส่ปุ๋ยบำรุงให้เป็นไปตามกำหนด		
1.6 การป้องกันกำจัดโรคน้อย		
1.7 มีการกำจัดวัชพืชน้อย		
1.8 ไม่มีการตัดแต่งกิ่ง		
2. ด้านการกรีดยางพารา		
2.1 ปิดกรีดยางพาราในขณะที่ต้นยางพาราไม่ได้ขนาดเปิดกรีดยางตามสถาบันวิจัยยางกำหนด		
2.2 หน้ากรีดยางแห้งตาย และเสียหายอันเนื่องมาจากแรงงานกรีดยางขาดทักษะ		
2.3 ใช้ระบบกรีดยางจนเกินไปทำให้ผลผลิตที่ต่ำ (กรีดยางติดต่อกันมากกว่า 2 วัน)		
2.4 กรีดยางพาราในช่วงไม่เหมาะสมเช่น ฝนตก ยางผลัดใบ และช่วงแล้งจัด		
2.5 ปัญหาอื่น ๆ		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหา	ปัญหา (ใส่หมายเลข)	เหตุผลประกอบ
3. ด้านภูมิอากาศที่มีผลต่อการผลิตยางพารา		
3.1 ฤดูกาลไม่แน่นอนทำให้จำนวนวันกรีตที่ไม่แน่นอนและมีแนวโน้มน้อยลง		
3.2 ภาพรวมในปัจจุบันปัญหาเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC) เฉลี่ยในแต่ละสวนลดลงเมื่อเทียบกับในอดีตเป็นผลมาจากสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง		
3.3 สภาพภูมิอากาศส่งผลต่อปัญหาปริมาณผลผลิตของเกษตรกรที่ลดลง		
3.4 ปัญหาอื่น ๆ		

21.4 ปัญหาอื่น ๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ใน 21.3 ที่มีผลต่อทำให้ผลผลิตต่อไร่ต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางไม่เป็นไปตามยุทธศาสตร์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 4 เสนอแนะแผนการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของเกษตรกรที่สอดคล้องและตอบสนองยุทธศาสตร์พัฒนายางพารา พ.ศ. 2552 – 2556

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ ๐๕๕๖.๐๖ / ๖๐๐๕

สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
อ.จอมบึง จ.ราชบุรี ๗๐๑๕๐

๒๖ มกราคม ๒๕๕๙

เรื่อง ตอบรับบทความวิจัยเพื่อนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ

เรียน คุณสุชญา เต็มงามธนา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมินผลการพิจารณาคุณภาพบทความวิจัย

ตามที่ท่านได้ส่งบทความวิจัยเรื่อง : รูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร ๑๑ จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงวิจัย ครั้งที่ ๔ “ สร้างองค์ความรู้สู่การพัฒนา นำพาสังคม ” ในวันอังคารที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี นั้น

บัดนี้คณะกรรมการคัดกรองบทความวิจัยได้พิจารณาบทความของท่านแล้ว ขอแจ้งให้ทราบว่าผลงานของท่านผ่านการคัดเลือกให้นำเสนอผลงานภาคบรรยาย ในการนี้ขอให้ท่านดำเนินการ ดังนี้

๑. ปรับแก้บทความวิจัยตามข้อเสนอแนะ ถ้าประเด็นใดไม่สามารถแก้ไขได้ให้ชี้แจงเหตุผล และจัดพิมพ์บทความให้ถูกต้องตามแบบฟอร์มที่กำหนด โดยดาวน์โหลด Template แบบฟอร์มได้จากเว็บไซต์ <http://irdmcrumcr.ac.th> และส่งกลับมายังสถาบันวิจัยและพัฒนา ภายในวันจันทร์ที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ หากไม่ได้รับผลงานที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วในเวลาที่กำหนด และไม่ปฏิบัติตามแบบฟอร์มที่แจ้ง สถาบันวิจัยและพัฒนาจะตีพิมพ์เฉพาะบทความที่ยื่นมา ไม่ตีพิมพ์บทความวิจัยฉบับเต็ม

๒. ชำระค่าลงทะเบียน จำนวน ๒,๐๐๐ บาท โดยฝากเข้าบัญชีออมทรัพย์เลขที่ ๗๔๕-๐-๒๐๑๕๓-๐ ชื่อบัญชีสถาบันวิจัยและพัฒนา ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาจอมบึง ภายในวันเสาร์ที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ พร้อมส่งหลักฐานการโอนเงินมาที่อีเมลล์ : researchmcr@gmail.com หรือโทรสาร ๐๓๒ - ๒๖๑๐๗๘ และนำหลักฐานการชำระเงินตัวจริงมารับใบเสร็จรับเงิน ณ จุดลงทะเบียนในวันนำเสนองาน

๓. เตรียมนำเสนอบทความวิจัยด้วยวาจา (oral presentation) ไม่เกิน ๑๕ นาที และตอบคำถาม ๕ นาที โดยส่งไฟล์ Power Point ๒๐๐๗ สำหรับการนำเสนอ บันทึกลงแผ่น CD-ROM มายังสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ๔๖ หมู่ ๓ ต.จอมบึง อ.จอมบึง จ.ราชบุรี ๗๐๑๕๐ และส่งทางอีเมลล์ : researchmcr@gmail.com ภายในวันเสาร์ที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยสถาบันวิจัยและพัฒนาจะแจ้งรายละเอียดกำหนดการนำเสนอให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภาพร โพธิ์สุวรรณ)

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

สถาบันวิจัยและพัฒนา

มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

โทร ๐๓๒-๒๖๑๗๕๐-๗ ต่อ ๑๒๐๐ - ๒ โทรสาร ๐๓๒ - ๒๖๑๐๗๘

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล นางสาวสุชญา เต็มงามธนา
วัน เดือน ปีเกิด 6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536
ที่อยู่ 4 ซอยวชิรธรรมสาธิต 59 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา โรงเรียนธัญรัตน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ Rubber Production Models of Farmers in 11 Provinces in Northeast Thailand

สุชญา เต็มงามธนา¹ นริสา ทรงไตรย² อารัง เมฆโหรา³ กิตติพงษ์ ภูระหงษ์⁴
เกศกนก ผ่องสุขใจ⁵ พงศ์วุฒิ ยากลิ้นหอม⁶ พสธร ปัญญาวงศ์งาม⁷ อุษณิษา นันทะวงษ์⁸
¹⁻⁸สาขาพัฒนาการเกษตรและการจัดการทรัพยากร คณะเทคโนโลยีการเกษตร
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการผลิต ผลผลิตและผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ อำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ โปรแกรม SPSS สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กลุ่มตัวอย่างคือเกษตรกรผู้ผลิตยางพารา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 11 จังหวัด จำนวน 626 ราย ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ส่วนใหญ่ใช้ ระบบกรีด 2 วัน เว้น 1 วัน ใช้รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยมากที่สุดพบทั้งหมด 11 จังหวัด โดยในจังหวัดศรีสะเกษมากที่สุด รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด พบเพียงในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมาเท่านั้น โดยในจังหวัดบุรีรัมย์มากที่สุด รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดนครราชสีมามากที่สุด มีสาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา คือ ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย จำนวนผลผลิตเฉลี่ย ในรูปน้ำยางสดจำนวน 11780.67 กิโลกรัมต่อปี ผลผลิตยางแผ่นดิบโดยเฉลี่ยรวม 8014.64 กิโลกรัมต่อปี จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 293.36 กิโลกรัม

คำสำคัญ : รูปแบบการผลิตยางพารา ผลผลิต ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปี เกษตรกร 11 จังหวัด
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ABSTRACT

This research aims to study the production models. Product and average yield per Rai and per year of the farmers in 11 provinces in Northeastern Thailand including Kalasin province, Khon Kaen province, Nakhon Ratchasima province, Buriram province, Sisaket province, Roi Ed province, Yasothon province, Mukdahanet province, Surin province, Amnat Charoen province and Ubon Ratchathan province. The research instrument is a questionnaire regarding rubber production. The statistics used for data analysis is performed by applying SPSS. The sample group is 626 rubber farmers in North Eastern in 11 Provinces. The results of the study shows that all of the samples in 11 provinces are as follows: most of the farmers use the working system of rubber tapping as working 2 consecutive days and resting for one day; the most common model of rubber production in 11 provinces is rubber cup lump and found the most in Sisaket province; rubber latex products model is found only in Buriram province and Nakhon Ratchasima province

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

and found the most in Buriram province; rubber sheet products model is found in five provinces including Nakhon Ratchasima province, Ubon Ratchathani province, Amnat Charoen province, Buriram province and Roi ed province and found the most in Nakhon Ratchasima province; selection of the rubber production model is based on the concept of less working duration; the average yeild, in form of field/fresh latex is 11780.67 kg per year; the average yeild in form of rubber sheet is 8014.64 kg per year; the average yeild of rubber cup lump production is 293.36 kg. per time.

Keywords : Rubber Production Model, Productivity, Average Yield per Rai per Year, Farmers 11 Provinces, Northeast Thailand

บทนำ

ยางพารา เป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศไทย ที่มีการผลิตมากเป็นอันดับ 1 ของโลก ซึ่งประเทศไทย ถือว่าเป็นผู้ผลิตและผู้ส่งออกอันดับหนึ่งของโลก จากสถานการณ์ที่ผ่านมาจนถึง ณ ปัจจุบัน ถือว่าไทยยังคงเป็น ผู้นำทางเศรษฐกิจของยางพารา โดยประเทศไทย มีเนื้อที่ปลูกยางพารา ในปี 2556 ทั้งสิ้น ประมาณ 22.2 ล้านไร่ โดยผลผลิตยางพาราส่วนใหญ่ อยู่ที่ภาคใต้ ซึ่งมีพื้นที่ เพาะปลูก 13.9 ล้านไร่ คิดเป็น ร้อยละ 62.8 ของประเทศ (จังหวัดสงขลามากที่สุด)และปัจจุบันมีการขยายพื้นที่การปลูกสู่ภูมิภาคอื่น ๆ มากขึ้น โดยเฉพาะภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ มีพื้นที่ 4.4 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 19.8 ซึ่งเป็นอันดับ 2 ของประเทศ รองลงมาได้แก่ ภาค กลาง และภาคเหนือ มีพื้นที่ 2.6 และ 1.2 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 11.8 และ 5.5 ของประเทศ ตามลำดับ (สถานการณ์ยางพาราและการปรับตัวของเกษตรกร, 2558)

เกษตรกรส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นเกษตรกรสวนยางขนาดเล็ก คือ มีพื้นที่ระหว่าง 1-25 ไร่ อีกทั้ง เป็นพื้นที่ปลูกยางใหม่ และเป็นการผลิตยางแบบใช้แรงงานครอบครัว ทำให้มีข้อจำกัดเรื่องการเงินทุน สำหรับการจัดซื้อเครื่องจักรในการผลิตยางแผ่นดิบ รวมถึงการขาดทุนหมุนเวียนในการเก็บผลผลิตยางแผ่น เพื่อรอจำหน่าย ทำให้ยากยิ่งกว่า สามารถตอบโจทย์ให้เกษตรกรได้ เพราะใช้เงินลงทุนน้อยกว่า ใช้แรงงานน้อยกว่า และประหยัดเวลามากกว่า แต่อย่างไรก็ดี เกษตรกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ต้องผลิตยางก้อนถ้วยให้ได้คุณภาพ ดี เพราะผู้ซื้อยางเป็นผู้กำหนดมาตรฐานเพื่อการได้ยางก้อนถ้วยที่มีคุณภาพดีนำไปผลิตยางแท่ง (สำนักงานตลาด กลางยางพาราหนองคาย, 2558) อย่างไรก็ตามสาเหตุการเลือกรูปแบบการผลิตยางพารานั้นมีหลายสาเหตุ คือ กระบวนการขั้นตอนการผลิตที่ง่ายและใช้ระยะเวลาในการทำน้อย ปัญหาการขาดแคลนแรงงานและขาดแคลน อุปกรณ์การผลิตยางแผ่น การได้รับรายได้เป็นเงินสดเร็วขึ้นและแหล่งรับซื้อเป็นผู้กำหนด ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะ ศึกษา รูปแบบการผลิตยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการผลิต ยางพาราของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อศึกษาผลผลิตและผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีของเกษตรกร 11 จังหวัด ที่อยู่ในเขตพื้นที่ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ
3. เพื่อศึกษาแนวทางสำหรับเกษตรกรชาวสวนยางพารา หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ องค์กรเอกชน และ ประชาชน และบุคคลที่สนใจนำไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อการผลิต และเป็นประโยชน์ต่อประกอบการตัดสินใจแก่ผู้สนใจ ธุรกิจการปลูกยางพาราในอนาคต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขอบเขตของการวิจัย

1.1 ขอบเขตประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เกษตรกรชาวสวนยางใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ เกษตรกรชาวสวนยางใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี โดยแต่ละสวนยางกำลังให้ผลผลิตและมีอายุตั้งแต่เริ่มเปิดกรีดยางจนถึงอายุ 25 ปี และทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยคัดเลือกเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ผ่านการอบรม 3 หลักสูตร จากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางพารา ในปี พ.ศ. 2557 ในด้านการกรีดยางพารา การผสมปุ๋ย และการผลิตยางพารา โดยได้จากการคำนวณสูตร Taro Yamane ได้ทั้งสิ้นจำนวน 626 ราย โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

1.2 ขอบเขตเนื้อหา

ประกอบด้วยข้อมูล ข้อมูลพื้นฐานด้านสังคมและเศรษฐกิจของเกษตรกรชาวสวนยางพารา ข้อมูลด้านการจัดการผลิต และข้อมูลด้านผลผลิตของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

1.3 ขอบเขตพื้นที่

เกษตรกรชาวสวนยางพารา ใน 11 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี ใช้ระยะเวลา 5 เดือน ระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง เดือนตุลาคม พ.ศ. 2558

วิธีดำเนินการวิจัย

1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง การสำรวจสวนยางพารา และการเสวนากลุ่มด้วยแบบสัมภาษณ์

1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 - วันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2558 โดยทำการเก็บข้อมูลเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดยโสธร จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดอำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 626 ราย เก็บรวบรวมโดยการสัมภาษณ์ได้จำนวนทั้งสิ้น 626 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ และตรวจสอบความถูกต้องความเรียบร้อยแล้วโดยนำไปประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณหาค่าทางสถิติที่ต้องการจัดทำตารางวิเคราะห์ข้อมูลแปลความหมายที่ได้จากการประมวลผลข้อมูล สรุปผลการวิจัยและทำรายงานการวิจัย โดยมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive method) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อคำนวณหาค่าสถิติที่ต้องการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิจัย

1) ระบบกรีต

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด ส่วนใหญ่ใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 79.40 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 6.90 น้อยที่สุด ระบบกรีต 3 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 0.80 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.52 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.61 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 137.92 วัน ดังตารางที่ 1 เมื่อพิจารณารูปแบบด้านระบบกรีตรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ทั้งหมดใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 84.00 และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 18.44 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 8.18 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 152.00 วัน

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 91.40 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 2.90 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.00 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.64 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 133.27 วัน

เกษตรกรจังหวัดขอนแก่น ทั้งหมดใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 68.60 และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 16.71 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 6.50 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 110.33 วัน

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ทั้งหมดใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 100.00 และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.66 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.37 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 148.92 วัน

เกษตรกรจังหวัดยโสธร ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 26.7๖ น้อยที่สุด ระบบกรีต 3 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 11.10 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 16.91 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.91 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 137.31 วัน

เกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.40 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 33.30 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 15.23 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.17 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 128.57 วัน

เกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.00 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 10.70 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.73 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.70 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 140.95 วัน

เกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ ทั้งหมดใช้ ระบบกรีต 2 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 100.00 และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.42 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.90 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 143.31 วัน

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.90 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 1.20 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.78 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.55 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 133.45 วัน

เกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.40 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 11.80 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 17.54 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.23 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 127.10 วัน

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ใช้ระบบกรีต 2 เว้น 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.00 รองลงมา ระบบกรีต 1 เว้น 1 คิดเป็นร้อยละ 3.70 ตามลำดับ และ ในรอบเดือนกรีตเฉลี่ย 18.19 วัน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 7.25 เดือน ในรอบปีกรีตเฉลี่ย 131.78 วัน

2) รูปแบบผลผลิต

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า รูปแบบผลผลิตที่ยากจนถั่วมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.5 รองลงมาคือ รูปแบบยางแผ่นดิบ คิดเป็นร้อยละ 4.6 และน้อยที่สุดคือ รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด คิดเป็นร้อยละ 1.9 ตามลำดับ ดังตารางที่ 1 เมื่อพิจารณารูปแบบผลผลิตยางพารารายจังหวัดพบว่า

รูปแบบผลผลิตน้ำยางสด จากการศึกษาพบเพียงในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมาเท่านั้น โดยในจังหวัดบุรีรัมย์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.4 รองลงมาคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 1.9 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบผลผลิตยางแผ่นดิบ พบว่ายางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดนครราชสีมามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.6 รองลงมาคือจังหวัดอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 7.0 และน้อยที่สุดคือจังหวัดร้อยเอ็ด คิดเป็นร้อยละ 2.6 ตามลำดับ

รูปแบบผลผลิตยางก้อนถ้วยพบว่าผลผลิตยางก้อนถ้วยพบทั้งหมด11จังหวัด โดยในจังหวัดศรีสะเกษมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.0 รองลงมาคือจังหวัดสุรินทร์ คิดเป็นร้อยละ 98.7และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 27.8 ตามลำดับ

รูปแบบผลผลิตยางอื่นๆพบว่าผลผลิตยางอื่นๆมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยในจังหวัดร้อยเอ็ด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.2 รองลงมาคือจังหวัดอุบลราชธานี คิดเป็นร้อยละ 8.0 และน้อยที่สุดคือจังหวัดบุรีรัมย์ คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

3) สาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อย คิดเป็นร้อยละ 65.2 รองลงมาคือ ภาวะขาดแคลนแรงงาน คิดเป็นร้อยละ 25.4 และน้อยที่สุดคือ ขาดแคลนอุปกรณ์ผลผลิตยางแผ่น คิดเป็นร้อยละ 16.3 ตามลำดับ ดังตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาสาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารารายจังหวัดพบว่า

ใช้ระยะเวลาในการทำงานน้อยพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.2 รองลงมาคือ จังหวัดร้อยเอ็ด คิดเป็นร้อยละ 84.2 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 37.0 ตามลำดับ

ภาวะขาดแคลนแรงงานพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.9 รองลงมาคือ จังหวัดขอนแก่น คิดเป็นร้อยละ 28.6 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 7.4 ตามลำดับ

ขั้นตอนการผลิตง่ายพบว่า จังหวัดสุรินทร์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.7 รองลงมาคือจังหวัดกาฬสินธุ์ คิดเป็นร้อยละ 76.5 และน้อยที่สุดคือจังหวัดนครราชสีมา คิดเป็นร้อยละ 31.5 ตามลำดับ

ขาดแคลนอุปกรณ์ผลผลิตยางแผ่นพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.3 รองลงมาคือ จังหวัดมุกดาหาร คิดเป็นร้อยละ 25.6 และน้อยที่สุดคือจังหวัดอำนาจเจริญ คิดเป็นร้อยละ 2.9 ตามลำดับ

ได้รับรายได้ที่เป็นเงินสดเร็วขึ้นพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมาคือ จังหวัดศรีสะเกษ คิดเป็นร้อยละ 47.2 และน้อยที่สุดคือจังหวัดขอนแก่น คิดเป็นร้อยละ 14.3 ตามลำดับ

แหล่งรับซื้อเป็นผู้กำหนดพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.1 รองลงมาคือจังหวัดยโสธร คิดเป็นร้อยละ 44.4 และน้อยที่สุดคือจังหวัดมุกดาหาร คิดเป็นร้อยละ 12.8 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1 ข้อมูลการจัดการผลิต ของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ข้อมูลการจัดการผลิต	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	จังหวัด	รวม
ผลผลิตและราคา	อุบล	อำนาจ	ขอนแก่น	ร้อยเอ็ด	ยโสธร	มุกดาหาร	สุรินทร์	ศรีสะเกษ	บุรีรัมย์	กาฬสินธุ์	นครราชสีมา	เฉลี่ย
เกษตรกรได้รับ	ราชธานี(N = 100)	เจริญ(N = 35)	(N = 35)	(N = 38)	(N = 45)	(N = 39)	(N = 75)	(N = 72)	(N = 82)	(N = 51)	ราชสีมา(N = 54)	(N=626)
1.ระบบกรีด												
1.1 1 เว้น 1(ร้อยละ)	0.00	2.90	0.00	0.00	26.70	33.30	10.70	0.00	1.20	11.80	3.70	6.90
1.2 2 เว้น 1(ร้อยละ)	84.00	91.40	68.60	100.00	33.30	56.40	88.00	100.00	82.90	82.40	63.00	79.40
1.3 3 เว้น 1(ร้อยละ)	0.00	0.00	0.00	0.00	11.10	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.80
2.รอบเดือนกรีดที่วัน(เฉลี่ย)	18.44	17.00	16.71	17.66	16.91	15.23	17.73	17.42	17.78	17.54	18.19	17.52
3.รอบปีกรีดที่เดือน(เฉลี่ย)	8.18	7.64	6.50	7.37	7.91	7.17	7.70	7.9	7.55	7.23	7.25	7.61
4.ในรอบปีกรีดที่วัน(เฉลี่ย)	152.00	133.27	110.33	148.92	137.31	128.57	140.95	143.31	133.45	127.10	131.78	137.92
5. รูปแบบผลผลิตยางพารา												
5.1 น้ำยางสด(ร้อยละ)	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	13.40	0.00	1.90	1.90
5.2 ยางแผ่นดิบ(ร้อยละ)	7.00	2.90	0.00	2.60	0.00	0.00	0.00	0.00	4.90	0.00	29.60	4.60
5.3 ยางก้อนถ้วย(ร้อยละ)	69.00	88.60	68.60	84.20	71.10	89.70	98.70	100.00	64.60	94.10	27.80	77.50
5.4 อื่น ๆ (ร้อยละ)	8.00	2.9	0.00	13.20	0.00	0.00	0.00	0.00	1.20	0.00	7.40	3.00
*6. สาเหตุการเลือกรูปแบบผลผลิตยางพารา(ร้อยละ)												
6.1 ใช้ระยะเวลาในการทำงาน น้อย	65.00	71.40	48.60	84.20	51.10	51.30	70.70	81.90	58.50	90.20	37.00	65.20
6.2 ภาวะขาดแคลนแรงงาน	24.00	25.70	28.60	26.30	24.40	15.40	22.70	27.80	24.40	54.90	7.40	25.40
6.3 ขั้นตอนการผลิตง่าย	61.00	74.30	42.90	63.20	51.10	43.60	90.70	73.60	50.00	76.50	31.50	61.30
6.4 ขาดแคลนอุปกรณ์	13.00	2.90	14.30	5.30	22.20	25.60	14.70	6.90	22.00	37.30	14.80	16.30
ผลดียางแผ่น												
6.5 ได้รับรายได้ที่เป็นเงินสดเร็วขึ้น	31.00	37.10	14.30	42.10	28.90	17.90	42.70	47.20	32.90	49.00	31.50	35.10
6.6 แหล่งรับซื้อเป็นผู้นำหนด	13.00	14.30	14.30	13.20	44.40	12.80	33.30	18.10	24.40	45.10	16.70	22.80

หมายเหตุ : *สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

4) ผลผลิตยางพารา

4.1) ผลผลิตน้ำยางสด

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า น้ำยางสดมีการผลิตในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 2 จังหวัด ในรูปน้ำยางสดจำนวนเท่ากับ 113 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1340.67 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 11780.67 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC) เท่ากับ 32.43 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขายเท่ากับ 33.29 เปอร์เซ็นต์ ดังตารางที่ 2 เมื่อพิจารณาผลผลิตน้ำยางสดรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ผลผลิต ในรูปน้ำยางเฉลี่ย เท่ากับ 108.93 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 1243.57 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 11272.14 กิโลกรัม และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC) เท่ากับ 32.62 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ท่านนำน้ำยางสดไปขาย เท่ากับ 33.31 เปอร์เซ็นต์

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ผลผลิต ในรูปน้ำยางเฉลี่ย เท่ากับ 180.00 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 2700.00 กิโลกรัม ใน 1 ปี การเพาะปลูกได้น้ำยางสดจำนวน 118900.00 กิโลกรัม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอญูญาติเหเนาไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง(%DRC) เท่ากับ 30.00 เปอร์เซ็นต์ โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ทำน่าน้ำยางสดไปขาย เท่ากับ 33.00 เปอร์เซ็นต์

ตารางที่ 2 ข้อมูลผลผลิตน้ำยางสดของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ผลผลิตน้ำยางสด (เฉลี่ย)	อุบลราชธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n = 45)	มุกดาหาร (n = 39)	สุรินทร์ (n = 75)	ศรีสะเกษ (n = 72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	นครราชสีมา (n = 54)	รวมเฉลี่ย (N=626)
1. ผลผลิตน้ำยางสด (กกต่อวัน)	-	-	-	-	-	-	-	-	108.93	-	180.00	113.67
2. 1เดือนได้น้ำยางสดจำนวน (กก)	-	-	-	-	-	-	-	-	1243.57	-	2700.00	1340.67
3ปีได้น้ำยางสดจำนวน (กก)	-	-	-	-	-	-	-	-	11272.14	-	18900.00	11780.67
4. เปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง (%DRC)	-	-	-	-	-	-	-	-	32.62	-	30.00	32.43
5. โดยเฉลี่ยที่ได้รับในการขายยาง ณ แหล่งที่ทำน่าน้ำยางสดไปขาย (เปอร์เซ็นต์)	-	-	-	-	-	-	-	-	33.31	-	33.00	33.29

4.2) ผลผลิตยางแผ่นดิบ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ยางแผ่นดิบมีการผลิตใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดนครราชสีมา โดยผลผลิตเฉลี่ยทั้ง 5 จังหวัด ในรูปแบบยางแผ่นดิบ 38.7 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 44.11 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 660.86 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 783.31 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 7591.76 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 8014.64 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากยางไว้ประมาณ (นับตั้งแต่วันกรีด) 11.61 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70 ดังตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาผลผลิตยางแผ่นดิบรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 27.53 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 33.31 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 425.23 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 570.45 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 5094.91 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทั้งหมด 5969.09 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากย่างไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีด) 6.86 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.00

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 35.00 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 32.00 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 625.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 610.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 1975.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 1975.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากย่างไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีด) 6.00 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.50

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 22.50 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 23.50 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 600.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 620.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 6600.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 6760.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากย่างไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีด) 30.00 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 3.00

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 48.00 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 56.80 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 800.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 960.00 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 5280.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 5856.00 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากย่างไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีด) 12.75 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 1.40

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา ผลผลิตเฉลี่ยในรูปแบบยางแผ่นดิบ 48.35 แผ่นต่อวัน คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 54.40 กิโลกรัมต่อวัน ใน 1 เดือนการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 794.60 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 790.70 กิโลกรัมต่อเดือน ใน 1 ปีการเพาะปลูกได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม 10303.00 แผ่น คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด 10534.30 กิโลกรัมต่อปี โดยปรกติยางแผ่นดิบตากย่างไว้ประมาณ(นับตั้งแต่วันกรีด) 11.65 วัน ระดับชั้นยางแผ่นที่ขายอยู่ในชั้น 2.70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 ข้อมูลผลผลิตยางแผ่นดิบของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ผลผลิตยางแผ่นดิบ (เฉลี่ย)	อุบลราชธานี (n = 100)	อำนาจเจริญ (n = 35)	ขอนแก่น (n = 35)	ร้อยเอ็ด (n = 38)	ยโสธร (n = 45)	มุกดาหาร (n = 39)	สุรินทร์ (n = 75)	ศรีสะเกษ (n = 72)	บุรีรัมย์ (n = 82)	กาฬสินธุ์ (n = 51)	นครราชสีมา (n = 54)	รวมเฉลี่ย (N=626)
1. ผลผลิตยางแผ่นดิบ (แผ่นต่อวัน)	27.53	35.00	-	22.50	-	-	-	-	48.00	-	48.35	38.7
2. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กกต่อวัน)	33.13	32.00	-	23.50	-	-	-	-	56.80	-	54.45	44.11
3. ใน 1 เดือนได้กี่จำนวน (แผ่น)	425.23	625.00	-	600.00	-	-	-	-	800.00	-	794.60	660.86
4. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กกต่อเดือน)	570.45	610.00	-	620.00	-	-	-	-	960.00	-	790.70	738.31
5. ใน 1 ปีได้จำนวนยางแผ่นดิบรวม (แผ่น)	5094.91	1975.00	-	6600.00	-	-	-	-	5280.00	-	10303.00	7591.76
6. คิดเป็นกิโลกรัมทั้งหมด (กกต่อปี)	5969.09	1975.00	-	6760.00	-	-	-	-	5856.00	-	10534.30	8014.64
7. โดยปรกติยางแผ่นดิบที่ผ่านขายทำตลาดอย่างไรประมาณกี่วันนับตั้งแต่วันที่คิด	6.86	6.00	-	30.00	-	-	-	-	12.75	-	11.60	11.61
8. ระดับชั้นยางแผ่นที่ทำผ่านขายอยู่ในชั้น	3.00	3.50	-	3.00	-	-	-	-	1.40	-	2.70	2.70

4.3) ผลผลิตยางก้อนถ้วย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เกษตรกรทั้ง 11 จังหวัด มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 293.36 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.44 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.83 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 316.65 กิโลกรัม ดังตารางที่ 4 เมื่อพิจารณาผลผลิตยางแผ่นดิบรายจังหวัดพบว่า

เกษตรกรจังหวัดอุบลราชธานี มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.91 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 237.38 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.75 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.33 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 123.33 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดอำนาจเจริญ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 10.61 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 409.24 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.80 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 5.80 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 544.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดขอนแก่น มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.17 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 213.75 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.67 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 190.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดร้อยเอ็ด มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.62 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 235.00 กิโลกรัม และไม่มีการตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกษตรกรจังหวัดยโสธร มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.88 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 391.25 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.25 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.50 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 303.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดมุกดาหาร มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.60 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 322.14 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 300.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดสุรินทร์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.16 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 292.55 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.50 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 325.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดศรีสะเกษ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.06 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 323.21 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 6.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.00 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 400.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดบุรีรัมย์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.55 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 235.76 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 5.75 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 2.50 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 156.25 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดกาฬสินธุ์ มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 8.77 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 300.50 กิโลกรัม กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 9.00 มีด ก่อนขายได้ตากยางก้อนถ้วย 1.20 วัน จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 392.00 กิโลกรัม

เกษตรกรจังหวัดนครราชสีมา มีจำนวนยางก้อนถ้วยโดยเฉลี่ยก่อนเก็บมาขาย 7.21 มีด จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยต่อครั้งในการขาย 332.89 กิโลกรัม และไม่มีกรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย

ตารางที่ 4 ข้อมูลผลผลิตยางก้อนถ้วยของเกษตรกรชาวสวนยางพาราใน 11 จังหวัด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ผลผลิตยางก้อนถ้วย	อุดรธานี	อำนาจเจริญ	ขอนแก่น	ร้อยเอ็ด	ยโสธร	มุกดาหาร	สุรินทร์	ศรีสะเกษ	บุรีรัมย์	กาฬสินธุ์	นครราชสีมา	รวม
(เฉลี่ย)	(n = 100)	(n = 35)	(n = 35)	(n = 38)	(n = 45)	(n = 39)	(n = 75)	(n = 72)	(n = 82)	(n = 51)	(n = 54)	เฉลี่ย (N=6 26)
1. จำนวนยางก้อนถ้วยที่ทานขายโดยเฉลี่ยที่มีดก่อนเก็บมาขาย (มีด)	6.91	10.61	7.17	8.62	7.88	8.60	5.16	5.06	5.55	8.77	7.21	7.00
2. จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยที่ทานขายได้ต่อครั้งในการขาย (กก)	237.38	409.24	213.75	235.00	391.25	322.14	292.55	323.21	235.76	300.50	332.89	293.36
กรณีตากยางก้อนถ้วยก่อนแล้วขาย												
3. จำนวนยางก้อนถ้วยที่ทานขายโดยเฉลี่ยที่มีดก่อนเก็บมาขาย (มีด)	8.75	7.80	7.67	-	7.25	7.00	6.50	6.00	5.75	9.00	-	7.44
4. ก่อนขายทานได้ตากยางก้อนถ้วย (วัน)	1.33	5.80	1.00	-	2.50	1.00	1.00	11.00	2.50	1.20	-	2.83
5. จำนวนผลผลิตยางก้อนถ้วยที่ได้ต่อครั้ง (กก)	123.33	544.00	190.00	-	303.00	300.00	325.00	400.00	156.25	392.00	-	316.65

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำซ้ำหรือเผยแพร่ข้อมูลนี้หากมีการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

โดยเฉลี่ยเกษตรกรมีอายุและประสบการณ์ในการทำการเกษตรค่อนข้างสูง สำหรับระดับการศึกษาพบว่าเกษตรกรในทุกจังหวัดมีระดับการศึกษาใกล้เคียงคือระดับประถมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ซึ่งอายุประสบการณ์การทำเกษตรและระดับการศึกษามีส่วนสำคัญต่อการยอมรับการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตและเทคโนโลยีใหม่ รวมถึงการรับรู้ของเกษตรกร จากข้อมูลข้างต้นทำให้เห็นว่าปัจจัยเหล่านี้ทำให้เห็นถึงความสำคัญของเกษตรกรในวัยหนุ่มสาวที่จะมาปรับเปลี่ยนเรียนรู้ยอมรับถึงนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งจะส่งผลให้เกษตรกรผู้ผลิตยางพาราได้รับผลผลิตที่เพิ่มขึ้นและมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ สุคนธ์ทิพย์ เวียนมานะ และคณะ (2557) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณผลผลิตยางพาราในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการศึกษาพบว่า มีเพียง 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณผลผลิตยางพารา ซึ่งได้แก่ พื้นที่ปลูก อายุของเกษตรกร และจำนวนแรงงาน โดยอายุของเกษตรกรเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในเชิงลบ หมายความว่าถ้าเกษตรกรเป็นผู้สูงอายุจะทำให้กำลังและคุณภาพในการกรีดยางลดลงตามสมรรถภาพของร่างกาย ซึ่งส่งผลต่อการลดลงของปริมาณน้ำยาง ส่วนพื้นที่ปลูกและจำนวนแรงงานเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในเชิงบวก หมายความว่าเมื่อมีพื้นที่ปลูกหรือจำนวนแรงงานเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้มีปริมาณผลผลิตยางพาราเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ในภาพรวมเกษตรกรมีความต้องการการส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและกำจัดโรคที่สำคัญของยางพารา การบำรุงรักษาต้นยาง การบำรุงรักษาหน้ำยาง การกรีดยางที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ และวิธีต่อรองราคากับผู้รับซื้อผลผลิตยางพารา และมีความต้องการการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในเรื่องการให้บริการแก้ไขปัญหาโรคและแมลง การจัดตั้งตลาดกลางยางพาราในท้องถิ่น และมีแหล่งเรียนรู้ในพื้นที่ ดังที่กล่าวมาข้างต้น เพื่อที่จะช่วยแก้ไขปัญหาและพัฒนาการผลิตยางพาราให้สอดคล้องกับความต้องการของเกษตรกร

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณี พิสิฐศุกกุล. (2558). สถานการณ์ยางพาราปี 2557 และแนวโน้มปี 2558. บทความวิชาการ. ธนาคารแห่งประเทศไทย.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2547). การวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูลในการวิจัยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows Version 10 - 12.
- สำนักงานตลาดกลางยางพาราจังหวัดหนองคาย. (2558). ยางก้อนถ้วยในภาคอีสาน. สืบค้นเมื่อ 8 ตุลาคม, 2558. จาก : <http://www.rubbernongkhai.com>.
- สำนักพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. (2558). สถานการณ์ยางพาราและการปรับตัวของเกษตรกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. สืบค้นเมื่อ 6 ตุลาคม, 2558. จาก : <https://eris.nesdb.go.th>.
- สุคนธ์ทิพย์ เวียนมานะ และคณะ. (2557). ปัจจัยที่ผลต่อปริมาณการผลิตยางพารา. งานประชุม วิชาการเกษตร.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้